

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

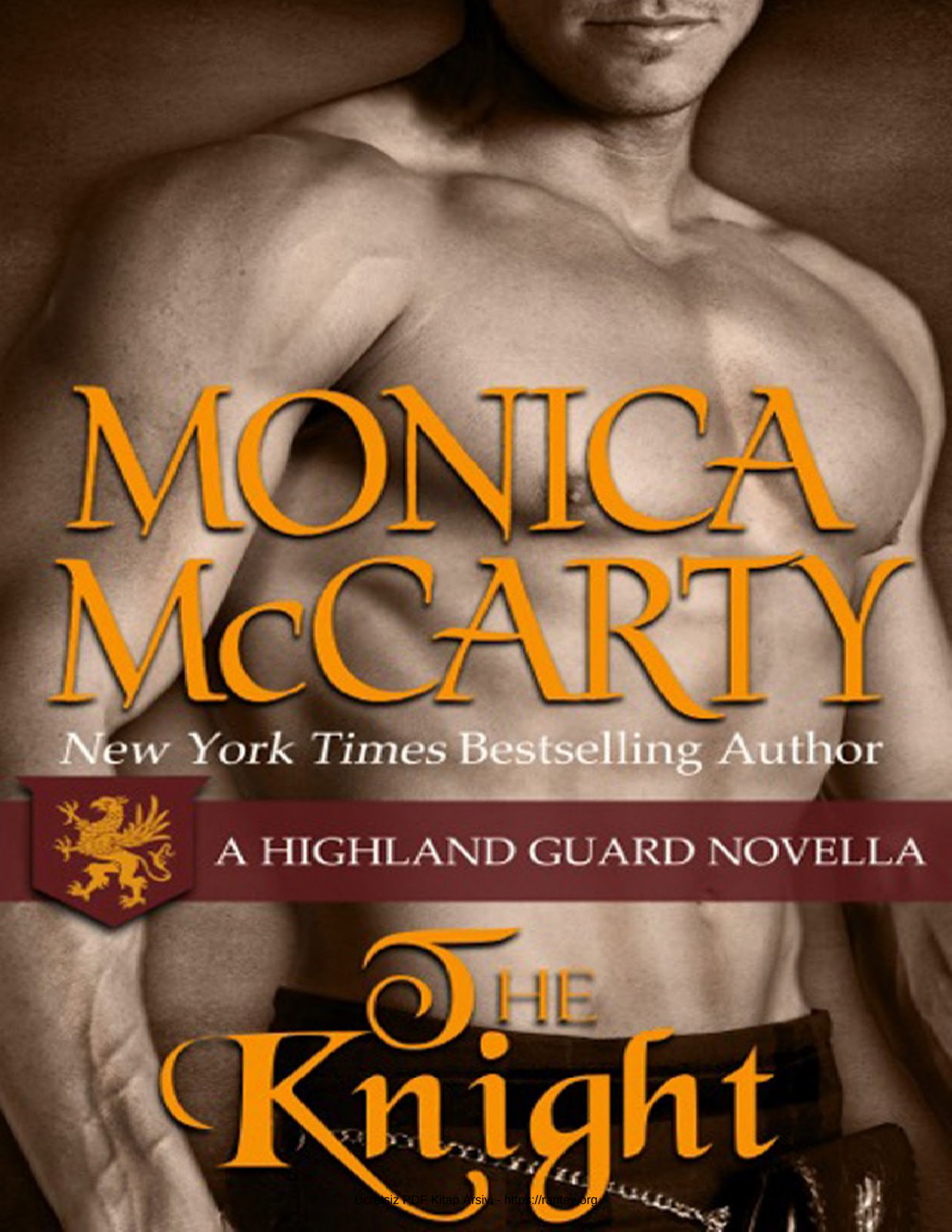
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

MONICA McCARTY

New York Times Bestselling Author

A HIGHLAND GUARD NOVELLA

THE Knight

Şövalye

~ Bir Highland Muhafızı Novellası ~

© 2013 Monica McCarty

[http://www.MonicaMcCarty .com](http://www.MonicaMcCarty.com)

Monica [Facebook'ta](#)

Monica [Twitter'da](#)

Monica'nın [Bültenine](#) Kaydolun

Yıl 1311 ve İskoçya'nın bağımsızlığı için savaş devam ediyor...

Babasını öldüren İngiliz kralı tarafından toprakları elinden alınan James Douglas, klanının onurunu ve servetini geri almak için ne gerekiyorsa yapacaktır. Kara suratı, güçlü duruşu ve savaşdaki vahşiliği ona "Kara" lakabını kazandıran hırslı genç şövalye, İngilizleri yenmek, Robert the Bruce'u İskoçya tahtına oturtmak ve Douglas adının onurunu geri kazanmak için korku, güç ve gözdağı kullanması gerektiğini bilmektedir. Hiçbir şey ve hiç kimse onun yoluna çıkamaz. Çocukluğunda kalbini fetheden ve onu hâlâ narin ellerinde tutan genç kız bile.

Joanna Dicson kendini bildi bileli James Douglas'ı sevmektedir. Douglas Kalesi'nin mareşalinin "sadece" kızı olması onu hiç endişelendirmemiştir. James'in acımasız üzüntüsü arttıkça ve diğerlerinin kalbini - ve erdemini- James'e karşı koruması yönündeki uyarılarına rağmen Joanna, James'in ona sırtını döneceğini asla hayal etmez. James onu sevmektedir ve ona asla zarar vermez. Ancak James, İngiliz garnizonunu kalesinden zorla çıkarmak için Douglas'a döndüğünde, Joanna aşklarının onun hırsına karşı hiçbir şey olmadığını öğrenir. Evliliği de tıpkı diğer her şey gibi klanını daha iyi hale getirmek için bir araç olacaktır. Kalbi kırılmış ve aşağılanmış olan Joanna, ikisini de yok edebilecek bir sırı baş başa kalır.

ÖNSÖZ

Efendimizin bin üç yüz on bir yılı. Robert the Bruce beş uzun yıl boyunca İskoçya tahtına oturma hakkı için savaştı. Ancak 1306 yılında İngilizler karşısında aldığı yenilgiden ve krallığından kanun kaçağı olarak kaçmasından bu yana, pek çok kişi onun başarılı olacağına dair umutlarını yitirmişti. Ancak Bruce, önce Glen Fruin ve Loudoun Hill'de İngilizleri, ardından da iç savaşta kendisine karşı duran İskoç lordlarını yenerek muzaffer bir geri dönüş yaptı.

Savaşa kısa bir ara verdikten sonra Bruce, Tay Nehri'nin kuzeyindeki ülkesindeki hakimiyetini sağlamlaştırdı. Savaş daha sonra güneye döndü: sorunlu Marches'a, hâlâ düşman tarafından işgal edilen kalelere ve 1310 yazında İskoçya'yı işgal eden İngiliz kralına.

Ancak İngiltere'nin ikinci Edward'ı "İskoçların Çekici" babasına hiç benzemiyordu ve Bruce ve adamları ona karşı sahaya çıkmayı reddedip bunun yerine düşmanı taciz etmek için sürpriz saldırılar ve pusulardan oluşan "gizli savaşını" sürdürünce İngiliz seferi başarısızlıkla sonuçlandı. Edward yaralarını sarmak ve ilkbaharda tekrar kuzeye yürümeyi planlamak için kışı geçirmek üzere İngiliz Martları'na çekilmek zorunda kaldı.

Ancak Bruce ve adamları için rahat yoktu. Edward'ın ikinci istilasına hazırlanırken, İngiliz işgalcileri İskoçya'nın bazı önemli kalelerinden çıkarmaya koyuldular. Bruce, İngilizlerin bir kaleyi ele geçirmek için kullandığı korkunç kuşatma makinelerine sahip olmayabilirdi ama en az onun kadar yıkıcı bir şeye sahipti: James Douglas gibi kurnazlığı, becerisi ve vahşiliği efsane haline gelecek adamlara.

PROLOGUE

Brander Geçidi, 14 Ağustos 1308

"Kalkın, Sör James."

İçinden şiddetli bir memnuniyet dalgası geçti. Savaşın pis kokusu hiç bu kadar tatlı gelmemişti. Kral kılıcını omzundan indirdiğinde, Douglas'ın mülksüzleştirilmiş Lordu James Douglas, Brander'ın dar geçidi boyunca uzanan bataklıktan bir şövalye olarak yükseldi.

Ben Cruachan'ın sarp kayalık tepeleri arkasında beliriyor, vadi tabanının üzerine koyu gölgeler düşürüyordu. Hem dost hem de düşman cesetleri yere ve yamaçlara saçılmıştı. Neyse ki düşmandan çok daha fazlası vardı. Robert the Bruce bugün burada Lorn'lu MacDougall'lara karşı büyük bir zafer kazanmıştı ve James'in savaştaki rolü ona şövalyelik unvanı kazandırmıştı.

Bruce tahtını geri almaya bir adım daha yaklaşmıştı ve James de mirasını geri almaya bir adım daha yaklaşmıştı. Bruce'un talihi yükselip alçaldıkça, James'inki de yükselecekti. Yaklaşık iki buçuk yıl önce, o zamanlar on dokuz yaşında olan James'in taç giyme törenine giderken Bruce'a yol kestiği ve sadakat yemini ettiği o meşum günden beri birbirlerine bağlıydılar. Özellikle altı ay sonra kral ve yandaşları sürgüne zorlandığında, basiretsizce verilmiş gibi görünen bu kader kararı meyvelerini vermeye başlamıştı.

James kanlı kılıcını havaya kaldırdı ve şövalyeliğin bu kutsal kalesine tanıklık etmek için toplanan savaş yorgunu savaşçılar arasında büyük bir tezahürat yükseldi. Bir savaşçı olarak genç kariyerinin en büyük günüydü bu. Keşke Jo da burada olup bunu görebilseydi. Bunun onun için ne kadar önemli olduğunu herkesten çok o biliyordu.

Bruce onun ön kolunu kavradı ve sırtına içten bir tokat attı. "Evet, Sör James, şimdi ne diyorsunuz? Şövalyelik unvanınızı aldınız. Belki istediğinizden daha geç oldu ama mahmuzlarınızı savaş meydanında kazanmak, bir törenden daha iyi bir hikaye oluşturur."

James onun gülümsemesine karşılık verdi, sırık gibi, yaklaşık altı buçuk metrelik gövdesi savaşçı kralın üzerinde yükseliyordu. İki yirmi yaşındayken şövalyeliği İstedikinden daha geç gelmişti, ama bunun için fazla zamanı yoktu.

Kral, krallığını geri almak için savaşırken son on sekiz aydaki törenler. "İyi bir arkadaş olduğumu söyleyebilirim, Majesteleri." Bruce da bir savaş meydanında, ironik de olsa bir İngiliz kralı tarafından şövalye ilan edilmişti.

"Ben

Onur duyduğum," dedi başını eğerek.

"Bunu hak ettin delikanlı," diye cevap verdi kral, bir başka sert tokatla. "Campbell senin ve okçularının sürpriz saldırımızda çok değerli olduğunuzu söyledi.

keşfedilmedi. 'Stratejide kurnaz ve uygulamada acımasız' onun sözleriydi. Gerçekten de büyük övgü." Başını sallayarak sırtıttı.

"Yapmalıyım

Siz ve diğerleri tepelerindeki kayalıklardan görüldüğünüzde MacDougall'ların yüzlerindeki ifadeyi görmek isterdim."

James'in ağzının bir tarafı hatırlayarak kıvrıldı. "Bizi beklediklerini sanmıyorum."

"Bahse girerim öyle değildir. Bir dahaki sefere pusuya yattıklarında, belki yukarıya bakmayı öğrenirler."

"Ya da daha yükseğe tırman," dedi James.

Kral güldü. "Evet. Buna hakkın var." MacDougall'lar, Bruce ve ordusunu Dunstaffnage Kalesi'ne doğru ilerlerken pusuya düşürmek niyetiyle dar geçidin yukarısındaki yamaçta pusuya yatmışlardı. Bunun yerine, gözcü Arthur Campbell'dan aldıkları bilgiler sayesinde, Bruce'un adamlar pusu kuranlara pusu kurarak üstlerine tırmanmışlardı. "Böyle sonuçlarla, ne kadar yükseğe tırmanacağınızı kimse bilemez."

James gülümsedi, kralın kelime oyunu onu eğlendirmişti.

Bazı adamlar tebriklerini sunmak için öne çıktıktan sonra, kral onu tekrar kenara çekti. "Kendine iyi bir isim yapıyorsun delikanlı, tekrar düşünmeyeceğinden emin misin?"

Kral James'e seçkin muhafızları arasında bir yer teklif etmişti. Bruce'un Highland Muhafızları adını verdiği hayalet savaşçılardan oluşan gizli grup

efsane oldular. Düşmanları tarafından Şeytan'ın yumurtası olarak korkulan ve aşağılanan bu askerler, Bruce'a sadık olanlar tarafından tanrılar ve kahramanlar olarak selamlandı ve övüldü. Her bir savaş disiplinde en iyinin en iyisiydiler, seçkin bir grup

Kral tarafından yeni bir tür savaş yürütmek için seçilmiş savaşçılar. Sürpriz, vahşet ve korku dolu bir savaş. Bir *Dağlı* savaşı.

Bugün şövalyeliğe boyun eğmesine rağmen James, kralın stratejisinin sağlam olduğunu biliyordu: Sayıca fazla, üstün eğitilmiş ve teçhizatlı İngilizleri yenmenin tek yolu, ordunun orduya karşı meydan savaşından

kaçınarak gizli bir pusu ve sürpriz saldırı savaşı yürütmekti. Kuşkusuz bu

Henüz mahmuzlarını bile takmamış yeni mezun bir şövalye için pek de şövalyece bir düşünce tarzı değildi.

James, kralın kendisine olan inancından onur ve gurur duymuştu ama yine de tereddüt etmedi. Başını iki yana salladı. "Hayır, Majesteleri. Size en iyi şekilde hizmet edeceğim güne."

Onun teğmeni olarak. İnsanların onun adını anacağı yerde - düşmanları korkuyla, vatandaşları sevgi ve hayranlıkla-

Anonimlik ona göre değildi, çünkü Highland Muhafızları gizli bir savaşçı grubuydu ve üyelerinin kimlikleri birkaç kişi dışında herkes tarafından gizleniyordu.

"Evet, bunu unutma," dedi kral sırtarak. "Tahtta oturan bir Bruce'dur, Douglas değil."

James sadece gülümsedi, kralın dürtmesine alışkındı. Yersiz değildi. James hırsını gizlememişti. Hırs İngilizler tarafından babasından çalınan Douglasdale topraklarının geri verildiğini ve Wallace ve Bruce gibi Douglas'ın adının da nesiller boyunca saygı görüp hatırlandığını görmek.

Korku. Güç. Gözdağı. Bunlar savaşı kazanacak ve tarihteki yerini garantileyecek silahlardı.

İngiliz kralı, James'in babasını hapse attığı ve bir hayvan gibi ölüme terk ettiği güne pişman olacaktı. James, İngilizlere ve krallarına babasına gösterilen merhametin aynısını gösterecekti.

Yüzlerce yıl önce, batı sahilindeki köylüler korku içinde "Vikingler geliyor" diye bağırdıklarında, İngilizler Sınırlardaki kaleler panik içinde "Kara Douglas!" çığlıklarıyla yankılanacaktı.

Sir James Douglas geliyordu ve yoluna çıkmaya çalışan herkesin Tanrı yardımcısı olsun.

BİRİNCİ BÖLÜM

Douglas, Güney Lanarkshire, İskoçya, Şubat 1311

Sus, sus, küçük evcil hayvan,
Sus, sus, üzülme,
Kara Douglas seni yakalayamayacak.
-Sir Walter Scott, *Bir Büyükbabanın Hikayeleri*

James eve geliyordu! Joanna Dicson Pagie Tepesi'nin üstündeki büyük kayanın yanında endişeyle bekliyordu. Altında, nehrin kıyısında kümelenmiş Douglas köyü uzanıyordu. Kuzeyde, nehir kıyısının uzak tarafında, Douglas Kalesi'nin kulelerini seçebiliyordu -ya da kaleyi şimdi garnizon olarak kullanan İngilizlerin dediği gibi, "tehlikeli kale Douglas." Batıda babasının Hazelside toprakları vardı, doğuda ise.

Doğuda James vardı!

Gülümsemesi düştü. En azından onun Doğu'dan geleceğini düşünüyordu. James, İngilizlere karşı seferini Selkirk'ün batısındaki ormanlarda bulunan bir üsten yürütmesine rağmen, son zamanlarda Kral Robert the Bruce'un kişisel muhafızlarının bir üyesi olarak Kuzey'de olduğuna dair söylentiler duymuştu. Artık çok önemliydi ve onunla gurur duyuyordu. Ama onu görmeyeli o kadar uzun zaman olmuştu ki -James'in kalesini elinde tutan İngilizleri kovalamak için atalarının kalesine dönmesinin üzerinden neredeyse üç ay geçmişti- nerede olduğundan emin olamıyordu.

Babası ona James'in bölgede olduğu söylentisini söylediğinde, James'in gelir gelmez onu orada arayacağını bildiğinden, her zaman buluştukları yere doğru tepeye koşmuştu. Mutluluk gözyaşları görüşünü bulanıklaştırmıştı. Onu görmek için sabırsızlanıyordu. Konuşacak o kadar çok şeyleri vardı ki. Kalbi duygularla kabarmıştı. Çok mutlu olacaktı.

Ne kadar zamandır bekliyordu? Bir saat, belki iki? Yakında öğlen olacaktı.

Arkasındaki bir dalın kırılması kalbinin yerinden fırlamasına neden oldu. Heyecanla etrafında döndü. *Nihayet!* "Sen-"

İşte. Ama o değildi. James değildi. Birdenbire içinde kabaran duygu seli aşağıya doğru çöktü.

Yaklaşan adam sahte bir kederle başını salladı. "Seni hayal kırıklığına uğrattığım için üzgünüm, Jo. Sadece benim." Ağzının bir köşesi alaycı bir gülümsemeyle kıvrıldı. "İyi ki senin o İngiliz askerlerinden biri değilim; yüzündeki hayal kırıklığı ifadesini görseydim kalbime bir hançer saplardım."

Joanna yanaklarının ısındığını hissetti. "Onlar benim İngiliz askerlerim değil, Thommy. Onları cesaretlendirmek için hiçbir şey yapmadığımı biliyorsun."

Çocukluğundan beri tanıdığı, ona herhangi bir kardeşinden daha yakın olan adam, lacivert bakışlarında parıldayan bir eğlenceyle ona baktı. "Lass, orada durarak onları cesaretlendiriyorsun. Kim derdi ki böyle komik görünümlü bir şey, dünyanın en güzel kızlarından biri olacak? Lanarkshire?"

"Komik mi görünüyorsun?" Kızmış gibi yaptı ama doğru olduğunu bildiği için gülmekten kendini alamadı. Çok büyük gözleri ve ağzı küçük bir yüz üzerinde garip duruyordu. "Konuşmayı seven birisin. Hayatının ilk on yılında seni yüzünde is olmadan gördüğümü sanmıyorum." Onu şakacı bir şekilde itti ve adam bir milim bile kıpırdamayınca kaşlarını çattı. Thom şimdiden köyün en uzun boylu adamlarından biriydi ve en güçlülerinden biri olma yolunda ilerliyordu, babası köyün demircisi olduğu için bu hiç de şaşırtıcı değildi. Göğsünü bir kez daha dürttü. "Aman Tanrım, Thommy, bir demirci kadar sertsin.

sürekli tırmandığın şu uçurumlar. Biraz daha büyürsen kendini çekik değil de kılıç tutarken bulabilirsin."

Yüzünden bir gölge geçti. "Aslında ben de bu yüzden seni bulmaya geldim." Kaşları birbirine yaklaştı. "Beni nasıl buldun?"

Omuz silkti. "Douglas geliyor; başka nerede olabilirsin ki?"

Adamın sesindeki neredeyse alaycılığa varan alaycı tonu görmezden geldi. "Bu doğru mu?" Heyecanla üzerine atladı. "Onu gördün mü?"

Başını iki yana salladı. "Hayır, ama Park Kalesi onun yakında - ya da yakında mı demeliydim- *geleceğine dair* fısıltılarla çalkalanıyordu."

Bu kez alaycılığında hata yoktu. Thom, eski çocukluk arkadaşı ve İskoçya'da çoğu kişinin kahraman olarak gördüğü, İskoçya'yı İngiliz zalimlerinden kurtarmak için savaşan "İyi Sör James"i onaylamadığını gizlemiyordu. Ama Thom'un itiraz ettiği şey James'in politikaları ya da yöntemleri değil, onunla olan ilişkisiydi.

Thom anlamadı.

Ancak sesindeki başka bir şey dikkatini çekmişti. "Beth'i, yani Leydi Elizabeth'i mi gördün?"

James'in küçük kız kardeşi kısa süre önce İskoçya'ya dönmüştü ve İngilizler Douglas Kalesi'nde garnizon kurduklarından beri eski Park Kalesi'nde yaşıyordu. Dördü de gençliklerinde birbirlerinden hiç ayrılmamışlardı.

James'i savaşa, Elizabeth'i de güvenlik için Fransa'ya göndermişti.

Cevap vermedi ama ağzının etrafındaki hafif sıkışma onun sorusunu yanıtladı. "Ben gidiyorum, Jo. Her şey ayarlandı. Veda etmeye geldim."

Kadın şaşkınlıkla ona baktı. "Gitmek mi? Ama nereye? Ne zaman döneceksin?" Yakınlarda daha önce duymadığı bir market var mıydı? Almak Babasının mallarından bazılarını pazara götürmek Thom'un köyden ayrıldığı tek zamandı.

"Bilmiyorum. Sanırım bir süre için değil. Belki bir ya da iki yıl."

Joanna şaşkınlıkla gözlerini kırptırdı. "Bir ya da iki yıl mı?" Onu doğru duymuş olamazdı. "Baban başka bir şatoya mı taşınıyor?"

Başını iki yana salladı. "Bunun babamla hiçbir ilgisi yok. O Douglas Lordlarının demircisi -onların yokluğunda bile- ve asla başka bir şey olmayacak. Asla başka bir şey olmak istemedi. Ama ben..." Durdu, yüzünde derin bir acı ifadesi belirdi. "Burada kalamam."

Joanna elini onun koluna koydu, bu acının nedenini biliyordu. Thom çocukluğundan beri James'in küçük kız kardeşi Elizabeth'i sevmiş, hatta ona tapmıştı. Bunu fark etmeyen tek kişi Leydi Elizabeth'in kendisiydi. Üvey annesi ve iki küçük üvey kardeşiyle birlikte döndüğünden beri Thom onu görmek için bir bahane arıyordu. Bir tane bulmuş olmalıydı. "Her ne yaptıysa eminim seni incitmek için yapmamıştır. Senin nasıl hissettiğini asla anlayamaz."

Gözleri sertleşti. "Artık öyle."

Joanna nefesini içine çekti, adamın acısı o kadar yoğun ki bunu kendisi de hissetti. Ona söylemiş olmalıydı ve tepkisine bakılırsa, kadın onun sevgisine karşılık vermemişti. "Tanrım, Thom, üzgünüm. Belki ona biraz zaman verseydin-"

"Ona lanet hayatımın çoğunu verdim. Bu kadar yeter."

Yüzündeki kararlılığı görebiliyordu ve onu caydırmanın mümkün olmadığını biliyordu. Ve bir yanı, onu kaybetmek ne kadar acı verse de, muhtemelen en iyisinin bu olduğunu biliyordu. Leydi Elizabeth yanındayken başka bir kadını asla göremeyecekti. "Nereye gideceksin?"

Başka bir kalede demirci olarak iş bulacağını düşünen kadın, "Edward Bruce'a hizmet edeceğime söz veriyorum" dediğinde şok oldu.

"Ama nasıl?" diye ağzından kaçırdı. Savaşçı olmaya öylece karar verilmezdi; eğitim, bağlantılar ve daha da önemlisi para gerekirdi.

"Annem benim için hep bunu diledi. Ayrılmaya karar verirsem diye bir miktar gümüş ayırmıştı."

Thom'un annesinin bir şövalyenin kızı olduğunu hatırlıyordu. Onun altında biriyle evlenmişti, aşk için. "Ve şimdi bunu yapmak istediğinden emin misin?"

Gözlerindeki bakış siyah bir oniks parçası kadar sert ve keskindi. "Burada kalamam. Beni bir erkek olarak değil, bir kızlık arkadaşı olarak görüyor.

-Ve bir tanesi de açıkça onun altında. O bir Douglas."

Joanna onun sesindeki uyarıyı kaçırmadı. Daha önce birçok kez duyduğu bir uyarıydı bu. "James öyle biri değil, Elizabeth de öyle. Ona kızgın olduğunu biliyorum ama onun beni sevdiğini biliyorsun, Thom."

Ona acıyarak baktı. "Aşk bir Douglas için önemli değildir. Gurur. Hırs. Bunlar James'in hanedanını kurmasına yardımcı olacak şeyler. Sen her zaman bir mareşalin kızı olacaksın, tıpkı benim her zaman bir demircinin oğlu olacağım gibi. Baban bir baron olabilir ama yine de bir tebaa.

Douglas hırsını besleyecek bir eş alacak. Ona zenginlik ve mevki getirecek birini."

Bir an için onun bu kesinliği kalbinde buz gibi bir korku titreşimine yol açtı. "James öyle biri değil. Onu benim tanıdığım gibi tanımıyorsun."

Ona inanıyordu, *onlara da*.

Onun bakışlarını dikkatle tuttu. "Evet, biliyorum. Çocuğu tanıyordum, adamı da tanıyorum. Hırs ve James Douglas el ele gider. Buradaki insanlar onu bir kahraman olarak görüyor olabilir ama yanılmayın: O acımasızdır. Hiçbir şey onu istediğini elde etmekten alıkoyamaz." Durakladı, öfkesinin bir kısmının yatışmasına izin verdi. "Onu sandığınız kadar iyi tanıdığınıza emin misiniz?"

"İngilizleri dinlememen gerektiğini çok iyi biliyorsun, Thommy. James onların anlattığı gibi kara bir şeytan değil." Ama o savunurken bile Joanna, James'in ünü konusunda giderek artan bir huzursuzluk duyduğunu kabul etti. İngilizlerin kalbine korku salmış olan bu korkunç adam James'i tanıyordu. Sevdiği cesur şövalyeyi, Marches boyunca yıkıma yol açan acımasız "Kara Douglas" ile bir araya getirmek zordu.

Ve tüm hikâyelerin yalan olmadığını herkesten iyi biliyordu. Kötü şöhretli "Douglas Larder" olayı geçtiğimiz üç Paskalya'da tam da

nehlin karşısındaki kaleyi görebiliyordu. Kendi büyükbabası, James ve adamları Palmiye Pazarı'nda ayine katılan İngiliz garnizonuna sürpriz yaptığında James'in yanında ölmüştü. Kaleyi yağmaladıktan sonra Dükkânları ateşe vermeden önce mahkûmların kafalarını kesmiş ve cesetlerini kalan dükkânların üzerine atmışlardı.

James ona *korkuya korkuyla karşılık vermesini* söylemişti. Ve işe yaramıştı. Douglas Kalesi'ni elinde tutmanın tehlikesi ona İngilizler tarafından "Tehlikeli Kale" lakabını kazandırmıştı. Ama kendini bildi bileli kalbini elinde tutan adamın bu kadar... acımasız olduğunu düşünmek hoşuna gitmiyordu.

Dur! Kendine söyledi. *James seni seviyor.*

Ona güveniyordu. Ama bilinçsizce elini karnına götürdü.

Thom ona hüzünlü bir gülümseme verdi, belli ki düşüncelerinin yönünü sezmişti. "Seni seviyor olabilir ama Douglas'ın servetini ve prestijini artırmak için evlenecek."

"Yanıliyorsun." Ama yumuşak sesi daha önce sahip olduğu inançtan yoksundu.

Birden Thom'un ifadesi değişti. Bakışları önce şaşkınlık, sonra da dehşete düşmüş bir öfkeyle Jo'nun karnının üzerinde duran eline kaydı.

"Tanrım, Jo, ne yaptın sen?"

Kızardı. Köydeki bazı genç kızlardan duyduğuna göre, Thommy onun ne yaptığını çok iyi biliyordu.

"Bana hamile olmadığını söyle?" Sıkıca nefes aldı.

Bunu yapamazdı. Gözlerini indirdi, onun bakışlarıyla karşılaşmaya cesaret edemedi.

Korktuğu kınama değil, çok daha kötü bir şeydi: acıma. "Lanet olası piç, onu öldüreceğim!"

Joanna onun koluna yapışarak uzaklaşmasını engelledi. Öldürülen James olmayacaktı, bunu ikisi de biliyordu. Boyutları ve fiziksel güçleri benzer olmasına rağmen -Thom bir demircinin ağır kaslarına sahipti- savaşmak için hiç eğitim almamıştı. James ise "Kara Douglas"tı, çocukluğundan beri elinde kılıç tutan, savaşta sertleşmiş bir savaşçıydı. Bu bir yarışma olmayacaktı.

"Hayır, Thom. Öfkene ne ihtiyacım var ne de istiyorum. Buna gerek yok.

I

Aldığım riski biliyordum. İstedim ki..." Utanarak dudağını ısırıldı. "Onunla yatmak istedim. O beni zorlamadı."

Ama kadının sözleri adamın öfkesini dindirmeye yetmedi. "Her zaman yaptığı gibi senin ona olan sevginden faydalandı, lanet olsun. Buna bir son vermeliydim.

Onu seni öperken -öpmekten de fazlasını yaparken- yakaladığım gün, seni bu şekilde onurlandıracağını hiç düşünmemiştim."

"O benim şerefimi lekelemedi."

"Hata yapma, Jo. Douglas seni neye inandırmış olursa olsun, seni adamı yapabilir ama karısı yapmaz.

Bebek ya da değil." Adamın yüzündeki perişan öfke onu hemen kesiverdi. Göğsü sıkıştı. "Cehenneme kadar yolu var. Masumiyetin kocana aitti. Bunu bilmek için şövalye olmanıza gerek yok."

Joanna onu hiç bu kadar kızgın görmemişti. James'e olan inancına rağmen Thommy'nin tepkisinden etkilenmemek mümkün değildi. Kalbi panikle çarpmaya başladı ve gözleri yaşardı. "Bunu neden yapıyorsun? Neden bunu benim için mahvetmeye çalışıyorsun? Beth için üzgün olduğunu biliyorum ama bu

farklı. James ve ben yıllardır birbirimize aşığız. Bunu biliyorsun. Benimle evlenmeye niyetli; bunu biliyorum. Benim için mutlu olamaz mısın?"

İçini çekti, siyah saçlarını parmaklarıyla geriye doğru taradı. Öfkesinin bir kısmı dağılmış gibiydi. "Özür dilerim, Jo. Seni üzmem istemiyorum. Ama sana değer veriyorum ve incindiğini görmek istemiyorum. Senin kalbin çok büyük. Sen topraktan ve altından çok daha değerlisin. Seni hak etmeyen Douglas."

Başını eğdi ve kalbindeki tüm inançla sessizce, "Onun hakkında yanılıyorsun, Thommy," dedi.

"Umarım öyledir. Senin iyiliğin için, umarım öyledir. Bana senin yarısı kadar inanan bir kadını olsaydı, onu asla bırakmazdım. Ama bana söz ver. bir şey." Kadın başını kaldırıncaya kadar durakladı. "Eğer bu inancı yerine getirmezse, beni çağıracaksın. Çocuğunuza bir isim vermezse, ben veririm."

Şok içinde ona baktı. "Ama sen beni sevmiyorsun."

Güldü. "Belki kastettiğin şekilde değil ama biz arkadaşız, bu da çoğu karı kocanın söyleyebileceğinden daha fazlası."

Teklifinin cömertliği onu etkilemişti ama bu asla kabul edemeyeceği bir teklifti. Hem onun hem de kendisinin iyiliği için. "Peki ya Beth?" diye sordu usulca.

Ağzı sertleşti. "Hristiyan âleminin en büyük şövalyesi olabilirim ve bu ne doğumumu ne de onun bana bakışını değiştirir. Kendimi kandırmıyorum. Leydi Elizabeth Douglas asla benim için olmayacak. O lanet olası Kraliçe de olabilir."

Söyleme şekli.

Joanna kendini mi kandırıyordu?

Hayır. James bunu ona yapmazdı. Ona tüm varlığıyla güveniyordu, bedeni ve ruhuyla.

James tepeye tırmandığında vakit öğleyi çoktan geçmişti. Göğsünde uzun zamandır hissetmediği bir hafiflik vardı. Aslında Jo'yla en son birlikte olduğu zamandan beri.

Tanrım, çok uzun zaman olmuştu.

Tepenin zirvesine yaklaştığında onu gördü. Altında onu bekliyordu. Her zaman yaptığı gibi yaşlı sapsız meşe ağacının dibindeydi. Kadın döndü ve yüzüne yayılan geniş gülümseme, adamın nefesinin göğsünde bir yumruk darbesi gibi sıkışmasına neden oldu.

Ayrıldıkları uzun aylar boyunca onu tutan anılar onun hakkını asla vermedi. Onun gerçekte ne kadar güzel olduğunu hatırlamak imkânsızdı. Saçlarının altın sarısı tonunu, gözlerinin canlı tavuskuşu mavisini, taze yayık kremi teninin kusursuzluğunu, gülümsemesinin parlaklığını ya da vücudunun kıvrımlarını -çok kıvrımlı- asla tam olarak anlayamıyordu.

Onunki saraydaki soylu kadınların zarif güzelliği değil, çevrelerindeki kırsal alanın yemyeşil güzelliğinden gelen sağlıklı bir iyilikti. Onu Viking sütçü kızı olarak düşündü. Onun *şehvetli* Viking Süt kızı, diye düzeltti. Onun duyarlı olacağını biliyordu ama böylesine doğuştan gelen bir duygusallığı asla hayal edemezdi.

Beklenti kanında dolaşüyor, geçen sefer olanların anıları adımlarını hızlandırıyor. Bu kadar ileri gitmesine izin vermek istememişti ama uzun zaman önce ahırda paylaştıkları ilk öpücükten beri bu kaçınılmaz görünüyordu. On beş yaşında bile onun kendisine ait olduğunu biliyordu.

Ve o da bunu biliyordu. Çoktan onun kollarına doğru uçuyordu. "James!"

Kadının boğuk sesi bile savaşın yıprattığı ruhuna ilaç gibi gelmişti. Kollarını ona doladı ve onun yumuşak, davetkâr bedeninin kendi bedeninde erimesinin verdiği basit zevkin tadını çıkardı.

Onu özlediğini fark etti. Hayal edebileceğinden çok daha fazla. Ne zaman onun için bu kadar önemli olmuştu? Bu kadar hayati? Soluduğu hava ve yediği yemek gibi Joanna da ruhunu besliyordu.

"Geldin," dedi, yüzünde öyle bir sevinç ifadesiyle ona bakıyordu ki, ciğerleri çeliğe dönüşmüş gibi hissetti.

Çünkü ağzı onunkinden sadece birkaç santim uzaktaydı, çünkü neredeyse tatlılığını tadabiliyordu ve sadece çok uzun zaman geçtiği için onu öptü.

Ağzı onunkini kapadı, şaşkınlık dolu nefesini ve ardından sert bir çekişle doğrudan taşaklarına giden alçak zevk iniltisini yuttu.

Çok yumuşak. Çok sıcak. Hatırladığından çok daha tatlıydı. Isı kanında ve yorgun uzuvlarında dolaştı.

Onun yumuşadığını hissederek inledi. Ağzı onunkinin altında açıldı ve onu daha derinden tatmak zorunda kaldı. Dili ağzının içine daldı, uzun, yavaş çekişlerle okşadı ve tüketti.

Tanrım, inanılmazdı. Tekrar ve tekrar, onu içine çekti.

Kızın tepkisinin ilk geçici titreşimi neredeyse onu dizlerinin üzerine çökertiyordu. Tutku onun için yeniydi, ama içgüdü ve coşku deneyim eksikliğini telafi etti. Vücudu bunun için yaratılmıştı ve bunu biliyor gibiydi.

Belinin etrafındaki tutuşunu sıkılaştırdı, onu kendisine doğru eğdi ve zaten kaya gibi sert olan horozuna karşı baskıyı arttırdı.

Çok iyi hissediyordu. Tekrar onun içinde olmak için sabırsızlanıyordu. Onu kavrayan tüm o sıkı, sıcak eti hissetmek için. Onu paramparça ederken zevk çılgınlıklarını duymak için.

Kalbi çarpıyordu. Kanı kabardı. Kontrolünün kaybolduğunu hissetti.

Bir yeminle geri çekildi. Bunu şimdi yapamazdı. Zamanı yoktu. Burada bile olmamalıydı ama onu görmeliydi. Robbie Boyd ve Alex Seton muhtemelen çoktan onu aramaya başlamışlardı. Bruce'un gizli Highland Muhafızları'nın iki üyesi, planlarını uygulamaya koymalarına saatler kala gizlice kaçmış olmasından memnun olmayacaklardı.

Ama onun puslu, tutku dolu gözlerine bakarken neredeyse yeniden düşünecekti. Üç ay uzak durmak için uzun bir süreydi. Kendini henüz beş yirmi yaşlarında genç, erkeksi ve şehvetli bir adamdan çok, perhiz yapan bir keşiş gibi hissediyordu. Ama kendini ona verdiği günden beri James diğer kadınlara karşı olan iştahını kaybetmişti - o zamana kadar oldukça doymak bilmez olan iştahını.

Açlığını önemsiz şeylerle gidermeye çalışıyor, sadece Joanna ile tatmin buluyordu.

Nefesi geri geldiğinde, "Tabii ki geldim. Senden uzak kalamayacağımı biliyorsun."

Yanaklarının pembe çiçekleri sevinçle yükseldi, sözleri açıkça onu memnun etti. "Ama bu tehlikeli. İngilizler sizi arıyor. Eğer onlar

görüşürüz-"

"Beni görmeyecekler," dedi açıkça ve sonra gülümsedi. "Ben görmelerini isteyene kadar görmeyecekler."

Sesi hiçbir tartışmaya yol açmasa da, yumruğu ağzına geldiğinde korkularını tam olarak yatıştırmadığını biliyordu. Kendini bildi bileli, endişelendiğinde başparmağının tırnağını kemirirdi. Ancak kadın bu "iğrenç alışkanlıktan" nefret ettiği için, bunu belirtmemeye özen gösterdi.

Büyük mavi gözleri endişeyle açılmış bir şekilde ona baktı. "Bir şey mi planlıyorsun James?"

Kaşlarını kaldırdı. Kız onun öyle olduğunu çok iyi biliyordu. "Clifford salonumu İngilizlerle doldurmaya devam ettiği sürece, ben de boşaltmaya devam edeceğim."

Joanna onun Douglas Kalesi'nin sahibi olduğu iddiasına karşı çıkmaması gerektiğini biliyordu. Bir zamanlar babasını öldüren İngiliz kralına duyduğu tüm nefret, Edward'ın babasının topraklarını verdiği adama aktarılmıştı: Sir Robert Clifford, İngiliz baronu ve hem ölen Kral Edward'ın hem de oğlu Edward II'nin güvenilir askeri komutanı. James iki kez Clifford'un garnizonunu yok etmiş, Clifford da iki kez garnizonu daha fazla adam. Clifford kaleye en son tahkimatını görmek için kendisi gelmişti.

James bu kez Douglas Kalesi'ni sonsuza dek geri almak niyetindeydi. Otuz İngiliz fahişe tarafından işgal edilmesinden ailesinin kalesinin yerle bir edilmesini tercih ederdi. Clifford'un şu anda burada olmaması çok kötüydü. James İngiliz şeytanının cehenneme gittiğini görecekti. Tabii bunu önce Boyd yapmazsa. Clifford Lordu'ndan James'ten daha çok nefret eden biri varsa o da Robbie Boyd'du.

Ona ihtiyatla baktı. "Ne yapacaksın?"

Daha önce iki kez yaptığı şeyi: Düşmanı kandırmak ve sonra da yok etmek için hile ve kurnazlık kullanmak. "Kileri boşaltın," dedi sert bir gülümsemeyle.

Kızın rengi soldu ve gözleri onunkilere kaydı. "Bir daha asla böyle bir şey olmayacağına yemin etmiştin. Dedin ki-"

"Ne dediğimi biliyorum," diye tersledi. Savaşta neyin kabul edilebilir ya da edilemez olduğuna dair kumda çizgiler çizmek ona düşmezdi. Cehenneme kadar yolu vardı, Wallace'ın, Stirling Köprüsü'nde mağlup ettiği nefret edilen İngiliz komutan Sir Hugh de Cressingham'ın derisinden bir kemer yaptığı söylenir. Ama o olaydan sonra ona dehşetle bakmıştı "Douglas Larder" bölümünde, sanki onu tanımıyormuş gibi...

Vicdanını sızlatmıştı, lanet olsun. Kendisine öyle bakmaması için ona her türlü sözü verebilirdi ve *bu* onu korkutuyordu. Hiç kimsenin -Joanna'nın bile- planlarına engel olmasına izin veremezdi. Babasının topraklarını İngilizlerden geri alacak, mirasını geri kazanacak ve Douglas Hanedanı'nın baş döndürücü bir şekilde yükseldiğini görecekti. Bunu yapmak için ne kadar İngiliz kanı dökülmesi gerektiği umurunda değildi. "İngilizlere merhamet göstereceğim, aksini ispat etmedikleri sürece."

Rahat bir nefes aldı. "Buna sevindim. Senden yeterince korkuyorlar."

Bütün İngiliz askerleri dehşet içinde İskoçya'dan kaçana kadar bu yeterli olmayacaktı. Gözleri kısıldı, tehlikeli bir şeyin kıvılcımı kendini gösterdi. "Onları neden bu kadar önemsiyorsun ki?"

Kız şaşkınlıkla ona baktı. "Benim umurumda olan İngilizler değil, sensin."

"Yani muhafızların kaptanının Hazelside'a uğramak için bahaneler bulduğuna dair duyduğum söylenti doğru değil mi?"

Kadının yanaklarından taşan sıcaklık adamın gözlerinin kızarmasına neden oldu.

"Bir sabah hastaydım," diye açıkladı. "Sör John buna şahit oldu; sadece nazik davranıyordu."

James kendisine doğru eğilen güzel yüze baktı ve nefesini kesecek kadar yoğun ve mantıksız bir öfke patlaması hissetti. Jo onundu, lanet olsun. *Onun*. Eğer "Sör John" de Wilton -İngiliz garnizonunun komutanı- şu anda karşısında duruyor olsaydı, ölü bir adam olurdu. "Saf olma, Jo. İngiliz seni istiyor. Hangi erkek sana bakıp da seni istemez ki?"

Çok güzeldi. Günah işlemek için yaratılmış yemyeşil bir vücuda sahip bir melek yüzü. Ama fiziksel görünüşünden çok daha fazlası vardı. Joanna Dicson tatlı, iyi ve nazik biriydi. Onun kalbiydi ve ruhunun koruyucusuydu. O olmadan, o...

Bunu düşünemiyordu bile. Joanna kendini bildi bileli onun yanındaydı. Onun bir parçasıydı, en iyi parçasıydı.

Ve Tanrı'nın izniyle, hayatının sonuna kadar onun yanında olacaktı.

Yaptığı şeyle ilgili hissedebileceği vicdan azabı bu düşünceyle hafiflemişti. Ona bakacaktı. Sonsuza kadar.

Uzanıp eliyle James'in kirli çenesini kavradı ve ona şefkatli bir gülümseme verdi. "Kıskanman için bir neden yok James. Sör John'un İngiltere'de bir sevgilisi var. Olmasaydı bile istediğim tek erkek sensin. Seni seviyorum."

Sözlerinin sıcaklığı adamın üzerine yayıldı, kırmızı pusu yatıştırdı ve yerine neşenin çiçek açmasına izin verdi. Sevgi. Evet, onu seviyordu. O da onu seviyordu. Nasıl sevmesin ki?

İyi niyetini unutan James onu bir kez daha kollarına aldı ve öptü. Temas sırasında inledi -duygu selinde. Dudakları sıcak, yumuşak ve inanılmaz derecede tatlıydı. Hiçbir balın tadı bundan daha tatlı olmamıştı.

Bunun için zamanı olmadığını biliyordu ama duracak gibi de görünmüyordu. Aralarındaki şey her zaman böyleydi, sıcak ve kontrolden çıkmıştı; kontrol altına alınması orman yangını kadar imkânsızdı. Şimdi serbest kaldığına göre, onu bu kadar uzun süre kontrol altında tutabildiklerine hayret ediyordu. Ham gücü, yoğunluğu, katıksız yıkıcılığı onu bile şaşırtmıştı. Daha önce hiç böyle bir şey hissetmemişti ve bir daha asla hissetmeyeceğini biliyordu. Bu tür bir tutku hayatta bir kez yaşanırdı.

Dudakları açgözlülükle onunkilerin üzerinde geziniyor, dilinin her hınzır darbesiyle onu içine çekiyordu. Onun her santimini yutmak, sahihsiz, sahiplenilmemiş hiçbir parçasını bırakmamak istiyordu.

Onun kızıydı.

Ve bunu biliyordu. Hiç tereddüt etmeden tutkuya teslim oldu. Hayır, teslim olmak doğru kelime değildi. Hoş karşıladı. Kadın ona kalbini açtı ve adam da bundan zevk aldı, tadını çıkardı. Sanki gitmesine asla izin vermeyecekmiş gibi onu içine aldı.

Asla yapmaması için dua etti. Ona ihtiyacı vardı ve ne kadar çok olduğunu yeni yeni fark etmeye başlamıştı.

İKİNCİ BÖLÜM

Yine oluyordu. Joanna garip hislerin onu sardığını hissetti ve karşı koymakta çaresiz kalacağını biliyordu. Karşı koymak istediğinden değil. Başından beri sorun da buydu zaten. James ona sarıldığında, dokunduğunda ve onu bu şekilde öptüğünde, asla bitmesini istemiyordu. *Hoşuna* gidiyordu. Sadece vücuduna hissettirdiklerinden değil -sıcak, dikenli ve hassas- aynı zamanda kalbinde hissettirdiklerinden de hoşlanıyordu: korunmuş, el üstünde tutulmuş ve... *sevilmiş*.

En çok da sevidi. James onu seviyordu. Thom'un ondan bir an bile şüphe etmesine nasıl izin verebilmişti? Tüm suçluluk duygusuyla karşılık verdi, ağzını açtı ve James'in ona verdiği hararet ve tutkunun her zerresiyle onu öptü.

Joanna bir kadına göre uzun olmasına rağmen, James hala ondan neredeyse bir ayak kadar uzundu ve tutunmak için ellerini boynuna kaydırmak için parmak uçlarında gerilmesi gerekiyordu. Ve tutundu da. James'in ağzı onunkine değdiği anda bacaklarındaki kemikler çözülmüş gibi görünüyordu. Aslında tüm bacakları kemikleri eridi. Erimiş bir ısı ve his birikintisine dönüştü.

Teni kızardı. Vücudu, göğüslerinin hassas uçlarından bacaklarının arasındaki mahrem yere kadar karıncalandı. Bir başkasının kısacık anısı Onu paramparça ve güçsüz bırakan bir his bilincinin sınırlarını zorladı.

Boğazının derinliklerinden kısık bir beklenti iniltisi yükseldi. Vücutlarının baskısını artırdı, kıvrımlarını adamın göğsünün ve kalçalarının sert hatlarıyla birleştirdi.

Savaşla geçen son birkaç yıl James'te pek çok değişikliğe yol açmıştı ama en göze çarpanı vücudunda olanlardı. Zayıf, sırk gibi yapısı Gençliği kaya gibi sert kaslara ve granit düzlemlere dönüşmüştü. Hâlâ zayıftı ama gençliğinin tüm kalıntıları gitmişti. O artık bir adamdı ve Marches'a dehşet saçan vahşi savaşçının sağlam, kaslı yapısına sahipti. Avuçlarının altındaki o kasları sıkmanın nasıl bir his olduğunu hatırlayarak biraz ürperdi.

Herhangi bir yara izi olmasa da yüzü bile değişmişti. Alışılmadık bir şekilde, James'in yüzü tüm hayatlarını tüketen savaşın izlerini taşıyordu. Aksine, çocuksu güzel bakışları sertleşmişti. Daha keskin hale gelmişti. Daha fazla

tehlikeli ve acımasızdı. Yakışıklıydı ama ona baktığınızda aklınıza gelen kelime bu değildi. Heybetliydi. Vahşiydi.

Kararlı. Cüssesinden, delici koyu renk gözlerine ve kare çenesine kadar gördüğü şey buydu. Ama bir şekilde bu onun çekiciliğini daha da artırıyordu.

Gerçekten de bir lord ya da şövalyeden çok bir kabadayıya benziyordu. Zırhının üzerine ne ince yün bir palto ne de Douglas'ın armalarıyla süslü bir tabard giymişti. Aslında neredeyse hiç zırh giymiyordu, sadece boynunu korumak için miğferinin altına bir başlık takmıştı. Bunun dışında zırhı, Bruce'un kişisel maiyetindeki önemli bir teğmenden çok bir Highland savaşçısına uygun, basit bir siyah deri *cotun* ve çelik parçalarıyla süslenmiş şoselerden oluşuyordu. Ancak ağır zırhlar, James'in yıllar önce İskoçya kıyılarında terör estiren İskandinavları örnek alarak meşhur olmaya başladığı hızlı saldırı tarzı için gereken çeviklik ve hıza uygun değildi.

James gençliğinde dış görünüşü konusunda biraz titizdi ve İngilizler onu topraklarından mahrum bırakmış ve lord cüppelerini elinden alarak Ettrick ormanında bir kanun kaçağı gibi yaşamaya zorlamış olsalar da, bu izler hâlâ duruyordu. Bir kere her zaman temiz kokardı. Serinliğin altında Tenine vuran rüzgâr ve ılık deri kokusundan sabunun taze kokusunu alabiliyordu. Kendisine bu lakabın takılmasına neden olan siyah saçları daha uzun olabilirdi ama yine de düzgünce kesilmiş ve taranmıştı -alına düşen dalgalı, evcilleşmemiş bir tutam hariç. Sakalının gölgesi şimdiden koyu bir renk almış olsa da, o da yeni tıraş olmuştu.

birkaç saat sonra. Adam onu öptüğünde sert sıyrıkları hissedebiliyordu.

Ve Tanrım, onu nasıl da öpüyordu. Dilinin ağzında gezinmesi, içinden ürpertiler geçirmesine neden oluyordu. Adamın çığnemeyi sevdiği karanfillerin baharatlı tadını alabiliyordu.

Adam öpücüğü derinleştirip onu daha da kendine çekerken ve ona daha sıkı sarılırken kadın inledi. Vücutları birbirine kenetlendi. Adamın kalın ereksiyonu ısrarla kadının karnına bastırdı ve kadının vücudu da buna bacaklarının arasında bir sıcaklık kabarmasıyla karşılık verdi. Onu istiyordu ve bu isteğin kanıtı, ona karşı büyük ve sert, onu titretti.

İlk seferinde uyumun imkânsız olduğunu düşünmüştü. Adam çok büyüktü ve o da çok... masumdu. Ama adam onun yanıldığını kanıtlamıştı. İlk acının anısı, çok daha büyük bir zevk anısının altında solup giden uzak bir anıydı.

Ona tekrar vereceği zevk. Ama arzuladığı sadece zevk değil, yakınlıktı. Onunla tekrar birleşmiş hissetmek istiyordu. İsted

Onu içinde hissetmek - onu doldurmak - onları sonsuza dek birbirine bağlayan bağı kurmak.

Kontrol hızla ondan uzaklaşırken James ağırdan almak için mücadele etti. Ona hayal ettiğinden daha fazla zevk vermek istiyordu, Tanrı için ona yaptıklarının en çılgın fantezilerinin ötesinde olduğunu biliyor.

Kadının vücudunu erkeğin vücuduna bastırması bile inanılmazdı. Göğüslerinin adamın göğsüne yumuşak bir şekilde çarpması, kalçalarının adamın kasıklarına doğru nazikçe sallanması...

Onu çılgına çevirdi.

İçini bir sıcaklık seli kapladı ve onu daha yakına çekerek öpüşmeyi derinleştirdi. Saçları bağlandığı yerden kurtuldu, ipeksi bir şelale gibi ellerinin üzerine döküldü ve burnunu banyo suyunda kullandığı güllerin baş döndürücü kokusuyla doldurdu. Her zaman güzel kokardı. Fırından çıkmış sıcak bir elmalı tart gibi, içine çekip tatlı kokuyu ciğerlerinin derinliklerine çekmekten kendini alamadı.

Ama onu mahveden, kadının verdiği tepkiydi. Dilinin daireler çizmesi, Önce çekingen, sonra onun kararlı vuruşlarına kendi vuruşlarıyla karşılık verdikçe daha cesur. Yumuşak zevk iniltileri hızlandı ve daha ısrarlı hale geldi. Kalçalarının ona karşı nazikçe sallanması temel bir öğütmeye dönüştü. İçindeki her ilkel içgüdü geri dönüşü olmayan bir noktaya kadar körüklenmişti. Şelaleye doğru giden bir tekne gibi, geri dönüşü yoktu.

Seton ve Boyd'un beklemesi gerekecekti.

Boğazının derinliklerinden erotik küçük nefesler çıkarıyordu. Elleri adamın kollarını ve omuzlarını çılgınca kavırıyor, adamın kasları alttan alta gevşiyordu.

Üzerine bir sis çöktü. Tek düşünebildiği kollarındaki kadın ve onun vücudunda yarattığı inanılmaz hislerdi. Başka hiçbir şeyin önemi yoktu.

Elleri kızın poposunun, bacaklarının ve göğüslerinin yumuşak etleriyle doldu.

Tanrım, o göğüsler! Şimdiye kadar gördüğü kadınlar arasında en muhteşem göğüslere sahipti. Dolgun, yuvarlak ve tepelerinde en parlak uçlar vardı. Yumuşak, olgun etleri avuçladı, parmaklarını gergin tepelerin üzerinde gezdirdi, ta ki kadın elinin içine girene kadar.

İkisi de zor nefes alıyordu ve adam sütyenlerini dökmeye çok yaklaşmıştı ama bu sefer daha iyisini yapmaya kararlıydı. İlki çılgınca bir beceriksizlikti, uzun süredir bastırılmış bir gençlik patlamasıydı.

şehvet ve tutku. Yine de şaşırtıcı bir şekilde, başlangıçtaki acıya rağmen ona biraz zevk vermeyi başarmıştı. Bu kez ona her şeyi vermek istiyordu. Genç kız sevişmek için doğmuştu.

Kendini yavaşlamaya zorladı ve onu da kendisiyle birlikte dizlerinin üzerine çöktürdü, öpüşmeye sadece omuzlarındaki ekoseyi yırtıp arkalarında yere serecek kadar ara verdi. Şimdilik doğanın çardakları yeterli olacaktı ama bir gün ona ipekli, güzel bir yatak vereceğine yemin etti.

çarşafı ve yatak asmalarını hak ediyordu.

İngiliz kralının ailesinden çaldıklarını geri verdiğiinde. Bakışlarında bir şey titremiş olmalı.

"Bir sorun mu var?" diye sordu.

Kızın ters dönmüş yüzüne, tutkuyla yumuşamış iri mavi gözlerine, kızarmış yanaklarına ve öpücükle şişmiş dudaklarına baktı ve göğsünde sert bir duygu yumağı hissetti.

Uzandı, kadife gibi çenesini avucunun içine aldı ve başını salladı. Birlikteyken nasıl yanlı bir şey olabilirdi ki? "Keşke sana ağaçların altında bir ekoseden daha fazlasını verebilseydim."

Gülümsedi. "Benim için fark etmez. Burası çok güzel. Sen gittiğinde, ben Buraya gelmek beni sana daha yakın hissettiriyor." Yanaklarından bir kızarıklık yükseldi. "Burayı bizim yerimiz olarak görüyorum."

Duyarlılığı ona dokundu. Yıllardır burada buluşuyorlardı ama sebebin bu olmadığını biliyordu. Bunun nedeni son seferinde olanlardı. Joanna'nın her zaman iyiyi göreceğine güveniyordu - yasadışı olarak görülebilecek bir şeyde bile. Kararlılık içinde sıcak ve ağır bir şekilde yükseldi. "Bir gün sana hak ettiğin gibi bir saray inşa edeceğim."

Gözleri onunkilerle buluştu; anlaşılmaz bir şekilde rahatlamış görünüyordu. "Yani

Bu mu?"

"Elbette." Kaşlarını çatı. "Benden şüphe mi ediyorsun?"

"Asla. Ama bir saraya ihtiyacım yok; her yerde mutlu olurum yeter ki birlikteyiz." Kız ona güneş kadar parlak ve sıcak bir şekilde baktı ve tıpkı İkarus gibi adam da bu manyetik çekime karşı koyamadı. Bir iniltiyle kızın ağzını bir kez daha kapattı ve onu ekosenin üzerine yatırdı.

Onu kendi ağırlığından korumak için yan yattı. Bunun yararı, sadece onu öpmek için daha iyi bir açı sağlamakla kalmayıp, aynı zamanda elinin keşfetmesi için serbest erişim sağlamasıydı.

Dili kızın ağzının sıcak girintilerinde gezinirken, elleri de vücudunun kıvrımlarında dolaşıyordu -*tüm* vücudunda. Yapamadı

Ona dokunmaya, tüm o yumuşak kadın etinin elini doldurup taşıtığını hissetmeye, onun için kızardığını ve ısındığını hissetmeye doyamıyordu. Çok ateşliydi. Sıcak, endişeli ve muhtaç.

Bilinçsizce vücudunun arzuladığı baskıyı ve sürtünmeyi arayarak onun parmak uçlarının altında kıvrandı ve eğildi.

Adam nihayet göğüslerini avuçladığında, kadın adamın ağzına doğru inledi.

Onu daha sert öptü, eli göğsünde aynı şeyi yaparken dilinin darbeleriyle ağzını çalıştırdı. Gergin meme ucunu başparmağının ucuyla kavradı, sıkı, daire içine aldı ve sonunda parmaklarını sokuyor ve belinin talep ettiği sürtünmeyi sağlıyordu.

Şubat ayının serin gününe rağmen, arzusunun şiddeti arttıkça ve kontrol etmesi zorlaştıkça teri tenine yayıldı. Sanki patlamak üzereymiş gibi hissediyordu. Kalçaları kalkmaya başladığında, onun kendisini bulmasına izin verdi.

Tanrım. Bu temas karşısında inledi. Zonklayan sütunu bacaklarının arasındaki tatlı kavşağa yerleştirdi, kalçalarını çılgınca kaldırıp daireler çizerek ona doğru sürtünmeye başladığında poposunu sıkıca kavradı.

Nefesi şimdi daha hızlı geliyordu, yumuşak çığlıklar ve inlemelerin bir karışımı. Altında vücudunun hızlandığını hissedebiliyordu. Çığlıklar daha ısrarlı, parmaklarının omuzlarını kavrayışı daha talepkâr hale geldi. Tatlı gerilimin onu ele geçirdiğini hissedebiliyordu. Kadının çözülmeye başladığını hissediyordu.

Tanrım, sırf ona sürtündüğü için boşalacaktı. Kendisinin de aynı şeyi yapma dürtüsüne karşı dişlerini sıkı ve onun bunu atlatmasına izin verdi. Zevkini nasıl bulacağını ve alacağını keşfetmesine izin verdi.

Ne kadar iyi hissettirdiğini düşünmemeye çalışarak kendini hareketsiz tuttu. Ya da kadının ne kadar duyarlı olduğunu. Ya da böylesine dizginlenemez bir tutkuya sahip bir kadın bulduğu için ne kadar şanslı olduğunu. Tanrım, üzerlerinde hâlâ giysileri olmasına rağmen sanki birbirlerine sürtünüyorlarmış gibi hissediyordu.

Bir an sonra vücudu tutuldu. Adam öpüşmeyi keserek kadının yüzünü izledi.

Gözleri şaşkınlıkla onunkilere kaydı. "James!"

Göğsüne bir şey saplandı. Saf duygulardan oluşan sert, sıcak bir bıçak. O kadar güzeldi ki. "Her şey yolunda aşkım," dedi boğuk bir sesle. "Sana sahibim."

Ve yaptı da. Birbirlerine o kadar bağlıydılar ki, kadının salıverilmesinin kasılmalarının ve titremelerinin onun içinde ve etrafında yankılandığını, çekip kavradığını hissedebiliyordu. Çok sıkı.

Çok sıcaktı. Çok güzeldi.

Tanrım, onun içinde olmaya ihtiyacı vardı.

Vücudunu saran hislerin gücüyle sersemleyen Joanna, James'in *kotununu* yırtıp sütyeninin bağlarını çözerken yaptığı sarsıntılı hareketlerin farkında bile değildi.

Eteklerini yukarı savururken bacaklarının üzerinde serin bir hava dalgası hissettiğinde keskin spazmlar henüz azalmaya başlamıştı. Kollarını bacaklarının altından geçirerek kalçalarını bacaklarının arasında dizlerinin üzerinde durduğu yere doğru kaldırdı.

Erkekliğinin küt ucu bir an için kadına sürtündü ve amaçlı bir hamleyle kendini kadının içinde kılıfına soktu.

Acı ve coşku arasında bir yerde olan derin bir çığlıkla başı geriye düştü.

Nefes nefese kalmıştı, acıdan çok şoktan, ama adamın cüssesi hâlâ bir sancıya neden oluyordu. Onu ele geçirişinin bütünlüğü, iddiasının vahşi ilkelliği ve içindeki inanılmaz doluluktan.

Kendini yavaşça içeri ve dışarı çekmeden önce, vücuduna hislere alışması için bir şans verircesine bir dakika boyunca hareketsiz kaldı.

O ana kadar konumlarını merak etmişti ama birden her şey netleşti. İlk seferinden farklı olarak, onun üzerindeyken, onun üzerindeyken Dizleri ve kalçaları ona doğru eğilmişti, ne yaptıklarını mükemmel bir şekilde görebiliyordu. Kendisini onun içine girip çıkarken izleyebiliyordu.

Ve o da yapabiliirdi. Vücudu onu içine almak için gerilirken gözleri genişledi ve santim santim içinde kayboldu.

Şok olması gerektiğini biliyordu. Utanmalıydı. Bakışlarını çevirmeliydi. Ama bunun yerine, erotik gösteri karşısında tahrik olarak kızardı. Samimiyet ve şehvet karşısında. Isı uzuvlarına yayıldı.

Gözleri buluştu ve kızın yanaklarında bir kızarıklık oluştu.

Yüzü sert çizgiler ve koyu gölgelerden oluşan sıkı bir zevk maskesiydi. Çenesi sıkılıydı, ağzı incelmışti ve gözleri tutkuyla kısılmıştı. Vahşi ve tehlikeli görünüyordu ve o kadar çekiciydi ki Birleştikleri yere doğru bir sıcaklık dalgası.

"Utanma," dedi sanki onun düşüncelerini okuyabiliyormuş gibi. "Tutkunuz beni tahrik ediyor. Gözlerini üzerimde hissetmek hoşuma gidiyor."

Sanki emir almış gibi, gözleri bir başka darbenin eşiğinde duran erkekliğine kayd. "Öyle mi?" diye sordu.

Yanıt olarak inledi, tekrar içeri girip çıktı. Sesi gergindi, sanki her hareketi işkence gibiydi. "Tanrım, hiçbir fikrin yok. İzle beni, Jo. Seni sevmemi izle."

Öyle yaptı. Onun büyüklüğünü merak etti. Kalınlığına. Uzun boyu boyunca uzanan şişkin damara. Vücudunun onu içine sığdırabilme yeteneğine. Yavaş, hınzır vuruşların hızlanmasını, kalçalarının daha hızlı atmasını, uyarılmışlığının sıcaklığının ve neminin onu ince bir parlaklıkla kaplamasını ve yolunu kolaylaştırmasını izledi.

Ritim yoğunlaştıkça nefesi kesildi. Kalbi çarpmaya başladı ve içinde huzursuz bir his yeniden oluşmaya başladı.

Enfes sürtünme.

Günahkar dolgunluk.

Mükemmel ritim.

Vücudunun onunkine her sert darbesi onu o hızlı gümüş zirveye yaklaştırdıkça, ısı uzuvlarına yayıldı.

Tutkusunun öfkesinin açığa çıktığını hissedebiliyor, ilk seferinde uzak tuttuğu fırtınanın serbest kalmaya başladığını hissedebiliyordu. Vahşi, ilkel ve hamdı.

Ona bunu yapabileceğini hiç hayal etmemişti ve bu bilgi onu hem alçalttı hem de güçlendirdi. Onu kendi dizlerinin üzerine çöktürebildiği gibi, onu da kendi dizlerinin üzerine çöktürebilirdi. Adam bir lordun oğlu, kadın da bir mareşalin kızı olabilirdi ama burada, bu şekilde, bir bütün gibiydiler.

Gömleğinin keten kumaşının altından, birleşmelerinin ritmi çılgınca bir tempoya ulaşırken güçlü kaslarının esnediğini ve gerildiğini görebiliyordu. Yüzü karardı, gözleri kapandı, çenesi gerildi, boynundaki ve omuzlarındaki kaslar şişti.

"Tanrım, çok iyi hissediyorsun," diye ısırdı sıkılmış dişlerinin arasından.

Elleri kalçalarından kayarak poposunu kavradı ve daha da derine batmasına izin verdi. Gitmesi için hiçbir yer olmadığını anlayana kadar daha da sertleşti. Adam onun en derin yerine ulaştığında nefesi kesildi. Tamamen... geri dönülmez bir şekilde... mükemmel bir şekilde birleşmişlerdi.

Gözleri onu kıstırdı. "Sen benimsin, Jo. Sonsuza kadar benimsin."

"Evet! Evet!" diye haykırdı, itişlerinin çılgın ritmi onu en yüksek zirveye çıkardı. Ama sonra onu daha yükseğe çıkardı. Kaba bir hırıltıyla, tam kabzasına daldı ve onu kendisine tuttu ve kalçalarını sert bir öğütme içinde döndürmeye başladı.

Vücudu parçalandı. İçinde bir his patladı.

"Tanrım, boşalacağım," diye sıkıca ısırıldı. Sertleşirken parmakları kalçalarına saplandı ve derin bir çığlık atarak ikisini birlikte yıldızlara doğru fırlattı. Tohumunun sıcak akıntısı içine akarken, serbest bırakılmasının spazmları onun üzerine çöktü.

İnanılmazdı. Vücudunun onunkiyle birlikte titrediğini ve sarsıldığını hissetmek.

Aynı hissi, aynı tutkuyu paylaştığını, bu mucizeyi birlikte yaşadıklarını biliyordu.

Sonsuza dek, demişti. Mutluluk gözyaşları gözlerine hücum etti.

Bittiğinde, bitkin bedenler ve birbirine dolanmış uzuvlardan oluşan kemiksiz bir yığın halinde yere yığıldılar.

İkisi de uzun bir süre hareket etmedi. Ama sonunda yükselen göğüsleri ve ağır nefes alışları yavaşladı. Beynini lapa haline getiren bulanıklığın mantıklı düşünmeye izin verecek kadar dağılmaya başlaması birkaç dakika daha sürdü.

James yemin etti.

Bu yemini daha önce kullandığını hiç duymamıştı ve bu kabalık onu şok etmişti. Bir sorun mu vardı?

Gözleri onunkilere kaydı.

Çocuksu bir şekilde gülümsediğinde endişesinin bir kısmı uçup gitti.

"Özür dilerim.

Raider ve Dragon'un çok kızacaklarını düşünüyordum." "Kim?"

Başını iki yana salladı. "Önemli değil." Elini yanağına götürdü ve parmağıyla alt dudağını okşadı. Şefkatli bakışları onunkilerin üzerine düştü. "Gitmek zorundayım. Bu kadar uzun süre kalmamalıydım. Adamlar beni bekliyor."

Onun cevap vermesini beklemedi ama yavaşça kendini çözdü ve ayağa kalktı. Sütyenini düzeltmesini ve *kotununa* uzanmasını izlemenin yanlış olduğunu hissettiren bir şey vardı.

Ama bir gün ona bir saray inşa edeceğine dair verdiği sözü hatırlayınca huzursuzluk hissi azaldı. "Seninle önemli bir konu hakkında konuşmam gerekiyor."

Birkaç dakika önce ona gösterdiği tüm ilgi ve şefkat kaybolmuştu. Savaşçı modundaydı, dikkati çoktan yapması gereken şeye yönelmişti. "Korkarım beklemek zorunda, Jo. Zaten geç kaldım."

"Sadece birkaç dakika sürecek."

Kaşlarını çattı, belki de kızın sesinde bir şey yakalamıştı. "Ne hakkında?"

Adam ona elini uzattı ve kadın ayağa kalktı, sanki adam birkaç dakika önce kalçalarının arasında kendini harcamamış gibi eteği tüm kanıtları gizleyerek yerine düştü.

İçgüdüsel olarak ellerini karnının üzerine koydu. "Bizim geleceğimiz," dedi.

Kaşları soruyla çatıldı; kızın neden bahsettiğine dair hiçbir fikri yoktu.

"Evliliğimiz," diye açıkladı. Konuyu kendisi açtığı için utanarak şaka yapmaya çalıştı. "Evlilik ilanını düşündüğünüzden daha erken yayınlamamız gerekecek."

Yüzünden kan süzüldü. "Ne evliliği?"

Joanna onun yüz ifadesindeki şok edici dehşette gerçeği gördü.

İğrenç, korkunç, acımasız gerçeği. "Sonsuza dek" ve "ona bir saray inşa etmek" onu karısı yapmak anlamına gelmiyordu.

Bilgi, sıcak ve acı verici bir dalga halinde içinden geçti. Thom haklıydı, o ise yanılmıştı, hem de çok yanılmıştı.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

James'in hayatındaki en erotik, en zevkli, en inanılmaz cinsel deneyimin hemen ardından gelen Jo'nun sözleri soğuk bir şoktu. Kahretsin, kış ortasında çırlçıplak bir halde İbrani denizinin buz gibi sularına dalmak gibiydi. Kanı, nefesi, içindeki her şey donmuştu.

İri mavi gözleri sorgulayan ve endişeli bir ifadeyle ona baktı. Boğuk bir fısıltıyla, "Ben... ben... evleneceğimizi sanıyordum," dedi.

İkisinin de çocukluğundan beri tanıdığı, onunla birlikte büyümüş, İngilizlerin babasına neler yaptığını ve ondan neler aldığını bilen, kariyerinin onun için ne kadar önemli olduğunu bilmesi gereken kadına bir yabancıymış gibi baktı. İskoçya'nın en büyük şövalyesi olacak, Douglas'ın adını baş döndürücü yüksekliklere çıkaracaktı. Babasının ölümünün dehşeti ve aşağılanması - ölüme terk edilmek

asla affedilmeyecekti, ama bunun unutulmasını sağlamak niyetindeydi. Bir daha kimse onların onurunu ve asaletini zedeleyemeyecekti.

"Anladığını sanıyordum," dedi inanamayarak. Nasıl anlamazdı ki? Anlamak *zorundaydı*. Onunla evlenemezdi. Evlenemezdi. imkansızdı. Aralarındaki evlilik o kadar olasılık dışıydı ki, bunu hiç düşünmemişti bile. Belki bir keresinde gençken ve daha iyisini bilmiyorken, ama babası onu doğru yola getirmişti. James'in bir görevi vardı.

-bir sorumluluk- ailesinin iyiliği için evlenmek. Babasının ölümünden ve Edward'ın James'in mirasını çalmasından sonra gelin seçimi daha da önemli hale gelmişti. Kılıcı onu ancak bir yere kadar götürebilirdi.

Eş olarak aldığı kadın, savaşta kendisine kazandırdığı isim kadar önemli olacaktı. Ona servet ve unvan getirecek bir kadın olacaktı. Hırsını ilerletecek bir kadın.

Douglas Lordluğu'nun gücünü artıracak.

Margery Bruce gibi bir kadın.

James'in, kralın en küçük kız kardeşi (kralın yedi kız kardeşi vardı) ile James arasında bir evlilik teklif edeceğine inanmak için her türlü nedeni vardı -ummak için her türlü neden-. Bunu birden fazla kez ima etmişti. Üç ve on yaşlarında olan Margery evlenmek için yeterince büyüktü. Yatak birkaç yıl bekleyebilirdi,

Ama bu evlilik James'in son beş yıldır uğruna savaştığı her şeyin doruk noktası olacaktı. Bruce'la olan kan bağı sadece aileler arasındaki bağı güçlendirmekle kalmayacak, aynı zamanda James kralın gözünde yükselmişti.

Randolph, Bruce'un gözüne girmek için yarışan tek akraba olmayacaktı.

James'in Bruce'un yeğeni Sir Thomas Randolph'la olan rekabeti, James onu İngilizlerin elinden alıp İskoçya'ya geri getirdiğinden beri kralın gözünde yükseliyordu ve son zamanlarda iyice şiddetlenmişti. Savaş alanında ya da kralın onlara verdiği görevlerde her zaman birbirlerini geçmeye çalışıyorlardı. Kral bunu teşvik ediyordu çünkü krallığını geri alma çabalarında ona yardımcı oluyordu. Evet, Randolph James'in başının belasıydı. Onu İngilizlerle birlikte bırakmalıydı.

James Joanna ile evlenemezdi. O Douglas'ın Lorduydu -mülksüz ya da değil- ve Joanna da onun vasalının kızıydı, Tanrı aşkına! Evlilik siyasi bir ittifaktı. Bir araçtı. Ailesini ilerletmek için sahip olduğu en iyi araçlardan biri. Kişisel duygularıyla hiçbir ilgisi yoktu. Erkeklerin bu yüzden leman'ları vardı. Bir eş bir görevdi; Joanna onun mutluluğu ve kalbi. Bunu nasıl anlayamazdı?

Ne yapacağını, ne söyleyeceğini bilemeden parmaklarını saçlarında gezdirdi. Onun yüzüne baktı ve göğsü yandı, sanki ciğerlerine çektiği her nefes keskin bir dumanla ağırlaşıyordu. Onu incitmek istemiyordu. Tanrım, onu incitmek yapmak isteyeceği en son şeydi. Onu seviyordu.

Kadının yanağını avucunun içine aldı. Kızın teni buz gibiydi. Normalde onun dokunuşuna sokulurdu ama donmuş gibi durmuş, sanki onu ilk kez görüyormuş gibi ona bakıyordu. Sanki az önce ona olabilecek en kötü şekilde ihanet etmiş ve ona olan inancını yok etmişti.

İçinden bir ürperti geçti. Kalbi hızla çarptı. Daha iyi bilmese panik içinde olduğunu söyleyebilirdi. "Tanrım, Jo, bana öyle bakma. İstesem bile seninle evlenemem."

Sanki adam ona vurmuş gibi irkildi. "İstesem bile mi?"

Yemin etti. "Kastettiğim bu değildi. Tabii ki istiyorum." İsteddiğini fark etti. Ama kişisel arzuların evlilikle hiçbir ilgisi yoktu. "Ama ben sadece kalbimin emirlerine bağlı bir köylü değilim. Lord olarak aileme karşı bir görevim var. Douglas'ın servetini ve prestijini geri kazanmak için evlenmeliyim. Eminim bunu görebiliyorsunuzdur?"

"Ama seviştik. Sana masumiyetimi verdim."

James içten içe ürperdi. Kadının sözleri suçluluk duygusunun etrafına ördüğü camdan duvarı paramparça etmişti. Ne diyebilirdi ki? Yanlış mıydı? O

karşı koymak için çaresiz miydi? Kendini savunmak için söyleyebileceği hiçbir kelime yoktu. "Kendini bana vermek istedin. Bunun ne anlama geldiğini anladığını sanıyordum."

Ne demek istediğini anlaması biraz zaman aldı ama anladığında gözlerindeki dehşet ifadesi onu hemen kesiverdi. "Bir leman. Tanrı aşkına, benimle evlenmeyi hiç istememiştin." Bu bir suçlama değil, bir ifadeydi ama yine de suçlama gibi hissettirdi. Sanki adam onu tekmelemiş gibi ellerini karnının üzerinde kavuşturdu. "Nasıl bu kadar aptal olabildim? Düşündüm ki..." Sesi boğuklaştı. "Tanrım, beni sevdiğini sanmıştım."

Ona bakarken gözlerinde parıldayan yaşlar göğsünü asit gibi kemirdi. Adam ona tekrar uzandı ama kadın sarsılarak uzaklaştı.

"Seni seviyorum," diye ısrar etti. "Bunun birbirimize karşı hissettiklerimizle hiçbir ilgisi yok."

Sözleri sağır kulaklara çarptı. İnançsızlıkla başını salladı, gözleri onun yüzünden hiç ayrılmıyordu. "Thom senin hakkında haklıydı. Buna inanmak istemedim. Seni savundum."

James eski arkadaşı ve çocukluk arkadaşından bahsedilince kaskatı kesildi. Arkadaşlıkları birkaç yıl önce, James Thom'un James'in kız kardeşi Beth'e karşı hislerini fark ettiğinde aniden sona ermişti. Demircinin oğlu çok yükseklerle ulaşmıştı. Ama bundan daha fazlası vardı. Diğer adamın gözlerindeki küçümseme ve onaylamama, yolları her kesiştiğinde yüksek sesle ve net bir şekilde çınlıyordu. Thom, bu adamdan hoşlanmadığını sır olarak saklamıyordu.

James'in kendine isim yapma şeklini onaylıyordu. Ama James'in eski arkadaşının onayını umursadığı yoktu. Thom'un James hakkında bir lordun görev ve sorumlulukları.

James'in yumrukları iki yanında sıkılmıştı. "MacGowan yıllardır seni benden uzaklaştırmaya çalışıyor. Ne dedi o?"

"Benimle asla evlenmeyeceğini. Hırsının buna izin vermeyeceğini. Aramızda ne olduğunun ya da olup olmadığının bir önemi olmadığını-"

Kolundan tuttu, sözünü bitirmesine izin vermedi. "Tanrım, ona söyledin mi?"

MacGowan'ın ne yaptıklarını öğrendiğini bilmek neden daha da kötü hissettiriyordu? James eski arkadaşının kınamasını neredeyse duyabiliyordu. Kasları gerilirken ve yumrukları daha da sıkılırken parmakları avuçlarını ısırdı. Bir demircinin oğlu ne bilirdi ki Onur mu?

Senden daha fazla. Sesi itti. Bunun olmasını hiç istememişti, lanet olsun. Onun anlayacağını düşünmüştü.

Çenesini kaldırdı; sadece kendisi onun öfkesine karşı her zaman başışıklık kazanmıştı. "Tahmin etti. Ama neden umurunda olsun ki? Beni fahişen yapmaya niyetliydin, yoksa bana bir 'saray' inşa edip etrafımı piçlerle çevirdiğinde insanların bunun ne anlama geldiğini anlayacağını düşünmedin mi? Bebeğimiz bir piç olacak."

Onu öfkeyle kendine doğru çekti. "Böyle konuşma. Kulağa çirkin gelmesin."

"Kulağa çirkin gelen ben değilim James, çirkin *olan* bu. Fahişe. Fornicator. Zina yapan. Piç. Bir kadını eş olarak alıp, başka bir kadını cariyeye olarak ayarlamaya başka ne denir?"

"Ben buna karmaşık bir durumdan en iyi şekilde faydalanmaya çalışmak diyorum. Ben buna birlikte olabilmemiz için gerekeni yapmak diyorum. Benden ne yapmamı istiyorsun?"

Gözleri uzun bir süre onunkileri tuttu. Kadının anlamaya başladığını düşündü, ta ki kadın, "Hayatım boyunca olduğunu düşündüğüm onurlu adam olmanı isterdim. Bana teklif ettiğin şeyin, bizim için planladığın şeyin evlilikten daha imkânsız olduğunu anlamanı isterdim. Bu soruyu sormayacak kadar beni sevmeni isterdim."

Ağzı incelmişti. "Bu o kadar kolay değil ve bunu sen de biliyorsun. Benim bir sorumluluğum ve görevim var, lanet olsun."

"Sizi harekete geçiren görev mi yoksa hırs mı? Yeterince başarılı olamadınız mı?"

Sen Kral Robert'ın en büyük şövalyelerinden birisin ve o da seni böyle ödüllendirecek. Daha fazlasını isteyen Douglas mı yoksa James mi?"

Gözleri kısıldı. Onun kendisiyle bu şekilde konuşmasına alışık değildi. Sesi MacGowan gibi çıkıyordu. "Onlar bir ve aynı."

"Öyle mi?" Kurnaz mavi gözler onunkilere fazlasıyla anlayışla baktı. "Hiçbir şey onu geri getirmeyecek James. Ona yapılanları hiçbir şey değiştiremeyecek."

Bu söz üzerine göğsünde ve boğazında sıcak bir duygu yumağı oluştu. Babası. "Bunu bilmediğimi mi sanıyorsun? Ama ona bir söz verdim. Douglas Lordları'nın yeniden yüceltiğini görmek için her şeyi yapacağıma yemin ettim. Ve yapmaya niyetlendiğim şey de bu. Beni durdurmaya çalışma, Jo."

Joanna'nın kalbi kırılıyordu. Tanıdığını sandığı adam aslında yoktu. Aşkını bir yanılsamaya, bir efsaneye, bir efsaneye dönüşeceğinden emin olduğu bir adama vermişti.

İşte İngilizlerin fısıldadığı "Kara Douglas", İngilizlerin elindeki Sınırlar'da yıkım ve terör kampanyası yürüten acımasız, tavizsiz savaşçı. Yıllar boyunca bu adamın ipuçlarını görmüştü ama bu acımasızlığın kendisine yöneleceğini hiç düşünmemişti.

Kaç kez onun için bahaneler uydurmuştu? Tanıdığı James'in savaş alanındakinden farklı olduğunu mu söylemişti kendine? O biliyordu James'in savaştığı geçmişinin ejderhaları. Babasının bir İngiliz hapishanesinde zalimce öldürülmesinin, her şeyinin elinden alınıp açlığa terk edilmesinin ve yaralarından dolayı ölmesinin ona verdiği zararı anlamıştı. O zamanlar on sekiz yaşında olan James'in, Kral Edward tarafından herkesin önünde küçük düşürüldükten sonra İngiliz sarayından döndüğü gün oradaydı.

Andrews piskoposu William Lamberton'un ısrarıyla James, topraklarının iadesi için Edward'a dilekçe vermiş ve bağlılığını sunmuştu. Ancak onun "Douglas haininin oğlu" olduğunu öğrenen Edward, meşhur Angevin öfkelerinden birine kapılmış ve James'e ağır bir küfür savurmuştu. Lord cübbesi giymiş köylülerden başka bir şey olmayan sonradan görme Douglas'lara karşı *halka açık bir söylev*. James'e kıcını silmek için uygun olmadığını söylemek ya da bahçesini temizlemek için. Ona "Garderobe'nin Efendisi" adını vermişti. James canını kurtarmak için kaçmak zorunda kalmıştı. Bu onun o zamanki gençlik gururuna acı bir darbe olmuştu.

Onu harekete geçiren intikamın karanlık gölgelerini anlıyordu ama safça aşkın yeterli olacağını düşündü. *Kendisinin* yeterli olacağını.

Yüce Tanrım, nasıl bu kadar yanılmış olabilir?

"Seninle evleneceğimi hiç söylemedim, Jo. Sana hiçbir zaman söz vermedim."

Sanki onun zihnini okuyor gibiydi.

sıradan bir şeydi. Şimdiye kadar bunu hep yakınlıklarının bir kanıtı olarak görmüştü; şimdi gülünç görünen bir yanılgı.

Ona baktı, göğsü yanıyordu, umutlarının ve hayallerinin küle dönüştüğünü hissediyordu. "Haklısın. Bana hiçbir söz vermedin. Bir koca için olan şeyi almayacak kadar beni onurlandırdığını varsaymıştım."

Adamın yüzü öfkeyle kızarmıştı ve kadın onu, biraz da utanç duyduğunu fark edecek kadar iyi tanıyordu. "Seni kendi aklını bilen ve kendi kararlarını verebilen bir kadın sayacak kadar onurlandırdım. Ben seni

özgürce verilmeyen herhangi bir şey ya da koşulların varlığından haberdar edilmedim."

Sözleri yüzüne soğuk bir tokat gibi çarptı.

Onun tepkisini görünce, nefesinin altında küfretti. Sert çizgileri yüzü yumuşadı. "Özür dilerim Jo. Kendi payıma düşen suçu kabul edeceğim, ama kötü baştan çıkarıcı ya da bakirelerin bekaretini bozan şeytan rolüne bürünmeyeceğim. Tek başıma hareket etmedim. Olanları en az benim kadar sen de istedin."

Her ne kadar ona küfretmek ve onu suçlamak istese de, adam haklıydı: Bu onun olduğu kadar onun da hatasıydı. O, okuldan yeni çıkmış bir kız değildi.

Rahibe manastırı; neler olduğunu ve ne anlama geldiğini biliyordu. O da en az onun kadar kendini kaptırmıştı. Aslında, şimdi utançla hatırladığı gibi, masumiyetini kabul etmesi için ona yalvarmıştı - tereddüt ettiğinde ona yalvarmıştı.

Ama bu sorunu çözmiyor ya da hayal kırıklığının ezici etkisini azaltmıyordu. Doğru ya da yanlış, James onu hayal kırıklığına uğratmıştı.

Ve aptallığının bedelini ödeyecek olan sadece o değildi. *Tanrım, bebek.* Birkaç dakika önce bir lütuf gibi görünen bebek, şimdi bir lanet gibi hissediyordu.

Ne yapacaktı ki?

Uzakta bir kuş ıslık çaldı. En azından kulakları o yöne doğru dikilene kadar bir kuş olduğunu düşündü.

"Gitmek zorundayım," dedi. "Beni arıyorlar." Parçalanmış görünüyordu, belli ki onu bu şekilde bırakmak istemiyordu. Ona doğru uzandı.

Bu sefer kaçmadı ama onun kendisini rahatlatmasına da izin vermedi. Kendini garip bir şekilde uyuşmuş, içi boşalmış hissediyordu.

"Seninle kavga etmek istemiyorum, Jo. Bir yolunu buluruz."

Belki de onu hiç tanımıyordu. "Anlayacak bir şey yok. Sen benimle evlenmeye niyetli değilsin, ben de senin lemanın olmaya niyetli değilim."

Kaşlarını çattı. "Ne demek istiyorsun?"

Omurgasını dikleştirdi ve onun gözlerinin içine baktı. "Seçmek zorunda olduğunu. Bunun arasında bir yol yok. Beni başka türlü ikna edemezsin. Hayatım boyunca sana her şeyi verdim ama bunu vermeyeceğim. Asla senin fahişen olmayacağım. Ya ben ya da senin hırsın."

Ağzı inceldi, yüzü öfkeyle karardı. "Bu bir ultimatom gibi geliyor."

James köşeye sıkıştırılmaktan hoşlanmazdı, hiç hoşlanmamıştı. Ama onun umurunda değildi. "Öyle," dedi sertçe. "Ne kadarını feda etmeye hazırsın,

James?"

"Jo-" Başka bir ıslık sesi onun sözünü kesti. "Lanet olsun. Gitmek zorundayım.

Ama bu konuşma henüz bitmedi. Seni yarın bulacağım."

Gözyaşlarını görmesini istemediği için arkasını döndü. Başka ne seçeneği vardı ki?

"Jo, lütfen." Çenesini tuttu ve yüzünü kendi yüzüne doğru çevirdi. "Bu işi çözeceğiz. Güven bana."

Ama bu onun hatasıydı. Sonsuza dek seveceğini düşündüğü adamın yakışıklı yüzüne baktı ve neredeyse ondan nefret edecekti. Göğsü yanıyordu. Ona bakmak bile acı veriyordu. Güçlü burun, sert çene, delici gözler. Kendisi kadar iyi tanıdığı özellikler. Yine de çok az şey bildiği ortaya çıktı.

"Beni ikna ederek çözmeyi kastediyorsanız, yanılıyorsunuz. Söylediklerimde ciddiydim James. Asla senin fahişen olmayacağım."

Alçak sesle ama kararlı bir şekilde konuştu, böylece her kelimesinde ciddi olduğunu anlayabilirdi.

Çenesi sertleşti. Onunla tartışmak istediği belliydi ama bir sonraki düdük çaldığında ona sert bir bakış attı. Ağaçların arasında kaybolmadan önce "Yarın," diye söz verdi.

James kendisini arayan iki adama tepenin yarısında yetişti.

Highlands'in en güçlü adamı ve Highland Muhafızları'nın fiili infazcısı Robbie "Akıncı" Boyd önünde durmuş, yolunu fiilen kesmişti. "Hangi cehennemdeydin sen?"

"Sana yapmam gereken bir şey olduğunu söylemiştim," diye karşılık verdi James. Çok az adam bunu yapabilecek cesarete sahipti. Boyd etten çok kaya, sinirden çok çelik olabilirdi ama eğer lanet olası bir kavga istiyorsa, James ona bir tane vermek için mükemmel bir ruh halindeydi. Jo ile yaptıkları konuşma sevişmelerinin mutluluğunu öldürmüş, onu öfkeli ve gergin bırakmıştı. Kendini bildi bileli tanıdığı tatlı, iyi kalpli, her zaman uzlaşmacı genç kızın ona bir ultimatoma verdiğine inanamıyordu.

Ama öyle demek istemedi. Onu çok seviyordu.

Boyd'un gözleri sert yarıklara dönüştü. "Bunun bir genç kızla ilgisi var mı? Köyde bir sevgilin olduğunu duydum."

James gerildi, kasları hazırlıkla gerildi. "Bırak onu, Akıncı. Bu seni ilgilendirmez."

"Cehenneme kadar yolu var! İngilizleri kalenden çıkarmana yardım etmek için lanet olası postlarımızı riske atıyoruz -yine- ve sen de aşıkların buluşmasına mı gidiyorsun?"

James onun öfkesine doğrudan karşılık verdi. "Senden yardım istemedim, sen gelmek istedin. Şimdi yolumdan çekil."

Uzun bir an boyunca iki adam karşı karşıya geldi ve sanki yumruklaşacaklarmış gibi görünüyordu. Ama Yorkshire'dan gelen ve her şeyden nefret eden İngiliz Boyd'un beklenmedik ortağı Alex Seton aralarına girdi. "Douglas'ı rahat bırak, Akıncı. Hiçbir zarar görmedi. Ve o haklı, burada olmayı en az onun kadar sen de istedin. Clifford'un burnunu sürtme fırsatını asla kaçırmıyorsun."

"O alçakla tekrar yüz yüze gelirim bundan çok daha fazlasını yaparım," dedi Boyd, alışılmadık bir şekilde geri adım atarak. Boyd kavga etmek için doğmuştu ve bir kavgadan nadiren geri çekilirdi.

"Eğer onu önce ben bulmazsam," dedi Douglas.

Bu tanıdık nakarat iki adam arasındaki gerginliği hemen azalttı. James ve Boyd savaş alanında düşmanlarıyla ilk karşılaşacak olanın kim olacağı konusunda düzenli olarak birbirlerini dürtüklüyorlardı. Clifford, James'in düşmanlığını onun topraklarını ele geçirerek, Boyd'un düşmanlığını ise hapishanede neredeyse canını alarak kazanmıştı.

"Evet, eğer dikkatli olmazsak yakalamayı İngilizler yapacak. Bölgedeki varlığınızı çok fazla kişi biliyor," dedi Boyd. "Ne yaptınız, haberciler mi gönderdiniz?"

James gülümsedi. "Pek sayılmaz. Ama yapacak bir şey yok; bu iş yürüyecekse yerel halktan bazılarının yardımına ihtiyacımız olacak. Bana ihanet edeceklerinden korkmanıza gerek yok. Bu onların göreve çağrıldıkları ilk sefer değil."

Boyd, "Evet, ama umalım ki bu son olsun," dedi.

James'in ağzı kıvrıldı. "Douglas Kalesi'ni tutmak zaten İngiliz ordusundaki en az popüler, en korkulan görev. İşimiz bittiğinde, elde tutulacak ya da yeniden inşa edilecek hiçbir şey kalmadığından emin olmak niyetindeyim."

Seton, James ve Boyd'un arasına baktı, yüz ifadesinde savaşa dair bir yoğunluk ya da heves yoktu. Boyd ve James arada sırada kılıçlarını çekebilirlerdi ama söz konusu İngilizler olduğunda aynı fikirdeydiler. Ancak ikisini de harekete geçiren nefret ve intikam duygusu Seton'da belirgin bir şekilde eksikti. Bu savaşı kazanmak için neyin gerekli olduğuna dair kararlılığı

Highland Muhafızlarının geri kalanı kadar yoğun. Onların daha "şövalyece" yöntemleri konusunda açıkça çelişkiler yaşıyordu. Gerçi çağrıldığında en az diğerleri kadar acımasızca savaşıyordu ama İngilizler'in alaycı bir şekilde "haydutlar" olarak adlandırdığı bu gizli orduya garip bir şekilde uyuyordu. Savaştaki adı olan "Ejderha" bile gerginliği çağırıyordu; Wyvern'e

yapılan bir şakaydı.

normalde bir şövalyenin tabard veya paltosuna takılan Seton armalarının bir parçasıydı.

"O halde işe koyulmalıyız," dedi Seton. "Diğerlerini bulalım ve bakalım senin bu planın işe yarayacak mı?"

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

İşe yaramalıydı, dedi James kendi kendine. Ama adamlar yerlerini aldıklarında hava tehlikeli bir şekilde kararmak üzereydi ve Joanna'yla yaşadığı gecikmenin kaleyi ele geçirme şansına mal olabileceğini biliyordu.

Boyd kalenin doğusundaki ormanda bulundukları yerden, güneşin ufukta batmaya başladığı batıya baktı. "Fazla ışık kalmadı." Gözleri James'inkilere kaydı. "Umarım buna değmiştir."

James çenesini sıkarak öfkeli bir şekilde karşılık verdi. Öyleydi ama Boyd'un eleştirisi yerindeydi. Jo ile bu kadar uzun süre kalmak sorumsuzluktu ve James bunu biliyordu. Ama bu bir daha olmayacaktı. Buna izin vermeyecekti. Joanna ondan çok fazla şey talep ediyor, karışmaması gereken yerlere karışıyordu. Önemli olan şeye odaklanmalıydı: kendisi ve ailesi için büyük başarılarla imza atarak onurlarını geri kazanmak.

Douglas ismi bir daha asla aşağılanmayacaktı. Kimse tarafından.

Joanna anlamak zorunda kalacaktı.

Boyd bir yanıt beklemiyor gibiydi ve James de ona bir yanıt vermedi. Ama Seton'ın ufukta görünmesini bekledikleri her dakika onlara sonsuzluk gibi geliyordu.

İngilizler önceki iki saldırıdan sonra bir tuzağa karşı çok dikkatli olacaklardı ve onları gün ışığında bile kale duvarlarının güvenliğinden dışarı çekmek zor olacaktı.

Ancak James, Highland Muhafızları'ndan ve Brander Muharebesi'nde İngilizleri alt etmesinden ders almıştı. Sadece saldırılarının çılgınlığı ve sürpriziyle değil, aynı zamanda planlarının kurnazlığıyla da ün kazanmıştı. Kara Douglas, ister kaleye karşı ilk saldırıda yaptığı gibi Palmiye Pazarı'nda İngilizlerin arasına karışarak kilisede olsun, ister İngilizleri takip etmeye teşvik etmek için küçük bir grupla kale sığırlarını kovalayıp sonra da son seferinde yaptığı gibi onları pusuya düşürerek olsun, hiçbir yerde ortaya çıkmıyor gibiydi.

Bu üçüncü saldırı için planı daha da kurnazcaydı. Seton ve James'in bir düzine adamı köylü kıyafetleri içinde, atları saman balyaları ve tahıl çuvallarıyla yüklü olarak, sanki yarın Lanark'taki panayıra gidiyorlarmış gibi kalenin batısından geçeceklerdi. James ve Boyd

Uzaktan bile fark edilebilen ayırt edici yapılar ve adamlarının diğer yarısı kale kapısının yakınındaki mevzilerinde İngiliz sortisine arkadan yaklaşmak ve her şey plana uygun giderse kaleyi ele geçirmek için bekleyeceklerdi.

James son birkaç aydır adamlarıyla birlikte kaleye gelen erzaklara yaptıkları saldırıların amacına ulaştığını ve garnizonu erzak konusunda çaresiz bıraktığını umuyordu. Yemi yutacak kadar çaresiz. Fuar yarına ayarlanmışken, beklemek bir seçenek değildi. James'in bölgede kaldığı her dakika keşfedilme riskiyle karşı karşıyaydı. Bugün olmak zorundaydı.

"İşte oradalar," dedi James. Sonunda Seton'ın önderliğindeki "sürü" atlarından ilki, kalenin batısında, renksiz, rüzgârlı bozkırda birkaç fersah ötede göründü.

Gün ışımasına bir saatten az kalmıştı ve figürlerin köylü olduğu hâlâ seçilebiliyordu ama çok geç olmaması için dua etti. İngilizler bir saldırı riskini göze alıp kalenin güvenliğini
Karanlık çöküyor mu?

Dakikalar akıp gidiyordu. Lanet olsun, kimse görevde değil miydi? Bir muhafızın onları fark etmesi sonsuza kadar sürecekmış gibi görünüyordu.

Nabızı daha hızlı atıyor, kanı beklenti ve gergin enerjiyle damarlarında dolaşıyordu. Planın ortaya çıkmasını beklemek hep böyle bir şeydi, Sinir uçlarının gerginliği ve hafifçe alevlenmesi. Her an gelebilirdi...

Ama hiçbir şey olmadı.

Lanet olsun. Nefesinin altından küfrederek uzaktaki "gezginlere" baktı. Seton ve adamları çok hızlı hareket ediyorlardı. Düşman lanet olası hortumlarını giymeyi başaramadan görüş alanından çıkmış olacaktı. Bu da neydi böyle?

İngilizlerin orada ne işi vardı? Ziyafete hazırlanan kızlar kadar yavaşlardı!

Neyse ki Seton neler olduğunu fark etti ve harekete geçti. Atına bağlı saman balyaları çözüldü ve yere yuvarlandı. Onları bağlamak için durdu ve arkasındaki trenin geri kalanını durdurdu.

Kapılar hâlâ açılmamıştı. Artık çok geçti. James'in gecikmesi onlara pahalıya mal olmuştu. İngilizler karanlığın gittikçe yaklaştığı bir zamanda şanslarını denemeyeceklerdi.

Boyd, "Isırmıyorlar," dedi.

James dile getirilmeyen eleştiriyi duydu. "Onlara bir dakika ver," diye ısrar etti. Kahretsin, ihtiyacı olduğunda o aptal İngiliz gururu neredeydi? Onlar köylüydü; askerler birazcık karanlık için endişelenmezler miydi?

Alacakaranlığın serin havasını delen metalin gıcırtilı sesini duyduğunda neredeyse rahat bir nefes alacaktı. Büyük Sınır kadar görkemli olmasa da Berwick, Roxburgh ve Jedburgh gibi kalelerde olduğu gibi, Douglas Kalesi'nin dairesel donjon kulesi bir barmkin duvarı ve sağlam bir demir yett (açılan bir demir yett) bulunan bir kapı ile korunuyordu.

Bir an sonra bir grup yağmacı İngiliz fahişe, zırhlı atların üzerinde kaleden dışarı fırladı.

Piçler yemi yutmuştu. Planı işe yaramıştı. Memnuniyet damarlarında sıcak bir telaşla dolaştı, kasları gelecek savaşın beklentisiyle alevlendi. Ama henüz her şey bitmemişti. Hâlâ bir sürü Yerine oturması gereken parçalar.

"Hazır olun çocuklar," diye usulca uyardı.

Arkasındaki adamların heyecanının arttığını hissetti. İngiliz işgalcilerden intikam almak için fırsat kolluyorlardı. Onlar da kendisi gibi adamlardı, lord ya da tebaa, bir şeyleri çalınmış ya da İngiliz "adaletine" maruz kalmışlardı. James'i Bruce için bu kadar değerli kılan, Douglasdale'in adamlarını İngilizlere karşı kendi sancağı altında toplayabilmesiydi. O ve adamları Ettrick ormanlarını zaten kontrol ediyorlardı ama İskoçya'nın her karışını İngilizlerin elinden almadan durmayacaklardı.

İngilizler Seton ve adamlarına yaklaştıkça gerilim hissediliyordu. Yüz adım... seksen... elli...

Şimdi, sessizce çağırdı, *şimdi*.

Boyd o kadar ihtiyatlı değildi. "Tanrım, Ejderha, saldır!"

Sanki onu duyuyormuş gibi, Seton sonunda işaret verdi. Seton yırtık pırtık giysisini fırlattığında baştaki İngiliz şövalyesi çoktan onun üzerine gelmişti.

cübbesini giydi ve saman yığınlarının arasından özenle sakladığı kılıcına uzandı. Kan donduran *Airson an Leòmhann-Aslan için*, Highland Muhafızlarının savaş çığlığı-Seton ne olduğunu anlayamadan neredeyse tepesine binmiş olan ilk İngiliz'i yere serdi. Şövalye bir şaşkınlık çığlığıyla atından düştü, Seton'ın darbesinin şiddetiyle bacağı neredeyse vücudundan ayrılıyordu.

Üfle.

Arkasında at süren adamlara gelince, uzaktan bakıldığında sanki Birisi altlarındaki toprağı bir kilim gibi çekip çıkarmıştı. Düşen askerin arkasındaki hücum aniden durunca atlar her yöne doğru çılgınca şaha kalktı. İngilizler sürpriz saldırıya ve yağmalamayı planladıkları çaresiz köylülerin zorlu silahlı savaşçılara dönüştüğü gerçeğine tepki vermekte zorlanırken, dikkatle düzenlenmiş düzen kaosa dönüştü.

İngilizler yeniden toparlanamadan Seton ve diğerleri etraflarında dolaşıyor, onlara manevra alanı bırakmıyordu. Bir avantaj olması gereken atlar bir engele dönüşmüştü. James'in uzun kargıları Askerler, kılıçları ve çekiçleri vuramadan önce onlara ulaştılar.

Yarım düzine adam o ilk kilit anlarda atlarından indirildi. kaos anları. Ama İngiliz komutan cesur ve yetenekliydi, James çenesini sıkarak bunu kabul etti. Jo'ya o kadar "anlayışlı" davranan Sör John de Wilton'ın bağırarak atını ileri geri sürmesini, kılıcını sallayarak şoka uğramış ve morali bozulmuş adamlarını tekrar toparlamaya çalışmasını izledi.

Ve işe yarıyordu, lanet olsun.

İngilizlerin kaleye geri döneceklerine güveniyorlardı. Arkalarında kapanan kapı tekrar açıldığında James, Boyd ve diğer adamlar harekete geçecekti; James kaçan askerlerle yüzleşecek, Boyd da kaleyi ele geçirecekti.

Boyd onun yanında huzursuzlandı ve nefesinin altında küfretti. "Kırılmıyorlar. Dragon'un nesi var böyle? Dışarıda yarı uykulu görünüyor."

Seton alışılmadık derecede durgun görünüyordu. James hissetmediği sabrı göstererek, "Ona bir dakika ver," dedi.

Ödüllendirildi. Uyuşukluktan aniden sıyrılan Seton, yeniden toparlanmakta olan İngiliz hattının tam kalbine doğru acımasız bir hücum başlattı. Üç kişi daha Askerler düştü ve ilk adam dönüp kaleye doğru kaçtı. İngiliz komutan öfkeyle bağırarak onları bir kez daha toparlamaya çalıştı ama nafile. Daha fazla at döndü ve geri çekilme başladı.

Şimdi sıra onlarda idi. James alçak bir sesle, "Neredeyse zamanı geldi," dedi.

Çeliğin delici gıcirtısı onun sözlerini yankıladı. Yett'in açılma sesini bir kez daha duyduğunda ağzı kıvrıldı. Bir parça daha.

İşaretini beklerken arkasındaki adamların baskısını neredeyse hissedebiliyordu. İngilizler can havliyle kaleye doğru ilerliyor, Seton ve adamları da arkalarından onları kovalıyordu. Yol tamamen açıldı.

James mesafeye baktı. Zamanlamayı mükemmel yapmalıydı, adamlarına pozisyon almaları için yeterli zamanı vermeli ama kapıyı kapatmaları için yeterli zamanı vermemeliydi. Birkaç saniye daha...

"Şimdi!" diye bağırdı. "A Douglas!"

Adamlar arkasından savaş çığlıklarını yankılayarak ağaçlardaki siperlerinden fırladılar. Eğer daha önce altlarından bir halı çekilmiş gibi olduysa, kaçan İngilizler James ve adamlarıyla karşılaştıklarında sanki bir duvara doğru koşuyorlardı. İngiliz at etleri ve zırhları İskoç mızraklarının çelik duvarıyla karşılaştığında yavaşça geriye doğru bir dalga halinde çöküyor gibiydiler.

İlk darbeden sonra James hücumla geçti ve iki elli büyük kılıcını uzun, ölümcül bir kavis çizerek önce dönüp kırılan İngiliz korkağın kaburgalarına savurdu. Darbenin gücü adamı eyerinden indirdi. James'in ayaklarının dibine ölü bir yığın halinde düştü. Belki bir düzine İngiliz kalmıştı. Ama iki taraftan saldıran İskoçların arasında sıkışmışlardı ve gidecek hiçbir yerleri yoktu.

James askerlerin arasından sıyrılıp atından inmiş olan komutana doğru ilerlerken bir çekiç ve bir balta darbesinden kaçarak merkeze doğru ilerledi.

De Wilton'ın bakışlarındaki tanıma titreşimini ve korkuyu gördü. Şövalye hiç tereddüt etmedi. Sabit durdu ve kılıcını onu karşılamak için salladı. Ama bu ölü bir adamın kabadayılığıydı. Çünkü o da öyleydi. De Wilton, James'in Jo'ya olan ilgisini öğrendiği anda kaderini mühürlemişti.

James intikam hırsıyla saldırdı, öfke ve kıskançlık darbelerine acımasız bir hava kattı. James'in şaşkınlığına rağmen, De Wilton onu durdurdu ve James'in kılıcının her ezici darbesini kendi kılıcıyla savurdu. Çeliğin çelik üzerindeki gürültüsü kulaklarında gümbürdüyor, kemiklerinde yankılanıyordu. İngiliz'in yeteneği James'i daha da öfkeliendiriyordu.

Çevresinde devam eden çılgınca dövüşün ve arkasındaki kale saldırısının gürültüsünün belli belirsiz farkındaydı ama odak noktası onu durdurmaya çalışan adama kilitlenmişti. De Wilton iki eliyle kılıcını, James'in kılıcının üzerinde durduğu başının birkaç santim ötesinde savunmaya hazır bir şekilde tutuyordu. De Wilton'ın kolları kılıcı geride tutmak için verdiği mücadeleyle titriyordu ama James boyunu kullanarak bastırdı. Çelik miğferinin kenarının altında, James şövalyenin acısını görebiliyordu. Yüzü kıpkırmızıydı, dişleri sıkılmıştı ve şakaklarında damarlar kabarmıştı.

De Wilton güçlü olabilir.

Ama James daha güçlüydü.

Şövalye yavaşça dizlerinin üzerine çöktü, James'in kılıcı giderek kafasına yaklaşıyordu.

Gözleri buluştu. Düşman düşmana. Şövalye şövalyeye.

De Wilton, "Teslim ol," diye homurdandı. "Kahretsin, teslim oluyorum."

James onu duymak istemedi. Baskı yapmaya devam etti. Arzuladığı ölümcül zafere yaklaşmaya devam etti.

İngilizler babasına ne merhamet göstermişti? Hiç. Ona hiç göstermemişlerdi.

"Lanet olsun, Douglas, teslim olduğunu söyledi."

Seton'ın sesi savaşın çılgın perdesini delip geçerek James'in istemediği bir şeyi, vicdanını sızlattı.

James hayal kırıklığı ve öfkeyle yanına gelen savaşçıya baktı. Arkadaşının bakışlarındaki kınamayı gördü.

Seton, "Biz böyle biri değiliz," dedi.

Şövalyeler. Onlar şövalyeydi. Zaman zaman unutmak istese de, uyması gereken bir kural vardı.

James kendisiyle savaşıyordu. De Wilton zar zor dayanıyordu. Bir kez daha iterse ezilecekti. Bu adamın ölmesini istiyordu, hem de çok istiyordu. Ama Seton'ın sözleri Jo'nun sözlerine tehlikeli bir şekilde yaklaşmıştı. Şimdi duyduğu onun sesiydi. Elini tutan onun sesiydi.

Öfkeli bir yeminle kılıcını kaldırdı ve ölümle burun buruna gelen şövalyeden uzaklaştı.

Seton ona başıyla kısa bir selam verdi ve uzaklaşmaya başladı.

De Wilton'ın kılıcı yanına düşmüştü ama James göz ucuyla bir hareket yakaladı. Şövalye belindeki bir şeye uzanıyordu. De Wilton bir şeyi tuttu ve çekip çıkarmaya başladı.

İçgüdüler harekete geçti ve James tepki verdi. Etrafında dönerek kılıcını diğer adamın boynuna savurdu. De Wilton'ın zırhının çeliği darbenin onu ikiye bölmesini engelledi ama adam ölümcül yarasından fişkıran kanla yan tarafına düştü.

James merhamet gösterdiği için bunu aldı. Sırtına bir bıçak. "Bu da ne?" Seton sesin geldiği yöne döndü.

James uzaklaşmadan önce, "Bir bıçağa uzanıyordu," diye cevap verdi.

Seton'ı orada bıraktı ve kaleye doğru yöneldi, savaşın bittiğini fark edince şok oldu. Ayakta kalan tek bir İngiliz bile yoktu.

Boyd'un yanına aldığı adamlardan biri onu karşılamak için dışarı koştu. "Kapıyı ele geçirdik lordum," dedi. "Garnizonun geri kalanı kuleye çekildi ve şartlarını soruyorlar ama Boyd bizim alabileceğimizi söylüyor.

Talimatlarınızı bekliyor."

"Ona almasını söyle," dedi James. "Hepsini öldürün."

"Bekle," dedi Seton öfkeyle, arkasından yaklaşıp. "O adamları ölüme mahkûm etmeden önce bunu görmen gerek."

Joanna gibi James de Seton'ın müdahalelerinden bıkmıştı. Yine de sordu, "Neyi gördün?"

"Az önce öldürdüğün şövalyenin ulaşmaya çalıştığı şey."

James'i şaşırtan şey, Seton'ın uzattığı şeyin bir bıçak değil, bir parşömen parçası olduğuydu.

Kelimeleri taradı, sayfadaki her mürekkep darbesinde kalbi sıkışıyordu. Midesi bulandı.

Ah cehennem.

Joanna, üç küçük kız kardeşiyle paylaştığı yatak odasının zemininde yankılanan bir tezahüratın gürültüsüyle uyandı. Kendisinden yaşça küçük olan iki erkek kardeşi de evlatlık olarak uzaktaydı.

Joanna'nın felaketle sonuçlanan görüşmesinden döndükten sonra tamamen dağılmasını engelleyen şey kız kardeşlerinin odadaki varlığıydı. James dün. On altı yaşındaki Eleanor'un onun kırmızı çerçeveli gözlerini ve gözyaşı lekeli yanaklarını fark ettiğinden şüphelenmesine rağmen, on üç yaşındaki

Constance ve on iki yaşındaki Agnes, ablalarının paramparça olmuş duygularına dikkat edemeyecek kadar kayıp bir ipek kurdele için tartışmakla meşguldü.

Öğrenecekler, diye düşündü Joanna dehşetle, eli hâlâ düz olan karnına gitti. Tanrım, her şeyi öğreneceklerini bilmek onu nasıl da utandırıyordu. James onunla evlenmezse rezil olacaktı. Ailesi için bir utanç ve utanç kaynağından başka bir şey olmayacaktı. Sarı saçlı, mavi gözlü kızların masum, uykuyla buruşmuş yüzlerine baktı.

cherubs onun yanında uyandı ve gözlerinde yeniden yaşların sıcak sızısını hissetti. Onlara ne yapmıştı? Joanna göğsünde yükselen endişe dalgasını geri itti.

"O ses de neydi?" Eleanor yataklarını kaplayan kalın ekoseyi tutarak sordu.

Joanna konuşmak için kendine güvenemeyerek başını salladı. Üzerine çöken duygu dalgasını zapt etmek için her şeyini harcıyordu. Gecenin büyük bir bölümünde aynı şeyi yapmış olması da yardımcı olmamıştı.

Agnes başını yumuşak kuş tüyü yastığa gömüp, "Yorgunum," diye inledi. "Saat kaç?"

Joanna, pencereden gelen güçlü gün ışığının ince akışına baktı. üstlerindeki tek panjurlu pencere. Görünüşe bakılırsa geç saatlere kadar uyumuşlardı. "Giyinme ve namazdan önce yüzünüzü yıkama zamanı." Aşağıdan bir tezahürat daha duyuldu. "Salonda neler olduğunu öğreneceğim."

"Sence bunun Sör James ile bir ilgisi var mı?" Constance gözleri kocaman açılmış ve heyecanla parlayarak sordu.

Joanna kıpırdamadan durdu, onun adını duymak bile bir acıya neden oluyordu.

Kız kardeşinin yüzündeki hayranlık dolu bakışlar, Joanna'nın çoğu zaman takındığından şüphelendiği bir ifadeydi. On üç yaşındaki kız kardeşine göre James dünyanın gördüğü en büyük, en yakışıklı, en asil şövalyeydi. Yanlış yapamazdı. Göğsündeki sızı daha da şiddetlendi. O da böyle düşünmek istiyordu. Kendi yüzündeki o ifadeyi geri istiyordu.

Constance heyecanla, "Annemle babam dün akşam yemekte onun dönüşüyle ilgili dedikodulardan başka bir şey konuşamadılar," diye gevezelik etti.

Joanna'nın başının ağrıdığını söyleyip erken emekli olmasının nedenlerinden biri de buydu. Annesi bir şeylerin ters gittiğini tahmin edebilirdi ve Joanna ona sırrını açmayacak kadar güçlü olup olmadığını bilmiyordu. Ailesi James'i oğulları gibi seviyor ve ona bir yarı tanrı gibi saygı duyuyordu. Bu durum onların kalpleri de en az onunki kadar etkiledi.

Onun niyeti hakkında nasıl bu kadar yanılmış olabilirdi? "Aşk" ve "sonsuz" dek "in evlilik anlamına geldiğini sanmıştı. O varsaymıştı ki Çünkü evlilikten başka bir gelecek düşünemiyordu ve James'in de böyle düşünmediğini tahmin ediyordu. Ama aynı şekilde düşünmedikleri açıktı.

Onun leman'ı mı? Yüce Tanrım, kendini aptal gibi hissediyordu. Saf, aşktan gözü kör olmuş bir aptal. Saf, aşktan gözü kör olmuş *hamile* bir aptal.

Joanna yorgun gözlerine soğuk su çarptı, dişlerini bir bez ve şarap, tuz ve naneden oluşan bir macunla temizledi ve incilerle kaplı güzel bir boynuz tıraşı saçlarında gezdirdi. James bunu ona birkaç yıl önce şövalye olduğunda vermişti.

Bebek onun için bir fark yaratacak mıydı? Bilmiyordu ama James'e ikisi

için de doğru olanı yapması için bir şans vermeyi çocuklarına borçluydu.

Dün acelesi vardı ve kız onu hazırlıksız yakalamıştı. O da onu hazırlıksız yakalamıştı. Ona bir ultiatom vermemeliydi.

böyle. Bunu daha incelikli bir şekilde halletmeliydi. James onu tanıdığı günden beri köşeye sıkıştırılmaktan nefret ederdi ve o da yere bir çizgi çekmiş ve geçmemesi için ona meydan okumuştı. İstemese bile gururu ona bunu yaptıracaktı.

Dudağını ısırdı ve uzun saç örgüsüne hızla bir kurdele doladı. Bugün daha sonra konuştuklarında, tehdit etmek yerine açıklama yapmaya yemin etti. Belki onun anlamasını sağlayabilirdi? Belki zihni berraklaştığında ve düşünme fırsatı bulduğunda, hedeflerine ulaşabileceğini ve yine de onunla evlenebileceğini görecekti. Onun hırsının bedeli olmak zorunda değildi.

James henüz dört yaşında ve yirmi yaşındayken Kral Robert'in en değerli ve önemli teğmenlerinden biriydi. Kralın güvendiği bir avuç adamdan biriydi. James'e kaotik Sınırlar'da kontrolü sağlama gibi önemli bir görev verilmişti. Kralın yeğeni Sör Robert'in Thomas Randolph da adından söz ettiriyordu ve ikisi arasında aptalca bir rekabet vardı ama James'in adamları kendi bayrağı altında toplama yeteneği ona üstünlük sağlıyordu.

Dünkü tepkisi onu ne kadar incitmiş olsa da, bir yanı hâlâ onun kendisini -onları- bu şekilde incitebileceğine inanmak istemiyordu. Eğer onu seviyorsa-ve

Gerçekten sevdiğine inanıyordu, bu aşkı ismiyle onurlandıracaktı. O ve çocukları daha azını hak etmiyordu.

Thommy'nin sesi kafasının içinde onun için yine bahaneler uydurduğunu söylese de, henüz ondan vazgeçmeye hazır değildi. Zırhının parlaklığı biraz azalmış olabilirdi ama James bir şövalyeydi, özüne kadar onurlu ve asildi. Hırsı onu doğru olanı yapmaktan alıkoyamazdı.

Morali biraz yerine gelen Joanna çabucak giyinmeyi bitirdi ve kız kardeşlerini sabah abdestleriyle baş başa bırakarak aceleyle salona gitti.

Babası, James'in babası döneminde Douglas Kalesi'nin bekçiliğini yapmıştı ve onun en önemli vasallarından birine yakışır şekilde Hazelside'daki malikaneleri bölgedeki en etkileyici malikanelerden biriydi. Müstahkem bir çiftlik evi olan iki katlı dikdörtgen bina ve ahşap müstemilatı eski bir motte üzerinde yer alıyordu ve yüksek bir ahşap parmaklıkla çevriliydi. Douglas Kalesi'nin taş duvarı kadar zorlu olmasa da, ahşap bariyer yüz yıldan fazla bir süredir amacına hizmet ediyordu.

Joanna aceleyle merdivenlerden inerken seslerin gürültüsü daha da arttı. Kesinlikle bir şeyler oluyordu. Sakin bir sabah yerine, birkaç saattir akan bira ve viskiden sonra bir öğle ziyafeti gibi geliyordu.

Öyle de görünüyordu. Joanna salona girdiğinde, etrafta toplanan insan kalabalığının arasından anne ve babasını zar zor görebiliyordu. Sehpalar oruç açmak için kurulmuştu. Ancak kimse yemek yemekle ilgilenmiyor gibiydi. Masadakiler kahkahalar atıyor ve hararetle bir şekilde ileri geri konuşuyorlardı.

Önce birkaç adamıyla birlikte amcasını gördü ve babasının yakınlardaki birkaç hizmetkârının da burada olduğunu fark etti.

"Şarap ve birayı getirin," diye seslendi babası. "Bu bir neden kutlama." Kızın kendisine doğru ilerlediğini gören adam gülümsedi ve kollarını iki yana açtı. "İşte buradasın kızım! Gel ve haberleri dinle."

Onun mutluluğunu gören Jo, gülümsemesine karşılık vermekten kendini alamadı. Hazelside'lı Thomas Dicson'ın iyi huylu mizacı dış görünüşüne de yansımıştı. Jo ve kız kardeşleriyle aynı açık renklere sahip olan Yıllar saçlarını beyazlatmış ve güzel yüzüne kırmızı, hava koşullarından etkilenmiş bir damga vurmuştu ama yine de yakışıklı bir adamdı. Kalın fiçı gibi göğsü, sağlam yapısı ve şamatacı, hayattan daha büyük kişiliği onu bir elin beş parmağını geçmeyecek kadar uzun gösteriyordu. Onu kollarının arasına aldığı anda Joanna'nın başı neredeyse onunkiyle aynı hizaya geliyordu.

"Ne oldu baba? Yukarıdaki tezahüratları duyduk."

"Seni uyandırdık, değil mi?" Gülümseyerek kızın burnunu cımcikledi. "Ne kadar tembel kızlarım var. Hepinize nasıl koca bulacağım? Sabahın yarısı geçti bile."

Joanna koca kelimesini duyunca bir bıçak saplandığını hissetti ama adamın gözlerindeki tanıdık alaycı parıltıyı görünce bunu bir gülümsemenin arkasına saklamayı başardı.

"Birinin bizi elinden alması için daha erken kalkıp daha çok çalışarak hepimizi zengin etmek zorunda kalacaksın."

Keskin bir kahkaha attı ve onu bırakmadan önce yanağından öptü. "Böyle hazineler için bana ödeme yapmalılar. Şimdiden köydeki erkeklerin yarısı en büyük kızım için yarışıyor; Eleanor reşit olduğunda muhtemelen hepsine sahip olacağım."

Annesi babasının yanında durmuş, onların alaylarını dinlerken başını sallıyordu. "Ona sen mi söyleyeceksin Thomas, yoksa ben mi söyleyeyim?"

Joanna beklentiyle babasına döndü, ancak onun ne söyleyeceğini şimdiden tahmin edebiliyordu.

"Ah, genç kız, bu çok iyi bir haber. Amcan bu sabah geldi ve bize gerçek lordumuzun kaleyi aldığını ve bizi İngilizlerden kurtardığını söyledi. sonsuza kadar domuzlar."

Joanna hareketsiz kaldı, ciğerlerindeki hava çekildi. Söz vermişti! "Sonsuza dek mi?" diye nefes aldı. "Ne demek sonsuza kadar?"

"Genç Douglas kaleyi yerle bir etmek niyetinde. İngilizlerin garnizon kurabileceği hiçbir şey kalmayacak. Tehlikeli Kale'yi savunmaya hevesli İngiliz askerleri olacağını da sanmıyorum." Sırıttı. "Genç lordumuz kendi adına bir isim yapıyor."

Dehşet kapladı içini. Onu endişelendiren, adını nasıl koyduğunu. "Ya Sör John?" diye sordu, endişesini sesinden uzak tutamayarak. İngiliz komutan ona karşı her zaman nazik olmuştu. Onların düşman olduğunu ve James ile babası gibi onlardan nefret etmesi gerektiğini biliyordu ama her gün onlarla birlikte yaşarken birkaç arkadaş edinmemek zordu.

Babası kaşlarını çatı. James gibi o da kızının "işgalcilerle" olan samimiyetini onaylamıyordu. Babası onlarla etkileşime girmek zorunda kalabilirdi ama o değildi. "Amcanın söylediğine göre öldürülmüşler. Adamlarının çoğuyla birlikte."

İngiltere'deki sevgilisine dönmek için sabırsızlanan yakışıklı komutanı düşündükçe gözleri doluyordu.

"Bu sefer geriye hiçbir şey kalmayacak," diye ekledi babası. "Douglas'ta tek bir İngiliz bile kalmayacak."

Joanna dehşet içinde gözlerini onunkilere dikti. "Douglas Larder" olayı neredeyse üç yıl önce gerçekleşmiş olabilirdi ama zihninde hâlâ tazeydi. Bunu tekrar yapacaktı. James onlara merhamet göstereceğine yemin etmişti. Ona söz vermişti.

BEŞİNCİ BÖLÜM

James, Douglas'ın kalesinin kapısının dışında duruyordu. Onun kalesinin. Doğduğu kale, dedesi tarafından Kral Alexander III zamanında inşa edilmişti. Yeniden inşa edecek, yemin etti ve eskisinden daha iyi hale getirecekti. Ama duyguları göğsünü ve boğazını yakıyordu.

Gün gri ve soğuk doğmuştu, bugün burada yapılan tatsız ama gerekli iş için uygun olduğunu düşündü. Kendisinden önceki William Wallace gibi, Robert the Bruce da İngilizlere geride yakılmış topraktan başka bir şey bırakmama, kendi evlerini yok etmek anlamına gelse bile onlara yiyecek bir şey ve saklanacak bir yer vermeme savaş stratejisini benimsemişti. Kralın kaleleri de bu yıkımdan kaçamamıştı: Lochmaben ve Turnberry Kalelerinin ikisi de ele geçirilmiş ve önemsenmemişti.

Şimdi kalesinin yıkılışını izleme sırası James'teydi.

Uzun süren ziyafet gecesinin yorgunluğu, ağırbaşlı yüzlerinden okunmuyordu.

arkasında toplanmış adamların ateşi hazırlamalarını izliyordu. Doğrusunu söylemek gerekirse, De Wilton'la olanlardan sonra James dün geceyi kutlamak istememişti ama adamları ve kalesi için bunu yapmıştı. Uygun bir uğurlamayı hak ediyordu.

Sadece ahşap ve taşı, dedi kendi kendine. Anılar yok edilemezdi.

Bütün gece ona sanki aniden iki kafası birden çıkmış gibi bakan Boyd, yüzünde bir şeyler okumuş olmalıydı. "Bunu yapmak zorunda değilsin."

James çenesini sıktı. "Evet, öyle." Bu onun emriydi, onun emri yerine getirilecekti. En azından tanıklık edebilirdi. "Seton mahkûmlarla işini bitirdi mi?"

Boyd'un ağzı düz bir çizgiye düştü. "Şu anda onları hazırlıyor." Ona sert bir bakış attı. "Gümüş ve sınıra kadar güvenli bir eskort mu? Sen böyle biri değilsin."

James omuz silkti. Öyle değildi. Bunu nasıl açıklayacağını bilmiyordu ama o mektubu okuduğunda içinde bir şeyler kıpırdanmıştı. De Wilton'ın ulaşmaya çalıştığı şey -hayatına mal olan şey- İngiltere'deki bir kadından gelen bir mektuptu. Evlenmeyi umduğu kadından.

Joanna ona De Wilton'ın evde bir sevgilisi olduğunu söylemeye çalışmıştı ama James ona inanamayacak kadar kıskançtı.

Hanımfendi, İngiliz komutana, "Tehlikeli Kale "yi bir yıl boyunca elinde tutabilirse onunla evlenmeyi kabul edeceğini yazmıştı. Bu, şövalyelerin listelerde değerlerini kanıtladıkları ve aşk adına diğer meydan okumaları ve cesaret kahramanlıklarını üstlendikleri büyük şövalyelik çağını hatırlatan, ozanların söylediği türden bir sınavdı.

"Yanlış bir şey yapmadın," dedi Boyd. "O hareket etti ve sen de içgüdülerine göre hareket ettin. En başta merhamet dilemeye hakkı yoktu. O zaman

Rolleri tersine dönseydi seni tereddüt etmeden yere serer ve bu süreçte zengin bir adam olurdu."

Hepsinin başında yüksek fiyatlar vardı ama Kara Douglas'ınki diğerlerinden daha yüksekti.

"Biliyorum." Ama James notu okuduğunda hissettiği suçluluk duygusunu inkâr edemezdi. Bu yüzden kaleyi zorla almak yerine, kalede saklanan İngiliz askerlerine teslim olmaları için şartlar sunmuştu. Bir daha asla İskoç topraklarına ayak basmayacaklarına dair yemin etmeleri karşılığında güvenli bir eskort ve onları evlerine götürecek kadar para içeren şartlar.

Boyd başını salladı ve ona uzun uzun baktı. "Sen ve Seton lanet şövalyeliğinizle. Çok yakında Randolph gibi şövalyelik kurallarını sayıklamaya başlayacaksınız."

James gerçekten ürperdi. Kralın yeğeni bir zamanlar Bruce'u suçladığı gibi "bir haydut gibi dövüşmeye" başlamış olsa da Randolph'un hâlâ şövalye üstünlüğüne sahip olduğu anlar vardı. Ama James onun bu son zaferi duymasını bekleyemezdi -bunun üstüne çıkmaya çalışsın. "Isır lanet olası dil."

"Bunun dün görmeye gittiğiniz kızla bir ilgisi var mı?"

"Hayır," dedi James sertçe arkasını dönerek.

Ama öyle miydi? Belki biraz. Joanna'ya bir söz vermemeliydi ama vermişti ve bu sözü yerine getirmek için elinden geleni yapacaktı. De Wilton'ın ölümü Joanna'yı üzecekti ama belki de bu merhamet gösterisi hatasını telafi etmesine yardımcı olacaktı.

Bir süre sonra Seton mahkûmları dışarı çıkardı ve James ateşlerin yakılması emrini verdi.

Trebuche veya kuşatma motorları gibi kuşatma silahları olmadığından, önce her şeyi yakacak ve zayıflamış surlara saldıracaklardı

Daha sonra büyük kereste kütükleri, demir çubuklar, kazmalar ve bulabildikleri diğer her şeyle.

Çenesi kilitlenen James, kalenin etrafına dağılmış ateşlerin kıvılcımlanmasını, çatırdamasını ve kükreyerek canlanmasını izledi. Duman ciğerlerine doldu ve gözlerini yaktı ama yine de arkasını dönmeyi reddetti. Durdu ve evinin alevler içinde kalışını izledi. Her yerden daha çok sevdiği yerlerle bir olmuştu. Kollarını sıkıca tuttu Sanki tutunacak bir şey aramaktan kendini alıkoymak istermiş gibi. Joanna'yı fark etti. Keşke burada, yanında olsaydı, küçük elini onun elinin içine soksaydı. Onun ne hissettiğini anlayabilirdi. Ne hissettiğini biliyordu.

Burası onun için bir anlam ifade ediyordu, şato babasıyla sonsuza dek koparıyormuş gibi hissettiği bir bağı. Onun yumuşaklığına, nezaketine ihtiyacı vardı, onun yatıştırıcı varlığını yanında hissetmeye ihtiyacı vardı.

Ama ne pahasına? Ültimatının sesi hâlâ kafasının içinde çınlıyordu.

Belki de onunla konuşmalıydı? Ama şu anki hislerine bakılırsa, ne söyleyeceğinden korkuyordu. Ona ne kadar ihtiyacı olduğundan korkuyordu.

Lanet olsun, onunla evlenemezdi - onu yanında ne kadar isterse istesin. Bunu nasıl göremezdi? Onu hiç mi tanımıyordu? Ailesinin adını geri getirmek ve Douglase'lerin yüceldiğini görmek, uzun zamandır onun için önemli olan tek şeydi.

Korkunç bir çatırtı onu irkiltti. Bir an sonra salonun çatısı çöktü. İçten içe yanan enkaza baktı, boğazındaki yumağı yutamadı.

Ancak közler uçuşmaya başladığında ve ısı duvarı dayanılmaz hale geldiğinde Boyd'un onu çekmesine izin verdi. "Gel, adamlar depoda bir fıçı viski buldular. Park Kalesi'ne dönüp zaferimize kadeh kaldıralım.

Sen ne diyorsun?"

James tereddüt etti. Bütün gece içmişti ve göğsündeki ağrıyı dindirmek için hiçbir şey yapmamıştı. Bunu sadece tek bir şeyin, tek bir kişinin yapabileceğini biliyordu. Jo onu nasıl daha iyi hissettireceğini bilirdi. Onu görmesi gerekiyordu. "I-"

Ama Boyd onun sözünü kesti. "Onun burada ne işi var?"

James onun bakışlarının yönünü takip etti ve atlı grubun yaklaştığını gördü. Ağzı incelmişti. Atlıların kollarındaki parlak kırmızı ve altın rengi yeni gelenlerin kimliğini ele veriyordu. Onları gizlemek için hiçbir çaba sarf etmedikleri gerçeği, atlıların otoritesinden, güveninden ve cesaretinden bahsediyordu.

lideri. James'in düşünceleri Boyd'unkileri yansıtıyordu: Randolph'un burada ne işi vardı?

"Bilmiyorum," dedi. "Dunstaffnage'da Kral'la birlikte olduğunu sanıyordum."

Birkaç dakika sonra Sör Thomas Randolph ve adamları hâlâ yanmakta olan kaleye bakan tarlada yanlarına geldiler. Randolph aşağı atladıktan sonra miğferini çıkarıp kolunun altına sıkıştırdı ve parmaklarını kıvrımlı siyah saçlarının arasından geçirdi. Bakışları James'inkilerle James'in dilediğinden daha anlayışlı bir şekilde buluştu. "Görüyorum ki başarıya ulaşmışsın."

James yurttaşına ve rakibine gözlerini kırpmadan baktı. Her ikisi de Bruce'un maiyetinde yer almak için yarışan doğal düşmanlar olmalarına rağmen, James ve o arkadaş olmuşlardı. Randolph'un tüm küstah kibrine ve şövalye kibrine rağmen, içinde zaman zaman başını belaya sokabilecek ağır bir onur damarı olan yetenekli bir savaşçıydı. Bu konuda James'in kabul etmek istediğinden daha fazla birbirlerine benziyorlardı.

"Evet," diye cevap verdi James ve dayanamayıp ekledi, "Sanırım bu benim için bir tane daha."

Randolph gülümsemekten kendini alamadı. "Çetele tuttuğumuzu fark etmemiştim." James omuz silktilti. "Sadece bir gözlem yapıyordum, hepsi bu."

"Bunu nasıl aldın?" James cevap vermeden önce Randolph elini kaldırdı. "Bekle, bana söyleme. Eminim bunu bir süre daha duyacağım."

James'in gülümsemesi derinleşti. "Bence olabilirsin."

Randolph kısa bir mesafe ötede toplanmış İngiliz askerlerini görünce kaşlarını çattı. Seton onlara sınıra kadar eşlik etmeye hazırlanıyordu, bu görev için gönüllü olmuştu.

"Esir mi aldınız?"

James diğer adamın kuşkuculuğu karşısında sinirlense mi sinirlenmese mi bilemedi. "Teslim oldular."

Randolph daha fazlası olduğunu bildiği için bakışlarını ondan ayırmadı.

Ama James açıklama yapmak istemedi ve konuyu değiştirdi. "Neden buradasın?"

"Çetelenize bir kale daha ekleme şansınız var. Linlithgow'daki garnizona saldıracağız."

"Bruce kaleyi almamızı mı istiyor?"

Randolph başını salladı. "Gaveston - Cornwall Kontu," diye düzeltti, Edward'ın gözdesine verilen yeni unvana atıfta bulunarak, "Perth'e gönderildi."

Yolculuğunun mümkün olduğunca rahatsız geçmesini sağlamalıyız. Linlithgow'da bir fırsat var. Yerel çiftçilerden biri bizi içeri sokabileceğini düşünüyor. Ama hızlı hareket etmemiz gerekecek. Ne zaman yola çıkmaya hazır olursunuz?"

James tereddüt etti. Farkında olmadan bakışları batıya, Hazelside'a doğru kaydı.

Onunla konuşacağına söz vermişti.

Randolph kaşlarını çatı. "Bir sorun mu var?"

"İlgilenmem gereken birkaç şey var." "Ne gibi?"

"Ateşler soğuduğunda, duvarları sökmemiz gerekecek-"

Randolph onu başından savdı. "Görünüşe bakılırsa İngilizler yakın zamanda geri dönmeyecek. Bu uzun sürmez. Bir hafta içinde dönebilir ya da bu işi halletmeleri için geride birkaç adam bırakabilirsiniz."

James yine de bir şey söylemedi. Boyd ona onaylamayan bir bakış atıyordu ve bu da James'in neden geciktiğinden şüphelendiğini gösteriyordu.

"Başka bir şey mi var? Eğer çok meşgulseniz, ben kendim halledebilirim."

James dişlerini sıktı. Randolph'un övgüyü tek başına almasına izin vermesine imkân yoktu. "Hayır, başka bir şey yok." Jo'nun beklemesi gerekecekti. "Anneme ve adamlarıma talimatları bırakmak için Park Kalesi'ne dönmeliyim ama bir saat içinde yola çıkabiliriz."

Joanna çok geç kalmıştı. İçten içe yanan kalenin önünde dehşet içinde durdu, kararmış kulelerden hâlâ dumanlar yükseliyordu.

Tanrım, burada ne olmuştu?

Köylülerden bazıları, Lanarkshire'ın en etkileyici binası ve bu köyün merkezi ve kalbi olan binanın kalıntılarına bakmak için etrafta toplanmıştı. Adamlardan birini Thomas'ın babası olarak tanıdı ve ona doğru koştu.

"James'i gördün mü?"

"Genç lord mu?" diye yanıtladı demirci. "O gitti."

Vücudundaki kan çekildi. "Gitti mi? Ne demek 'gitti'?" "Yaklaşık bir saat önce Park Kalesi yönüne doğru atını sürdü. erkekler."

Joanna rahat bir nefes alarak -bir an için James'in *gittiğini* düşündü- ona teşekkür etti ve yıkılmış kalenin yanından geçerek James'in annesi ve kız kardeşinin döndüklerinden beri oturdukları küçük kule evine doğru koştu.

On dakika sonra, son küçük yokuşu tırmanıp Park Kalesi'nin motte ve bailey'si görüldüğünde nefes nefese kalmış ve kızarmıştı.

Yanığa bakan küçük bir tepedeki ağaçların arasında yer alan eski taş kule, kale kadar etkileyici değildi ama yine de müthiş bir güç yayıyordu. Park Kalesi'ni her zaman sevmişti. Eski ve basit bir yapı olabilirdi ama kalın taş duvarları ve kare odaları, içinde yaşanmış bir konfor havası veriyordu.

Bailey'i çevreleyen eski ahşap parmaklık çoktan yıkılmıştı ve Joanna'nın motte'nin etrafındaki bailey'i oldukça net bir şekilde görmesini sağlıyordu. Küçük avlu en az iki düzine savaşçıyla dolup taşıyordu; bunların arasında kızıl ve altın rengi tabartlar giyen bir düzine kadar silahşör de vardı.

Gördüğü telaşlı hareketlilik ona tanıdık geliyordu. Adamlar eşyalarını topluyor ve atları yola çıkmak için hazırlıyorlardı.

İlk kez telaşlandığını hissetti ve adımlarını hızlandırdı. Adamların ve atların oluşturduğu labirente hızla ilerlerken birkaç meraklı bakış ona doğru fırlatıldı. Bir ya da ikisi takdirle -muhtemelen fazla takdirle- baktı ama o onlara aldırmadı, kendi bakışları James'i arıyordu.

Kule merdivenlerinin yanında duran tanıdığı bir adama doğru ilerlemeye başlamıştı ki siyah deri ve çelikten bir duvar yolunu kesti. İrkilerek geri çekildi ve bir duvarın değil, bir adamın çelik bakışlarına baktı, ama doğrusunu söylemek gerekirse arada pek bir fark yoktu. Adam sağlamdı. Kaya gibi sertti. Erkeksi bir güç kalesiydi. James kadar uzun olmasa da daha geniş ve kaslıydı. Kolları ve omuzları onunla yığılmıştı.

Ona baktığında aklına gelen ilk kelime "güçlü", ikincisi ise "korkutucu" oldu. Yüz hatları sert ve künttü, ifadesi boyun eğmezdi. Bu kadar heybetli görünmese yakışıklı olduğu düşünülebilirdi.

Titredi ve bir adım geri çekildi.

Onun tepkisini fark etmemiş gibiydi - belki de sadece buna alışmıştı.

"Bir şeye mi ihtiyacınız var leydim?"

Sesi de diğer özellikleri gibi derin ve güçlüydü. Tam olarak düşmanca olmasa da dostça da değildi.

"I..." Nabızı gergin bir şekilde atıyordu. "Birini arıyorum."

"Şu an iyi bir zaman değil, genç kız. Belki de birkaç saat sonra dönmelisiniz."

"Ama ben-"

"Jo, burada ne yapıyorsun?"

Joanna, James'in tanıdık sesini duyunca rahat bir nefes aldı. Ama James'in yaklaştığını görmek için omzunun üzerinden baktığında, yüz ifadesi acımasız görünümlü savaşçınınkinden daha misafirperver değildi. çok daha az misafirperverdi.

"Seni görmem gerekiyordu." Gözlerinden beklenmedik bir şekilde yaşlar süzüldü. "Kaleyi gördüm. Ne oldu peki? Söz vermiştin-"

"Bu kadarı yeterli Boyd," dedi James, sözünü sertçe keserek ve yolunu kesen adama bakarak. "Bu işi ben halledeceğim. burada."

Boyd mu? Robbie Boyd mu? Şaşırmadım. Bir zamanlar William Wallace ile savaşmış olan bu korkunç savaşçının adı buralarda iyi bilinirdi. İskoçya'nın en güçlü adamı olduğu söylenirdi. Bir kez olsun söylentilere inanılabilir gibi görünüyordu.

Boyd, "Adamlar gitmeye hazır," dedi.

Gitmek mi? Nefes nefese kaldı. Bakışları James'e kaydı ama o diğer adama bakıyordu.

"Bunu biliyorum," diye tersledi James. "Bu uzun sürmeyecek."

Boyd James'e bir tür sessiz iletişim gibi görünen keskin bir baş selamı verdi. Bu her ne anlama geliyorsa, diğer adam uzaklaşırken James'in ağzının beyazlaşmasına neden oldu.

James gidiyor olamaz, dedi kendi kendine. Onunla konuşacağına söz vermişti.

Bir sürü söz vermişti, diye düşündü, "kiler" olayını tekrarlamayacağına dair verdiği sözü hatırlayarak. Daha birkaç dakika önce kalenin boş, yanan kabuğunu görmemiş miydi?

Onun için ne kadar az önemliymişim. "Gidiyor musun?" Çenesi kilitlendi. "Uzaklara çağrıldım."

"Beni bulacağına söz verdiğini söylemiştin."

"Ne dediğimi biliyorum ama beklemek zorunda." Adamın sesindeki keskinlikten, sabırsızlıktan irkildi. Daha önce hiç böyle hissetmemişti.

ona karşı sınırlarını aşmıştı, ama şimdi aştı. Onu burada istemiyordu. Buraya ait değildi. Onu utandırıyordu.

"Buraya gelmemeliydin, Jo. Döndüğümde seni göreceğim."

Başını salladı ve yalvarırcasına onun koluna sarıldı. Onun haklı olduğunu biliyordu ama içinde bir panik kabarmıştı. O gidemezdi. Ona söylemek zorundaydı. "Hayır. Lütfen. Bu çok önemli."

Joanna belli belirsiz etraflarında onu dinlemiyormuş gibi yapan adamların farkındaydı ama onun cevabını beklerken onlara hiç aldırış etmedi. Nedense şimdi gitmesine izin verirse çok geç olacağını hissediyordu.

ALTINCI BÖLÜM

James meraklı bakışların üzerlerinde olduğunu farkındaydı. İçinde ne Onun burada ne işi vardı? Merdivenlerden ilk indiğinde Jo'yu Raider'la birlikte gördüğünde o kadar rahatlamış, onu gördüğü için o kadar mutlu olmuştu ki neredeyse aptalca bir şey yapıp ona doğru koşacaktı ki ona kızgın olduğunu hatırladı. Bu öfke onun neden burada olduğunu anladığında daha da artmıştı.

Belli ki şato hakkında bir şeyler duymuş ve en kötüsünü düşünmüştü. Ona olan inançsızlığı canını yakmıştı. Joanna ona *her zaman* inanmıştı. Bazen hak ettiğinden bile fazla. Bazen kendine inandığından bile fazla. Bu inanca güvenirdi.

Burada böyle olmamalı, adamlarının önünde onu azarlamamalı ve olay çıkarmamalıydı. Bunu açıkça belirtmeliydi. Ama kızmış ve utanmış olsa bile, hak etmiş olsa bile onu bu şekilde incitemezdi.

Adamlarının sorgulayan bakışlarını görmezden gelerek onu kolundan tuttu ve kaleye doğru çekti. Onu merdivenlerden yukarı çıkardıktan sonra koridora bir göz attı ve koridorda hâlâ annesi, kız kardeşi ve Randolph'un olduğunu görünce onu üst katlara çıkan merdiven boşluğuna doğru götürdü. Küçük sahanlıkta fazla yer yoktu ve merdiven boşluğundan görülebiliyorlardı.

Salondan izleyen birileri vardı ama en azından kulak misafiri olma ihtimalleri yoktu.

Kollarını ona dolamak istemeyecek şekilde kavuşturdu ve yüz hatlarını boş bir maskeye dönüştürdü. "Ne oldu Jo? Buraya bu şekilde gelip beni evimden uzaklaştırmanı gerektirecek kadar önemli olan şey nedir? erkekler?"

Göz ucuyla Randolph'un önce James'in annesinden sonra da kız kardeşinden ayrıldığını gördü. Randolph Beth'in elini tuttuğunda ve ona kibar bir selam verdiğinde Beth'in yanaklarının kızarmış olduğunu görünce kaşlarını çatı.

"Kaleyi ele geçirdiğinizi duydum ve-"

Bakışları tekrar Jo'ya kaydı. "Ve sen de sözümü tutmadığım için endişeleniyordun," diye bitirdi. Düşündüğü gibiydi.

Başını salladı. "Kuleyi gördüm. Bunu nasıl yapabildin James? Kendi evini nasıl böyle yakabildin?"

Onun anlayışına o kadar alışmıştı ki, anlamaması garipti. Bunun onun için ne kadar zor olduğunu bilmiyorsa, onu hiç tanımıyordu demektir. "Başka seçeneğim yoktu. Bunu bilmen gerekir. Bu savaşı kazanmak istiyorsak tek yol bu."

"Ama bütün o adamlar."

"Sana verdiğim sözü tuttum Jo, gerçi bunu asla yapmamalıydım. Garnizon şu anda İngiltere'ye geri dönüyor."

Gözleri büyüdü. "Öyle mi?"

Başını salladı.

"Oh."

Kız endişeyle başparmağını kemirirken onun bakışlarını üzerinde tuttu. Normalde onu kollarına alıp teselli etmek isterdi ama çok kızgındı ve giriş merdivenlerine doğru yürümeye başladığında ne yazık ki onları fark eden Randolph'un meraklı bakışlarının farkındaydı.

"Özür dilerim," dedi. "Sana güvenmeliydim."

Gerçek şu ki, ona güvenmemişti. Onun kendisine duyduğu güveni hep hafife almıştı. "Gitmem gerek, Jo. Bunu daha sonra konuşuruz."

"Veda etmeden mi gidecektiniz?" "Zaman yoktu. Uzun sürmez."

"Ama sana söylemem gereken bir şey olduğunu söylemiştim. Eğer sadece ben olsaydım... ama öyle değil." Derin bir nefes aldı ve bakışlarında çaresizliğe benzer bir şeyle ona baktı. "Dün için özür dilerim. Şaşırmıştım, hepsi bu. İkimizin de aynı şeyi istediğini sanmıştım. Bunu yapmamalıydım. sana bir ultimatom verdim."

Tanrı'ya şükür! İçinden bir rahatlama aktı. Jo'yla ilgili durumun, ortadan kalkana kadar üzerinde ne kadar ağır bir yük oluşturduğunu fark etmemişti. Göğsünden bir kaya parçası kalkmış gibi hissetti.

Yüzünde bir gülümseme belirdi. Ona dokunma ihtiyacı o kadar baskındı ki, ağzı onunkine değmeden önce onu merdiven boşluğunun derinliklerine - meraklı gözlerden uzağa- çekmeyi zar zor hatırladı. Bunun nazik, yumuşak bir öpücük olmasını, ona kendisi için ne kadar önemli olduğunu göstermesini istemiş olsa da, dudakları birbirine değdiği anda her zaman olduğu gibi bir şey oldu. Sıcak, güçlü ve talepkâr bir şey. O kadar yoğun bir ihtiyaç ki, kendini merdiven boşluğunda ona saldırırken bulmadan önce geri çekildi.

Öpüşmenin kısalığına rağmen nefes alış veriş hâlâ ağırdı. "Yeniden düşünmene çok sevindim." Parmağının arkasını yanağında gezdirdi.

usulca. "Seni mutlu etmek için elimden gelen her şeyi yapacağıma söz veriyorum." Anında, öpücüğün bulanıklığı gözlerinden silindi. Geri çekildi.

"Hayır James, yanlış anladın. Yeniden düşünmedim. Hiçbir koşul altında senin lemanının olmayacağım."

İçindeki öfke tekrar kabardı, rahatlamanın hemen ardından gelen keskin hayal kırıklığı neredeyse daha da kötüleştiriyordu. Neden bu kadar inatçı davranıyordu ki? Onu sevmesi gerekiyordu, lanet olsun. Ültimatolar verip tehditler savurması değil. "Yani ya seninle evlenirim ya da her şey biter, öyle mi?"

Dudağını ısırdı, elleri eteklerinde gergin bir şekilde dolaşıyordu. "Evet, ama bilmelisin ki-"

Bitirmesine izin vermedi. Çok öfkelenmişti. Tehditler savurabilen tek kişi o değildi. "Pekala, eğer istediğin buysa, bitti say."

Gözleri şok içinde açıldı. Adam karnına tekme atmış gibi görünüyordu. Ona uzanmamak için kendini zor tuttu. Ama ona karşı beslediği duyguları kendisine karşı kullanmasına izin veremezdi. Amacı için güçlü kalmalıydı.

"Bunu kastetmiyorsun."

"Bu istediğim son şey. Bunu yapan sensin, Jo. Bu senin seçimin, bunu unutma."

Sözlerini geri alamadan topuğunun üzerinde döndü ve onu orada öylece bıraktı.

Göğsü yanıyordu. Tüm içgüdüleri geri dönmek için haykırıyordu -bunu kastetmediğini söylemek için- ama ayaklarını ileri doğru zorladı. Onu tehdit edemeyeceğini ve emirlerini yerine getirmesi için manipüle edemeyeceğini öğrenmesi gerekiyordu. Onu seviyordu ama onunla evlenemezdi. Bunu ve bunun ne anlama geldiğini kabul etmesi gerekiyordu.

İşte böyle bir şey olacaktı. Ama kendini askıdaymış ve uzuvları vücudundan yavaşça koparılmış gibi hissediyordu. Eğer bu onun canını yaktığının yarısı kadar acıyorsa, birkaç gün içinde döndüğünde kollarına atlamaya hazır olurdu. Çok uzun sürmezdi. Sadece onun için yeterince uzun söylediklerinde ciddi olduğunu anladım.

Ama belli belirsiz bir huzursuzluğun büyümeye başladığını hissetti. Arkasına baktı ve kalbi küt küt atmaya başladı. Kadın yıkılmış ve tuhaf bir şekilde çaresiz görünüyordu. Ona bir şey söylemek istediğini hatırladı. Belirsiz tedirginlik tam teşekküllü bir korkuya dönüştü. Yanlış bir şeyler vardı. Onu bu şekilde bırakamazdı.

Ona geri dönecekti ama Randolph onu durdurdu. Randolph, ona uğruna savaştığı her şeyi hatırlatıyordu. Büyüklük. Aile onurunun yeniden kazanılması. Babası.

"Kimdi o kadın?" diye sordu. "Hiç kimse," dedi James.

"Kesinlikle birine benziyordu." Randolph ona kurnazca bir bakış attı. "Dikkatli ol, Douglas. Amcamın senin için büyük planları var."

James'in ağzı sertleşti. Randolph'un onu uyarmasına gerek yoktu. "O sadece şerifin kızı. Çocukluğumdan beri tanıdığım bir genç kız. Bu hiçbir şey."

Kelimelerin tadı ağzında asit gibi kaldı. Midesi huzursuzca çalkalandı ve kendini bir tür Peter gibi hissetti. Oradan defolup gitmesi gerekiyordu.

Hiç kimse. Hiç kimse.

Joanna şaşkınlık içinde merdiven boşluğunun duvarına yaslandı. Eğer adamın bu sözleri söylediğini duymasaydı, buna asla inanmazdı. Onu önemsiz biri olarak görüp reddetmiş, onu ve onun için kim olduğunu kabul etmeyi reddetmişti. O sadece mareşalin kızıydı. Onun altında biriydi. Kabul edilmeye değmeyen biri. Önemsiz biriydi.

Aralarındaki rütbe farkını hiç şu anda hissettiği kadar keskin hissetmemişti. Saflık etmişti; bunu şimdi görebiliyordu. Uzun zamandır sürdürdükleri dostluğa, tutkuya, aşka aldanmıştı.

Göğsü sanki biri üzerinde duruyormuş gibi hissediyordu. Hayal kırıklığının yırtık pırtık bıçağı üzerine bastırıp yoğunluğuyla ezerken nefes alamıyordu. Onun leman'ı olmak böyle hissettirecekti. Onun yanında olacak ama kabul görmeyecekti; değersiz ve gölgede kalacaktı.

Daha önce emin olmadıysa bile şimdi emindi: Ne kendisi ne de çocuğu için böyle bir hayatı asla kabul etmeyecekti.

Aşkın için için yanan küllerinde, kendisi ve çocukları için bir öfke parıltısı tutuştu. Onlar daha iyisini hak ediyordu. Bunu onlara, ona yapmaya nasıl cüret ederdi? Ona her şeyini vermişti ve o, sanki onun için hiçbir şey ifade etmiyormuş gibi davranıyordu.

Bebeği öğrendiğinde fikrini değiştirip değiştirmeyeceği artık onun için önemli değildi. O fikrini *değiştirmişti*. Büyük James Douglas elleri ve dizleri üzerinde sürünerek ona gelse bile onunla evlenmeyecekti.

Ama ne yapacaktı ki? Durumun dehşeti üzerine çöktü. Merdivene doğru kaydı, karnını ellerinin arasına aldı, ondan nefret ediyordu

Ona böyle hissettirdiği için. Ondan nefret ediyordu. Evet, Tanrım, ondan nefret ediyordu.

Küçük ayak seslerinin yaklaştığının hayal meyal farkındaydı. Güllerin yumuşak kokusu havaya karışmadan bir an önce, ayak seslerini hissetti. omzuna bir elin geçici baskısı. "Jo-Joanna, iyi misin?"

Tatlı ses tonu geçmişe aitti ama hemen tanıdık geliyordu. Joanna bakışlarını üzerine eğilen kadına doğru kaldırdı.

Gözlerini kırıştırdı, kendisine bakan güzel yüzün ihtişamı neredeyse güneşin parlaklığıyla yarışıyordu. Parlak mavi gözler, parıldayan keten saçlar, neredeyse ışıldayacak kadar kar beyazı bir ten ve minik, narin Yüz hatları bir peri prensesine ait olan Elizabeth Douglas, göklerden inmiş bir şeye benziyordu.

Bu gerçekten eski arkadaşı mıydı? Eskiden onunla birlikte kırlarda koşturan, dağınık örgülü ve yırtık etekli vahşi çocuk gitmişti. Karşısında duran kadın bir kraliçe kadar zengin giyinmişti; saçlarının her bir teli pırlanta işlemeli altın bir halkanın altında mükemmel bir şekilde toplanmıştı ve duvağı bir örümcek ağının ipliklerinden örülmüş olabilecek kadar inceydi.

Omzuna yaslanmış olan el sanki bir an bile çalışmamış gibi görünüyordu. Yumuşak ve beyazdı, mükemmel oval şekilli tırnaklarının altında tek bir kir zerresi bile yoktu.

Joanna içgüdüsel olarak, tırnakları hemen hemen ısırılmış olan ellerini *düz* kahverengi yün eteklerinin içine soktu.

Acımasız gerçek ona çarptığında nefesini içine çekti. *Aman Tanrım!* Bu... *bu* James'in evlenmeyi düşüneceği türden bir kadındı. Bir hanımefendi. İngiltere ya da Fransa'ya seyahat etmiş bir hanımefendi. Güzel ipekler, kadifeler ve mücevherler giyen bir leydi. Saçlarında kurdeleler, çamurlu etekler, yırtık tırnaklar ve güneş lekeli yanaklarla taşralı bir kız değil.

Joanna'nın aralarındaki farkı görebilmek için ileri geri bakmasına gerek yoktu. Farklar o kadar açıktı ki, nasıl bu kadar kör olabildiğine hayret etti.

Belki de onları görmek istememişti? Belki de olabildiğince uzun süre rol yapmak ve mutlu olmak istemişti. Belki de çocukken tanıdığı James'in asla büyük bir şövalye olmayacağını ummuştı. önemli bir lord olmak istemişti. Belki de onun bu emeline asla ulaşamayacağını ve burada onunla kalacağını ummuştı. Öyle miydi?

"Joanna mı?" Leydi Elizabeth Douglas kararsızca tekrarladı, sesi ve yüzü daha da endişeli görünüyordu.

Joanna kendini kederin etkisinden kurtarmaya çalıştı ama Elizabeth'i görmek onu daha da derine batırmıştı. Gözyaşlarına boğulmak istedi. Kollarını arkadaşı olan o tatlı kıza dolamak ve içini dökmek istiyordu. Ama işler değişmişti. *Her şey değişmişti.*

Hâlâ tatlı ve kurnaz olmasalar da, onunkilerle buluşan berrak mavi gözler daha çekingendi. Aralarında daha önce hiç olmayan bir gariplik vardı - rütbenin önemli olmadığı zamanlarda arkadaş olan ve şimdi aniden önemli olduğunu fark eden iki insanın garipliği.

Zavallı Thommy. Joanna birdenbire onun Elizabeth Douglas'a baktığında karşısında nasıl bir dağ görmesi gerektiğini anladı. Her şeye tırmanabilen bir adama bile aşılmaz geliyor olmalıydı.

Elizabeth hâlâ ona bakıyordu. Nasıl görünmesi gerektiğini anlayınca, gururu ona ayağa kalkma gücü verdi. "Ben iyiyim," demeyi başardı.

Ama sallanmaya başladığında bu yalan ağzından daha yeni çıkmıştı. Elizabeth telaşla nefesini tuttu ve onu omuzlarından yakaladı. Yedekler unutulmuştu, yüz ifadesi öfkeyle kızarmıştı. "Hiç iyi değilsin. Hayalet görmüş gibi görünüyorsun. Jamie seni bu kadar üzecek ne söyledi?"

Jamie. Sadece Beth ona böyle seslenmeye cesaret edebilmişti.

Joanna'nın kalbi biraz daha sıkıştı. "Önemli bir şey değildi," diye cevap verdi. Hiçbir şey değildi. Her şey bitmişti.

Onun için öyle, ama kendisi için değil. Önündeki zor aylar belirdikçe, o kadar heyecan duyduğu çocuk şimdi bir utanç nişanı gibi geliyordu. Yalnızdı. Rezil olmuştu. Nasıl idare edecekti? Ne tür bir Çocuğu nasıl bir hayat bekleyebilirdi? Babasız, isimsiz - ürperdi - bir *piç*.

Birden Thom'un sözleri aklına geldi. Ona yardım edecekti. Onunla evleneceğini söylemişti. Bencilce, kendisini ve çocuğunu kurtaracağını bilerek onun teklifini kabul etmek istedi.

Ama karşısındaki bu ruhani, kayıtsız genç kadını seviyordu ve eğer bir şans varsa...

Gözleri Elizabeth'e, daha çok bir kadın gibi görünen kadına gitti. Bir demircinin oğlunun olası gelininden daha prenses. Bir şans var mıydı?

"Özür dilerim leydim," dedi Joanna. "Sizi görmek çok güzeldi ama gitmek için. O gitmeden Thom'u bulmalıyım."

Dikkatli bakmasaydı bunu fark etmeyebilirdi ama Leydi Elizabeth'in bakışlarında belirgin bir titreşim vardı. Ancak bu, deşifre edilemeyecek kadar kısa süreliydi.

Çocukluk arkadaşı kaskatı kesilmiş, tam bir asilzade gibi görünüyordu. "Yapraklar mı?" diye tekrarladı.

Joanna bakışlarını Elizabeth'in yüzüne dikti. "Evet, sana söylemedi mi? Edward Bruce'a hizmet edeceğine söz vermek için köyden ayrılıyor."

"Demirci olarak mı?"

Joanna başını salladı. "Bir silah arkadaşı olarak." Elizabeth'in gözleri büyüdü. "Öyle mi?"

Joanna başını salladı, belli bir tepki vermesini bekliyordu.

Bir tane bile alamadı. Elizabeth sadece şaşkın şaşkın baktı. "Bunu neden yapsın ki?" dedi sonunda. "Thommy de babası gibi demirci olacak."

Bu işin yolu buydu. Erkekler farklı bir şey olmayı seçmezlerdi. Neyseler o oldular.

Joanna nazikçe, "Nedenini bilebileceğini düşündüm," dedi.

Elizabeth onun bakışlarını tuttu ve Joanna karışıklığın altında başka bir şeyin gölgesi. Elizabeth'in farkında bile olmadığı bir şey. Adını koyamayacak kadar belirsiz ve biçimsiz olan ama kayıtsızlık *olmadığı* açık olan bir şey.

Elizabeth'in yanakları utançtan kızardı ve başını salladı. "Ben asla..." Dudağını ısırdı. "Hiç fark etmemiştim..." Yüz ifadesi sertleşti, ağzı çocukken olduğu gibi yamuldu. "Thom benim arkadaşımdı. Neden her şeyi mahvetmek zorundaydı? Neden öylece bırakamadı?"

Joanna'nın umudu azaldı. Elizabeth'in ne yapacağını bilmediği açıktı. Thom'un açıklamasından etkilenmemişti. Bu bir ihtimalin titreşiminden başka bir şey olmayabilirdi ama Joanna bunu ondan alamazdı. Onunla evlenemezdi. Tek başınaydı. Bu durumla yüzleşmek zorunda kalacaktı. eylemlerinin sonuçlarını kendi başına.

Ne kadar zamanı vardı? Bir ay, belki birkaç hafta daha? James için fikrini değiştirme zamanı-

Kendini durdurdu ve gözlerinin arkasına sıcak bir gözyaşı dalgası bastırdı.

Aptal! Onun gözyaşlarını hak etmiyordu. O fikrini değiştirse bile, o fikrini değiştirmeyecekti. James Douglas hırsını alıp doğruca şeytana gidebilirdi. Bugün onun hakkında ne düşündüğünü göstermişti ve o da

asla unutamayacağını biliyordu. Ayrıca ona şöhret ve servet getirecek asil bir eş olamayacağını da biliyordu.

"BEN... BEN." Sesi titriyordu. "Gitmek zorundayım."

Joanna diğer kadının cevap vermesini beklemeden onu iterek geçti ve kapıya doğru koşmaya başladı.

Merdivenlerden avluya doğru tökezleyerek inerken gözyaşları yanaklarından süzülüyordu. Sadece bir avuç adam kalmıştı. James ve altın ve kırmızı giysili adamlar gitmişti.

Durumun umutsuzluğu onu tüm gücüyle çarptı. Elizabeth'in adını haykırdığını duydu ama koşmayı bırakmadı. Sadece kaçmak istiyordu. -Ona James Douglas'ı hatırlatan her şeyden uzakta.

Bunların hiçbirinin hiç yaşanmamış olmasını diledi. Keşke ona hiç aşık olmasaydı, onunla sevişmesine hiç izin vermeseydi, onun çocuğuna hiç sahip olmasaydı. En çok da *bunu* diledi. Bu bebeği istemiyordu.

Tepeden aşağı yuvarlandı, rahatsız edici duyguların kakofonisini kulaklarına dolan rüzgârla susturmaya çalıştı.

Alacakaranlıktı, ormana girdiğinde ışık çoktan sönmüştü.

Arkasından gelen bir uyarı çığlığı duydu -Elizabeth'in çığlığı, fark etti- bir an önce önündeki ağaçların arasından devasa bir gölge fırladı.

Bir adam küfretti ve bir at ondan kaçmak için şaha kalkarken domuz gibi ciyakladı.

Sarsıcı bir acı patlaması göğsünü tekmeledi ve bankın kenarından aşağı yuvarlandı. Başı yere çarptı ve toprak, kaya ve çalılar her yönden ona saldırırken, zemin bir telaş içinde yanından kayıp gitti. Tepeden aşağı yuvarlanırken düşünebildiği tek şey acıydı.

Sonra, mutlulukla, dünya karardı.

YEDİNCİ BÖLÜM

Hafta sonunda Linlithgow Kalesi onların olmuştu. Binny olarak bilinen William Binnock adında yerel bir çiftçi gerçekten de çok değerli olduğunu kanıtlamıştı. Truva atının İskoç versiyonunu gerçekleştirmişlerdi.

Linlithgow'daki garnizona saman götüren çiftçi, James'in sekiz adamını arabasına gizlemişti. Binny İngilizlere aşinaydı ve içeri girmesine izin vermek için kapı tokmağı kaldırıldı. Kapının altından geçtikten sonra çiftçi öküzleri serbest bırakıp arabasıyla kapıyı kapatırken James ve Randolph Saldırı. Bu kez garnizon teslim olmadı ve James ne verdiği sözlerden ne de vicdanından rahatsız oldu.

Bununla birlikte, başka şeyler onu rahatsız ediyordu. Bir kadın yüzünden dikkatinin dağıldığını kabul etmekten ne kadar nefret etse de, Jo'yla yaşadıkları ona ağır geliyordu. Kendine başka seçeneği olmadığını söyleyerek bunu aklından çıkarmaya çalıştı. Gerçeği anlaması gerekiyordu ve durumu kabul ettiğinde hayatlarına birlikte devam edeceklerdi.

Ona bir ültimatı vermişti, lanet olsun. Blöfünü görmekten başka bir şey yapmamıştı.

Ama birlikte olmazlarsa nasıl olacağını görmesini sağlama planı hiç de istediği gibi işlemiyordu. Kalbi kırılması ve acı çekmesi gereken kişi oydu. Onsuz bir gelecekte korkması gereken oydu.

Ya onsuz yaşayabileceğine karar veriyse? Ya karar verirse onu artık sevmiyor muydu? Ya bu bir blöf değilse ve gerçekten onun sözüne inandıysa? Ve ona en çok işkence eden düşünce midesinde asit çalkalanıyormuş gibi hissetmesine neden oldu: Ya babasının sözünü ettiği tekliflerden birini kabul etmeyi aklına koyduysa?

James karanlık duygularını İngilizlerden çıkardı, Boyd'un kaşlarını bir iki kez kaldıran bir çılgınlıkla savaştı. Ama İngilizler kılıcının altına düşerken bile James onun yüzünü görmeden edemiyordu. Acı. Hayal kırıklığı. Ve başka bir şey. Onu korkutan bir şey. Sözler onun istemediği bir şekilde çarpmıştı.

Ona bunu kastetmediğini söylemek zorundaydı. Onu seviyordu ve onu affedeceğini biliyordu. Onunla ilgili en sevdiği şeylerden biri de buydu; ona her zaman güvenebilirdi.

Ama tek sorun onun düşüncesiz yorumu değildi. Jo son derece tatlı ve nazik biriydi, insanların hep iyi yanlarını görürdü ama bazen bundan faydalanırlardı. Bunun saflık değil, inatçılık olduğunu biliyordu. Ve bu onu endişelendiriyordu. Ya evlilik konusunda inatçıysa? Ne yapacaktı Sonra?

Kahretsin, onun mantıklı düşünmesini sağlamalıydı. Onun konumundaki erkekler aşk için evlenmezdi. Bu bir ittifaktı. Bir alışveriş. Aralarında bir sözleşme. servetlerini ve prestijlerini artırmak için. Ama onun için bundan daha fazlası vardı. Ailesinin onuru tehlikedeydi. Babasını hayal kırıklığına uğratamazdı.

Ama onu kaybetme düşüncesi onu yarı yarıya delirtiyordu. Hatta yarısından fazlasını. Onu kaybedemezdi. Joanna onun her şeyiydi.

Bir yanda görevi, diğer yanda kalbi ve ruhu olmak üzere iki farklı yöne savrulduğunu hissediyordu. İkisini bir araya getirmenin bir yolunu bulmalıydı.

Douglas'a dönmek için can atarken kale daha yeni düşmüştü. Ama daha gidemeden, başka bir görev için emir aldı. Bu kez Bruce'un ona Selkirk'ün batısındaki Ettrick ormanında ihtiyacı vardı. İngilizler bölgedeki İskoçlara kur yapmaya çalışıyordu ve Bruce, James'in Sınırlar'daki kararsız destekçilerinin sahte vaatlerle baştan çıkarılmadığından emin olmasını istiyordu. Bruce, Edward yaz aylarında seferini yenilediğinde İngiliz birliklerine karşı sürpriz saldırılar düzenlemek için operasyon üssü olarak hizmet edecek ormanların kontrolüne ihtiyaç duyuyordu.

James üvey annesine ve kız kardeşine haber göndererek gecikmeleri açıkladı ve Beth'ten Jo'ya mümkün olan en kısa sürede döneceğini söylemesini istedi, ancak bu onun endişesini hafifletmedi.

Görev James'in beklediğinden daha uzun sürdü ve epeyce "ikna" gerektirdi. Randolph ve Seton, James'in bu görevden Kralın iradesini yerine getirme görevleri, oysa o ve Boyd bu role doğal olarak uyuyor. Korku, güç ve sindirme. Savaş onlar olmadan kazanılamazdı. Hoş olmayabilirdi ama Hristiyan âleminin en güçlü ordusunu yenmek için acımasızlık şarttı.

Yine de, ne zaman bir köylü korku içinde ondan kaçsa, bu durum canını sıkmaya başlıyordu. Yedi ya da sekiz yaşından büyük olmayan küçük bir kız gözyaşlarına

boğulduğunda

James'in artık canına tak etmişti.

"Bu sefer sen hallet," dedi Randolph'a, küçük kule evinden uzaklaşırken. Kızın babası Linton Baronu David Somerville'in İngiltere'deki kuzeni Wichenour Lordu Roger'dan bir haber aldığı söylenmişti ve Linton'ın kuzenine katılmaya meyilli olmadığından emin olmak istiyorlardı.

Randolph bir kez olsun kirli işleri yapabilirdi. Hakkını versin, James'in umurunda bile değildi. Seton ve Randolph kanlı zırhlarını parlatırken ogre rolüne bürünmekten bıkmıştı. Bu onu daha önce hiç rahatsız etmemişti ama James, inşa etmek için çok uğraştığı itibarının onu Jo'nun korktuğu adam haline getirip getirmediğini merak etmekten kendini alamıyordu.

Haftalar geçtikçe ve Douglas'a dönüşü bir kez daha ertelendikçe -Bu kez Bruce'a, Lorn Lordu John MacDougall'ın bir başka tehdidini bertaraf etmek üzere güneye, Galloway'e yapacağı yürüyüşte şahsi maiyetinin bir parçası olarak eşlik edecekti. Bruce'un Highland Muhafızları'nın yarısı eşlerini görmek ya da yeni bir çocuğun doğumuna katılmak için uzakta olduğundan, görevi reddetmesi söz konusu olamazdı. Kral onu bağışlayamazdı.

İşte Jo'yu son görüşünden yaklaşık üç ay sonra, Galloway ormanlarının derinliklerinde, dört uzun yıl önce İngilizlere karşı ilk önemli savaşlarını kazandıkları Glen Fruin'den çok da uzak olmayan bir yerde, kilometrelerce uzakta olmayı diliyordu. Başka bir yerde olmak için hiç bu kadar endişelenmemişti. Özür dileyip durumu düzeltmeden rahatlayamazdı.

Önemli bir şeyi kaçırdığı ve bakmaya devam ederse onu göreceği hissinden kurtulamıyordu. Ama olanları ne kadar tekrarlarsa tekrarlasın, gözünden kaçıyordu.

Bu tedirginlik belki de, derme çatma bir salon olarak kurulan çadırdan dışarı çıktığında ve aksi takdirde kaçınmak isteyebileceği bir adamla neredeyse karşılaştığında hissettiği açıklanamaz rahatlamayı açıklıyordu.

Thom MacGowan'ın kampa yeni gelen Edward Bruce'un adamlarıyla Galloway'de ne halt ettiğini bilmiyordu ama eski dostu ona evini hatırlatmıştı ve James bir anlığına onu gördüğüne sevinmişti. O en çok ihtiyaç duyduğu anda Jo'yla bağlantı kurmasıydı.

Ama bu an fazla uzun sürmedi. MacGowan yüzünde öyle bir nefret ifadesiyle ona baktı ki James şaşkına döndü. Ancak eski dostunun daha sonra yaptığı şey onu çok şaşırttı.

James, MacGowan'ın yumruğu çenesine inmeden önce "Burada ne yapıyorsun?" sözlerini ancak söyleyebilmişti.

James vurulmanın şokundan mı yoksa balyozla vurulmaya benzeyen darbenin şiddetinden mi olduğunu bilmiyordu ama hemen tepki vermedi ya da kendini savunmaya çalışmadı. Çok sersemlemişti ve kafası sanki bir çan kafatasına çarpıyormuş gibi hissediyordu. Tanrım, demircinin oğlu ham güç konusunda Boyd'la yarışabilirdi.

MacGowan ona tekrar vurdu, bu sefer karnına. James zırh giymediği, sadece bir pardösü giydiği için darbenin tüm gücünü aldı ve bu onu dizlerinin üzerine çöktürdü. İki adam gençliklerinde birkaç kavgaya karışmışlardı ama artık genç değillerdi. MacGowan bir savaşçı olarak eğitilmemiş olabilirdi ama bir kavgacının içgüdülerine ve geçimini demirci çekici kullanarak sağlayan bir adamın ham gücüne sahipti.

Yine de James'in kendini kolayca savunabilmesi gerekirdi ama eski arkadaşı biri onu çekmeden önce dört ya da beş sağlam darbe almayı başardı.

Ya da onu çekmeye çalıştı. MacGowan'ın kollarını arkaya sabitlemek için iki adam gerekti ve o hâlâ ateş kusuyordu. "Seni lanet olası piç! Yaptığın şey için seni öldürmeliyim!"

Edward Bruce'un kaptanlarından biri olan Carrickli John, olanları görünce hemen oraya koşmuştu. "Ne yaptığınızı sanıyorsunuz siz? MacGowan? Az önce kralın baş teğmenlerinden birine ve özel muhafızlarından birine saldırdın. Bunun için demir parmaklıklar ardında olacaksın." Douglas'a döndü. "Özür dilerim lordum. O yeni bir acemi. Cezalandırılmasını sağlayacağım."

James kendini ayağa sürükledi. Gözlerinde zehirle kendisine bakan MacGowan'a baktı ve diğer adamı silkeledi. "Buna gerek kalmayacak. Bir yanlış anlaşılma oldu. Bu adamı tanıyorum."

John bu durumdan pek memnun görünmüyordu. MacGowan'a bu kadar kolay kurtulamayacağını söyleyen bir bakış attı ve James'e başını salladı.

Onlara doğru birkaç meraklı bakış fırlatıldı, ancak kargaşa üzerine toplanan kalabalık yavaş yavaş dağıldı.

İki adam sessizlik içinde karşı karşıya geldi. Sonunda yalnız kaldıklarında James konuştu. "Bu da neydi böyle?"

Diğer adamın gözlerindeki şaşkınlığı fark etti ama bu şaşkınlık kısa sürede yerini yeni bir öfke patlamasına bıraktı. "Tanrım, hâlâ bilmiyor musun? Ne tür bir bencil piçsin ki aylarca onunla iletişime geçmiyorsun? O seni *seviyordu*. Tanrım!"

Nedenini biliyor, bunu hak edecek hiçbir şey yapmadın. O verdi ve senin tek yaptığın sanki hakkınmış gibi almak oldu. Yüce ve kudretli Lord Douglas ve başka bir sadık kölesi. Senin için tek anlamı buydu. Sana hayranlık duyan ve ne kadar harika olduğunu söyleyen biri. Peki sen ne yaptın? Onun masumiyetini aldın ve sonra onu piçinle bıraktın."

James sanki bir koçbaşı tarafından yere serilmiş gibi hissediyordu. Eğer MacGowan bir bıçak sallayıp onu ikiye bölmüş olsaydı daha az sersemlemiş olurdu. Kalbi, nefesi, içindeki her şey durmuş gibiydi. Çok hızlı çalışan, parçaları nihayet görebildiği bir resimde bir araya getirmeye çabalayan zihni hariç. Bir bebek. Ona söylemeye çalıştığı şey buydu. *Evlilik ilanını düşündüğünden daha erken ver... Sadece ben olsaydım... Bebeğimiz bir piç olacaktı.*

"Jo hamile mi?" diye sormayı başardı. Sesi kendi sesi gibi çıkmıyordu. Boğuktu ve duygularla boğulmuştu. Bir bebekleri olacaktı. İçinde bir mutluluk balonu şişti.

MacGowan'ın sert bakışları, indirmek üzere olduğu darbe için hiç acıma duygusu taşımıyordu. "Hamileydi. Bebeğini kazada kaybetti."

Kayıp mı? Kaza...? James'in bu acımasız sözleri anlaması bir an aldı ve sevinç anı umutsuzluğun soğuk derinliklerine doğru bir dalışa dönüştü. Tanrım, hayır. Çocukları ölmüştü. Ya Joanna? Hayal bile edemeyeceği bir korku ve panik içinde yükseliyordu.

Bir kaza sonucu doğmamış çocuklarının hayatını kaybetmiş olması Yeterince korkunçtu ama daha fazlası da olamazdı. MacGowan'ın kolunu tuttu ve eğer piç kaya gibi yapılı olmasaydı onu yüzüne doğru kaldıracaktı. "Ne kazası? Jo iyi mi? Bana ne olduğunu anlat."

MacGowan omuz silkerek onu tuttu. "Sanki umurundaymış gibi. Rol yapmak için çok geç. Artık bir önemi yok. Onu orada yalnız başına ölüme terk ettin. Sana en çok ihtiyacı olduğu anda onu terk ettin."

James'in zihni bangır bangır bağıırıyordu. Kalbi çılgınca çarpıyordu. Jo iyiydi. İyi olmalıydı. Tanrım, hayır! Bunu düşünemiyordu bile. "Kahretsin, Thommy, bana işkence etmeyi bırak ve ne olduğunu anlat."

"İşkence görmeyi hak ediyorsun. Onu neredeyse yok ediyordun. Sana kalbini verdi ve sen ona bir hiçmiş gibi davrandın. Evet, o yaşıyor. Bir tür mucize eseri, sen gittikten sonra lanet kalenden kaçarken onu öldürmesi gereken bir düşüşten kurtuldu." Yumruklarını sıktı ve sanki onları tekrar kullanmayı düşünüyorlardı. "Umarım acı çekiyorsundur, ama ben

Emin ol, sen arkana bile bakmadan çekip gittikten sonraki haftalarda o zavallı kızın çektiği acıların yarısı bile değil."

"Haber gönderdim-"

"Evet, ama yeterli değildi. Lanet olsun Jamie, senden daha iyisini hak ediyordu." James eski lakabının farkına bile varmamıştı. Artık Beth dışında kimse ona Jamie demiyordu. "Sana inanıyordu. Bana bu kadar inanan biri olsaydı, onu kaybetmemek için her şeyi yapardım."

Diğer adamın gözlerinden bir şey geçti ve James'in gözleri kısıldı. "Yani kendini bir asker yapmak gibi mi?"

Gözleri buluştu, eski bir dostluğu parçalayan kadın -James'in kız kardeşi- hâlâ aralarındaydı. "Cehenneme git, Douglas. Benim sebeplerim kendime ait. Kız kardeşinle hiçbir ilgisi yok. Bu konuda sahip olabileceğim tüm hayaller çoktan yok oldu. Kardeş kardeşe benzer, sanırım."

James dişlerini sıktı ama iğnenin haklı olduğunu biliyordu. Haklı olmaktan da öte. MacGowan'ın söyleyebileceği hiçbir şey şu anda hissettiği suçluluk ve utançtan daha kötü olamazdı.

Onun yanında olmalıydı. Onunla birlikte olmamalıydı. tek başına. Onu görmesi gerekiyordu. Ancak onu kendi gözleriyle gördüğünde iyi olduğundan emin olabilirdi. İçindeki panik ancak o zaman yatışabilirdi.

James sinirli bir öfkeyle kız kardeşine baktı. "Ne demek burada değil?"

Jo'ya bir an önce kavuşmak için neredeyse yirmi dört saat boyunca kirlarda koşturduktan sonra, onun burada olmayacağı hiç aklına gelmemişti. Joanna Douglas'a, onun yanına aitti. Burası onun eviydi, onların eviydi.

Elizabeth'in bakışları onun ses tonuyla daraldı. "Sakın bana bağırmaya cüret etme,

Jamie. Eğer kızacak birini arıyorsan

cam!" Ağzını büzdü ve isteksizce onun sorusuna cevap vermeye karar verdi. "Jo yaklaşık bir ay önce Douglas'tan ayrıldı."

Jo'nun gittiğine inanamıyordu. Göğsü huzursuzca büküldü. James ilk kez işlerin hayal ettiğinden çok daha kötü olduğunu sezmişti. "Ne demek gitti? Nereye gitti? Ve sana yazdığımda neden bana kazadan bahsetmedin?"

"Bana nereye gittiğini söylemedi, ben de sormadım. Onu bulmanızı istemedi ve muhtemelen size söylemem için bana baskı yapacağınızdan korktu. Size kazadan neden bahsetmediğime gelince, çünkü benden bahsetmememi istedi. Hatta yalvardı. Düşükten sonra kendine geldiğinde bana söylediği ilk şey buydu. Orada, tepenin dibinde bir yaprak yığınının içinde yatıyordu, morarmış ve kırılmıştı, etrafı kan gölüne dönmüştü ve tek düşüncesi olanları size anlatmamaktı. Geri dönmek için acele edeceğinizi ve sözler vereceğinizi biliyordu ve sizi böyle istemiyordu. Onun için kendi başına gelmeni istedi. Neredeyse üç ay geç kalmış olmak çok kötü."

Yüce İsa. Kimse mantıklı düşünmüyor mu? Lanet olası bir savaşın ortasındaydılar! Parmaklarını saçlarında gezdirerek küfretti. "Lanet olsun Beth, gidemezdim. Bruce'un bana ihtiyacı vardı."

Kaşlarını zarifçe kaldırdı. "Yine de buradasın."

"Evet, krala isteğimi reddetme şansı vermedim." Bu onu şaşırttı.

Gözleri fal taşı gibi açıldı. "Öylece gittin mi?"

Omuz silkti. Keder ve panik yüzünden aklını kaçırmıştı, tek düşünebildiği oradan bir an önce çıkmaktı. Çıkarken Boyd'a rastlamış ve "ailevi bir acil durum" olduğunu iddia etmişti. Ama Bruce mutlu olmayacaktı ve James, Boyd'un açıklama yapmam gerek.

Beth ona baktı ve sanki inatçı bir okul çocuğuymuş gibi başını salladı. Şu anda öyle hissediyordu. "Ne bekliyardun ki Jamie, burada oturup keder içinde kıvrınmasını ve senin beyaz atının üzerinde gelip her şeyi düzeltmeni beklemesini mi? Her şeyi düzeltmek için yapabileceğin hiçbir şey yok." Park Kalesi'nin laird'in güneş odasında yalnız olmalarına rağmen sesini alçalttı. "Bebegini kaybetmek onu neredeyse öldürüyordu."

Daha iyi hale getirmek için yapabileceğin bir şey yok mu? Kız kardeşinin kesinliği onu bir an için şüpheye düşürdü ama bunu bir kenara itti. Joanna acı çekiyordu, yas tutuyordu.

Çocuklarını kaybetmişlerdi ama onu seviyordu. Onu terk etmediğini anlayacaktı. Eğer bilseydi, orada olmanın bir yolunu bulurdu. "Sana bebekten bahsetti mi?"

Beth başını salladı. "Kazadan sonra Sör David Lindsay tarafından buraya getirildi. Thommy ve ben şifacının üvey annemize söylediklerini duyduk."

Lanet olsun.

Onun yüz ifadesini gören Beth başını salladı. "Üvey annemiz için endişelenmene gerek yok, sırrın güvende. Artık seninle ilgilenmiyor."

Jo'yla evlendiğini görmek istiyor. Şifacıya, eğer bu çocuktan başka birinin haberi olursa, onu en yakın çukur hapishaneye attıracağını ve bir kafir olarak mahkum ettireceğini söyledi."

James bir ürpertiye bastırdı. Bundan hiç şüphesi yoktu. Eleanor de Lovaine'in çelik gibi bir omurgası vardı. James'in kralın gözünde yükseldiğini görmek ve böylece iki oğlunun, James ve Elizabeth'in yarı oğlunun statüsünü yükseltmekle ilgileniyordu.

Archie ve Hugh kardeşler sadece onunkine eşitti.

Gözleri kısıldı. "Lindsay'in bununla ne ilgisi var?"

Sir David Lindsay kısa bir süre önce babası Alexander'ın Douglas'tan çok da uzak olmayan Crawford baronluğunun başına geçmişti. Alexander da oğlu gibi Bruce'un yakın bir yandaşıydı. Babasının ölümüyle birlikte Lindsay, son birkaç aydır Lindsay Kulesi'nde mülklerle ilgileniyordu.

"Seni bulmak için birkaç adamıyla birlikte at sürerken ona çarptı ve düşmesine neden oldu." James öfkeyle gerildi ama bir şey söyleyemeden kadın onu geri çekti. "Bu bir kazaydı. Jo sanki şeytan onu kovalıyormuş gibi buradan kaçtı. Peşinden koştum ve her şeyi gördüm. Neredeyse Sör David'in atına doğru koşuyordu. Ondan kaçmak için yapabileceği hiçbir şey yoktu. Perişan haldeydi ve Jo iyileşene kadar buradan ayrılmayı reddetti."

James gerginliğin bir kısmının azaldığını hissetti. Bir kısmı ama hepsi değil. Elizabeth'in ona her şeyi anlatmasını sağladı. Her yarayı, Jo'nun iyileştiği her uzun saati, yatakta geçirdiği her haftayı, ailesinin evine döndükten sonraki haftaları ve sonra Elizabeth'e ayrılacağını söylediği kısa konuşmayı. Elizabeth'in ona söylemediği ama yine de duyduğu şey Jo'nun derin üzüntüsü ve kederiydi. Her kelime suçluluk bıçağını kalbinin daha da derinlerine saplıyordu.

"Bunu nasıl yaparsın Jamie? Onunla evlenmeyeceğini bile bile onu nasıl böyle onurlandırırın?"

Bunu Thom'dan duymak başka, ona her zaman Hristiyan âleminin en büyük şövalyesiymiş gibi bakan genç kız kardeşinden duymak başka bir şeydi.

"Düşündüm de..." Parmaklarını tekrar saçlarında gezdirdi. Tanrım, hiçbir mazereti yoktu. Sadece onun anladığını düşünmüştü.

Ama onu bulur bulmaz bunu telafi edecekti. Döndü ve odadan çıkmaya başladı.

"Nereye gidiyorsun?" Elizabeth söyledi.

"Babasıyla konuşmak için Hazelside'a. Nereye gittiğini bilecektir."

"Ve sana söyleyeceğini mi düşünüyorsun?" Elizabeth güldü ama bu gülüşte espri yoktu. "Ailesi tüm ayrıntıları bilmiyor olabilir ama korkunç bir şey olduğunu ve suçlunun sen olduğunu biliyorlar. Sana hiçbir şey söylemeyecekler. Söylememeliler de. Seni ve kaybettiklerini hatırlamamak için Douglas'ı terk etti. Eğer onun peşinden gidersen, her şeyi geri getirmiş olursun."

"Onu bulmak zorundayım. Tanrım, Beth, onu seviyorum."

Açıklamak, özür dilemek zorundaydı. Ona ihtiyacı olduğunda yanında olamamıştı ve bunun için kendini asla affetmeyecekti. Ama Jo affederdi. O şimdiye kadar tanıdığı en tatlı, en nazik, en harika kadındı ve kalbi güneş kadar büyüktü.

Genç kız kardeşi ona yaşının çok ötesinde bir bilgelikle baktı. "Kendisi için yeni bir başlangıç yapmaya çalışıyor, Jamie. Eğer onu gerçekten seviyorsan, onu rahat bırakacaksın."

Onu seviyordu ama bunu yapamazdı. Çünkü onsuz bunu yapamayacağını biliyordu,
bir an bile mutlu olamayacaktı. Onlar birbirlerine aitti. Bundan bir an bile şüphe etmedi.

SEKİZİNCİ BÖLÜM

Jo ağzının seğırdiğini hissetti. Bu seğırmeyi kontrol etmek imkânsız hale geldi ve bir anda kahkahalara boğuldu. Gerçek, içten bir kahkaha. O kadar uzun zaman olmuştu ki, bir daha gülme isteğı duyup duymayacağını merak etmeye başlamıştı.

Ama öyle görünüyordu ve belki de sorun yoktu.

Bebeğinin kaybı hep onunla olacaktı ama Joanna hayatta kalmayı başarmıştı. Gerçi o zamanlar nedenini anlamamıştı. Kendini suçlamıştı. Tek hatırlayabildiğı, James'in düşmeden hemen önce onu hamile bırakmamış olmasını dilediğı ve Tanrı'nın dualarını dinlemiş olmasından duyduğu korkunç korkuydu.

Ama bunu kastetmemişti ve Tanrı bunu biliyordu. Bu bir kazaydı. Korkunç, acı verici bir kaza. Ama bu onu daha güçlü kılmıştı ve gözlerindeki son birkaç yıldızı da silip atmıştı. Trajedinin insanı gerçekliğe zorlayan bir yönü vardı ve şimdi yaptığı ve bir daha asla yapmamaya yemin ettiği tüm hataları görebiliyordu.

Dünyanın acımasız gerçeklerine dair çok daha net bir vizyonla Joanna başını kaldırıp yanındaki adama baktı. Onu küçük bir domuz yavrusunun peşinden koşarken ve sinirli bir dişi domuz tarafından arkadan çamura düşürülürken hayal etmek zordu, ama dünkü talihsizliği anlatması göğsünden kahkahayı çekmiş ve kalbine biraz neşe katmıştı. Bunun için ona teşekkür etti. Ona teşekkür edecek çok şeyi vardı.

"Ah, böyle güldüğünü duymak güzel, genç kız." Koyu renk gözleri muziplikle parlıyordu. "Yine de keşke benim yüzümden olmasaydı."

Sör David Lindsay sevmesi kolay bir adamdı. Yakışıklı, nazik ve ona kendini güvende hissettirecek türden sağlam bir güce sahipti.

Ona gülümseyerek karşılık verdi. "Özür dilerdim ama hikâyenin tam da senin istediğın gibi sonuçlandığından şüphelendiğım için dilemeyeceğım." Adamın derinleşen sırtışı ona haklı olduğunu söylüyordu. Göğsündeki minnettarlık kabarırken ifadesi değışti. "Son birkaç aydır bana iyi bir arkadaş oldun David ve bunun için sana teşekkür ederim."

Kadının elini kendi elinin içine aldı. Sıcak ve sıkıydı, adamın kendisi kadar hoş ve sağlandı. Gözlerindeki muziplik gitmiş, yerine derin bir

samimiyetle. "Seni zorlamayacağım ama hazır olduğunda umarım arkadaşından fazlası olabilirim. Eğer yapabilseydim, seninle tanıştığım gerçeği dışında o güne dair her şeyi değiştirdim. Mutlu olmayı hak ediyorsun Joanna ve bunu sağlayacak kişi ben olmak istiyorum."

Yaptığı açıklama sürpriz değildi. Douglas'tan ayrılma niyetini öğrendiğinde, kocası tamirat yapmaya çalışırken kulübelerinin çatısından düşüp bacağını kırdıktan sonra iyileşirken, çocuklarının ve evinin bakımında ona yardım etmesi için kuzeninin evinde -Sör David'in vasallarından biriyle evli olan kuzeninin- kalması için yaptığı davet, tesadüf olamayacak kadar uygundu. Ama o sırada Joanna, James'in kendisini kolayca bulamayacağı bir yere gitmek için o kadar çaresizdi ki, bu fırsatın üzerine atlamıştı.

Sör David Lindsay iyi bir adamdı ve belki de zamanla onu sevmeye başlayabilirdi. James'e duyduğu tutkulu, her şeyi kapsayan kız aşkı değil, bir kadının sağlam, olgun aşkı. Ama bu ona haksızlık olurdu.

Ona karşı hislerinin daha çok kanında dolaşan o güçlü kurtarıcı damarından kaynaklandığından şüphelenmese bile onu cesaretlendirdi.

"Bilmediğin şeyler var. Aramızda dostluktan öte bir şey olmasını imkânsız kılacak şeyler."

İfadesi sertleşti ve kadın onun o meşhur müthiş savaşçılığının izlerini gördü. James gibi Sör David de kralın yakın bir arkadaşı ve özel maiyetinin bir üyesiydi. "Douglas'ı kastediyorsanız, o beni korkutmuyor."

Öyle olmalı, diyordu neredeyse. Sör David uzun boylu, güçlü ve kesinlikle yetenekliydi ama cüsse, katıksız fiziksel güç ve vahşet konusunda James Douglas'ı geçebilecek çok az adam vardı.

Başını iki yana salladı. "James değil." En azından tamamen değil. Dalgınca başparmağını çiğnedi, yanaklarına sıcaklık yayılıyordu. Ona bebekten bahsetmeden nasıl açıklayabilirdi ki? İffetli değildi. Başka bir adamın çocuğunu taşımıştı. Genç bir lord için uygun bir eş sayılmazdı. İki yirmi yaşlarında olmalarına rağmen, tecrübeli olduğu için kendini çok daha yaşlı hissediyordu.

Onun tereddüt etmesinin nedenini tahmin etmiş olmalıydı. Gözlerinin içine bakması için parmağının tersiyle çenesini eğdi. "Ben bir rahip değilim, Joanna. Bir kadından karım olmasını istemeden önce günahlarını itiraf etmesini istemem. Bana anlatmak zorunda olduğunu hissedersen dinlerim ama unutma ki düştüğünde sana ilk ulaşan kişi bendim ve seni tepeden kaleye taşıyan da bendim. Şifacı olmayabilirim ama bir kadının neden

Böyle bir düşüşten sonra kadının kanaması olabilir. Uyandığında nasıl ağladığını ve karnını nasıl kucakladığını da gördüm. Douglas'la olan bağlantınızı -eski bağlantınızı- öğrendiğimde ne olduğunu anlamaya çalışıyorum."

Joanna afallamıştı. "Ve sen hala...?" Sözcükleri çıkaramıyordu. James'in reddettiği şeyi bu adamın bu kadar kolay önermesi -az önce söylediklerinden sonra bile- gözyaşlarına boğulmak istemesine neden oldu.

Başını salladı. "Evet, hâlâ öyle. Sana yalan söylemeyeceğim ve farklı olmasını istemediğimi söylemeyeceğim. Ama biraz düşündüm ve beni endişelendiren Douglas'la olan eski ilişkiniz değil. Beni endişelendiren o ilişkinin gerçekten geçmişte kalıp kalmadığı." Kadın cevap vermek için ağzını açtı ama adam onu durdurdu. "Senden güvence istemiyorum. En azından şimdi değil. Ama nasıl hissettiğimi bilmen gerektiğini düşündüm."

Joanna anlamamıştı. "Neden ben?" diye ağzından kaçırdı. Sonra utanarak açıklamaya çalıştı: "Yani, eminim saraydaki kadınlardan istediğinizi seçiyorsunuzdur."

Tekrar gülümsedi. "Çünkü sen tatlı, nazik ve güzelsin ve saraydaki hiçbir kadın beni bu kadar mutlu etmemişti. Sen özelsin Joanna ve Douglas ne kadar büyük bir hazineye sahip olduğunu fark edemeyecek kadar aptal olduğu için Tanrı'ya her gün şükrediyorum."

Hiç kimse... sadece mareşalin kızı. Acımasız sözler hâlâ canını yakmaya devam ediyordu ama Sör David acısını azaltmaya yardım etmişti. Tüm erkekler onun değerini sadece sosyal konumlandırma merdiveninde bir basamak olarak görmüyordu.

Bir an için onun kendisini öpebileceğini düşündü. Ona izin verebilirdi, James gibi onda da aynı tutkuyu uyandırıp uyandıramayacağını merak ediyordu. Ama ona baskı yapmayacağına dair ettiği yemini hatırlamış olmalıydı.

Elini kızın yüzünden çekerek geri çekildi. "Geri dönmeliyim Şatoya. Bazı konuklar yakında gelecek ve onları karşılamak için orada olmalıyım. Sadece ilk dansı bana ayırdığınızdan emin olmak için uğradım." Gülümsedi. "Ve son dansı ve aradaki her dansı."

Bugünkü neşesine rağmen Joanna'nın canı pek ziyafet çekmek istemiyordu. Ama Sör David'in kendisi için yaptıklarından sonra, tüm köyü zorlukla kontrol altına alınmış bir heyecan içinde bırakan 1 Mayıs kutlamasına katılmayı reddedemezdi. Savaş yüzünden ziyafet için ne çok az zaman ne de fırsat kalmıştı ve herkes Kral Edward'ın yazın yeniden istila tehdidinde bulunacağını biliyordu.

"Bu çok hoşuma gider," diye dürüstçe cevap verdi. "Yine de ev sahibi olarak görevlerinizin bir kadından daha fazlasına ortak olmanızı gerektireceğini düşünüyorum."

Yüzünü buruşturdu ve içini çekti. "Sanırım haklısın. Ama ilki senin olacak ve gerisinin tadını çıkaramayacağım."

Güldü ve gülümsemesi o gittikten sonra da devam etti.

Yine de içeri girip çocuklara yardım etmeye başlaması gerektiğini düşündü.

Joanna -ve kendini- hazırlayarak kulübenin kenarından geçen yanığin kenarına doğru yürüdü. Tepe kıyı boyunca eğimliydi ve nemli çimlerin üzerine otururken kaymamaya dikkat etti. Güzel bir gündü ve daha önce gelen kahkahalar gibi, yüzüne vuran güneşin sıcaklığı da bir uyanışın habercisi gibiydi. Son birkaç ayın karanlık, kederli günlerinden bir dönüş.

James'i fazla düşünmesine izin vermiyordu ama şaşırtıcı bir şekilde bugün Sör David'le ondan bahsetmek korktuğu kadar acı verici olmamıştı. Duyguları -aşk, öfke, hayal kırıklığı ve nefret- o kadar yoğun değildi. Zaman ve iyileşme acısını hafifletmiş ve ona bir bakış açısı kazandırmıştı.

Olanlar için onu suçlamıyordu. Onun hatası olduğu kadar kendi hatası da vardı. Saftı ve gerçekçi olmayan beklentilerle doluydu. Onun hırsını ve ailesinin onurunu geri kazanmanın onun için ne kadar önemli olduğunu bildiğinden, onunla evliliğinin aşka değil, mevki ve servete dayalı olacağını fark etmeliydi. Gelini de tıpkı diğer her şey gibi kazanılması gereken bir ödül olacaktı.

Ama onun hatası, koşulları doğru bir şekilde değerlendirememenin ötesine geçmişti. Onu tapınmaya benzer bir sevgiyle yarı tanrı gibi bir kaideye koymuştu. Onu hiçbir zaman kendisiyle eşit görmemiş olması şaşırtıcı değildi. Acı gerçek şu ki, o da *kendisini hiçbir* zaman onun dengi olarak görmemişti. Onu çok sevmiş ve bu süreçte kendisinden çok fazla şey vermişti.

Ona her şeyini vermiş ve karşılığında hiçbir şey talep etmemişti. Sonunda bunu yaptığında adamın reddetmesine neden şaşırmıştı?

Onun kendisini hafife almasına, evlenmeden sevişebileceği bir kadın olduğunu düşünmesine izin vermişti ama bu bir daha asla olmayacaktı. Kalbini emanet edeceği bir sonraki adam buna değer verecekti.

Ama Joanna bir daha kimseye böyle güvенеbileceğinden emin değildi. Etindeki yaralar gibi, kalbindeki yaralar da iyileşmiş ama silinmemişti. İzler gibi anılar da kalacaktı.

Arkasında bir ses duydu ve kuzeni Maggie'nin ona doğru koştuğunu gördü.

Maggie'nin endişeli ifadesi karşısında Jo'nun gözleri endişeyle kısıldı. "Sorun nedir?"

Kuzenin kocası Patrick kadar kötü bir şekilde kemik kırmak çoğu zaman bir uzvun kaybı anlamına gelse de, bacağı iyi iyileşiyor gibi görünüyordu. O kadar iyiydi ki bir bastonla etrafta dolaşabiliyordu ve birçok görevine yeniden başlamıştı. Kuzenin ona daha fazla ihtiyacı olmayacaktı, eğer olduysa bile.

Maggie başını salladı. "Seni görmek isteyen biri var."

Maggie'nin arkasındaki kulübenin etrafından bir gölge geçti.

Joanna hareketsiz kaldı. Kalbi duracak gibi oldu ve sonra koruyucu bir kabuk gibi etrafını saran buzun sertleşmesiyle dondu.

Tanıdık suret ortaya çıkmadan önce bile kim olduğunu biliyordu. Onu bulmuştu. Ve içinde buzları kırmaya çalışan duygu fırtınası, ona belki de James Douglas'ı istediği kadar unutamadığını söylüyordu.

Ailesini nerede olduğunu söylemeye ikna etmek için günlerce uğraştıktan ve sonuçsuz aramalardan sonra Joanna'yı ilk gördüğünde neredeyse dizlerinin üzerine çökecekti. James onu gördüğüne o kadar sevinmişti ki tek düşünebildiği aralarındaki mesafeyi aşmak ve onu kollarına almaktı. Onu kendine doğru sarmak, vücudunun yumuşak sıcaklığının tadını çıkarmak ve her zaman cildini ve saçlarını ıslatan kır çiçeklerinin kokusuyla duyularını boğmak istiyordu.

Ama gözlerindeki bakış onu durdurdu. Çok farklı görünüyordu. O kadar kilo vermişti ki, adamın çok sevdiği kıvrımları neredeyse yok olmuştu. Sanki kuvvetli bir rüzgâr onu alıp götürecekmiş gibi çelimsiz görünüyordu. Güneşli bir gün olmasına rağmen yanakları pembe ve bronz değil, solgun ve renksizdi. Alnında, şakağında ve çenesinde birer yara izinin ince pembe çizgilerini görebiliyordu. Kazanın yol açtığı değişiklikler karnına inen bir yumruk gibiydi ve göğsünü ezen suçluluk yığınının üzerine bir taş daha koymuştu.

Onu kaybedebilirdim. Ve buna ne kadar yaklaştığı da gözlerinin önündeydi.

Ama vücudundaki her kemiği donduran şey fiziksel değişimler değildi. Gözlerindeki boş bakış ve tepkisindeki kayıtsızlıktı. Çünkü

Hayatında ilk kez Joanna ona hissetmeden bakıyordu ve bu onu dondurdu. Hatta onu dehşete düşürdü. Belki de Joanna'nın onu affetmeye düşündüğü kadar hazır olmayacağını fark etmesini sağladı.

"Joanna?" diye sordu kuzeni tereddütle.

"Sorun değil Maggie. Bizi yalnız bırakabilirsin. Lord Douglas uzun süre burada kalmayacak." Lord Douglas mı? Tanrım, ona hayatında hiç böyle hitap etmemişti.

Kuzeni gitti ve Joanna tekrar onun bakışlarıyla karşılaştı. "Beni nasıl buldun?"

"Seni özledim" değil, "Tanrı'ya şükür buradasın" değil, sadece bulunmayı istemeyen bir kadının soğuk, düz, duygusuz sesi.

Gerçekten de onun kendisini bulmasını istememişti. Şimdiye kadar buna gerçekten inanmamıştı.

Omuz silkti. "Çok zor olmadı."

Bakışlarını onun üzerinde tutarak yalana meydan okudu. "Kimi tehdit ettin?"

Kaşlarını çatı. Onun hakkında gerçekten böyle mi düşünüyordu? "Ben kimseyi tehdit etmedim. Bilmen gerekiyorsa, bana söyleyen kız kardeşindi."

Joanna onun dudaklarından daha önce hiç duymadığı bir küfür mırıldandı. "Hangisi olduğunu sormama gerek yok. Constance'ın gözlerinde seninle ilgili o kadar çok yıldız var ki, muhtemelen bunu ondan çıkarmak için senin fazla çaba sarf etmene gerek kalmamıştır."

Geçmişte olsa Constance'ın tek olmadığını söyleyerek onunla dalga geçerdi ama bu şakanın hoş karşılanmayacağını hissetmişti. Ayrıca bunun artık doğru olmadığını da hissetmişti. Joanna ona her zaman bir ozanın masalından fırlamış bir kahraman gibi bakmıştı. Sanki ejderhaları öldürebilir, kralları asabilirmiş gibi.

ve Lancelot'u aynı anda alt etmek. Ama şimdi ona o şekilde bakmıyordu. Berrak mavi gözleri, yıldızlardan eser kalmadan ona bakıyordu.

Onu fark ettiğinden çok daha fazla incitmişti ve bu bilgi göğsünde bir taş gibi ağırlaşıyordu.

Bakışları öncekinden daha sıcak olmasa da, birkaç adım attı.

Aralarında sadece birkaç metre kalana kadar ona doğru adım attı. "Özür dilerim, *mo ghrá*. Her şey için özür dilerim. Bebek için. Tanrım, bebek." Sesi kırıldı. "Bilmiyordum. Yanında olmalıydım. Bana söyleseydin yanında olurum."

Sözlerinin hiçbir etkisi olmadı. Gözlerini dikmiş ona bakıyordu, kıpırtısız ve görünüşe göre ilgisizdi. "Bunu neden yapayım ki? Her şey bitmişti."

"Öyle demek istemedim. Kızgındım. Beni seninle görevim arasında

seçim yapmaya zorluyordun ve ben de tepki verdim. Kötü, kabul ediyorum.
Ama kahretsin, Jo,

öyle demek istemediğimi bilmeliydin. Seni seviyorum."

Farkında olmadan kızın koluna girmiş ve onu kendine yaklaştırmaya çalışmıştı ama kız çelik bir direk gibi kaskatı kesilmişti.

Başını başka yöne çevirdi. "Artık hiçbir şey fark etmez."

Kalbi hızla çarpmaya başladı ve çılgınca bir yarışa dönüştü. Ondan nefret ediyormuş gibi davranıyordu. Ama bu mümkün değildi. Bu *Jo'ydu - onun Jo'suydu*- onu seviyordu. "Elbette fark eder," dedi yumuşak bir sesle. "Eğer bunu atlatacaksak, bunun hakkında konuşmalıyız."

"Geçmiş olsun mu?" Kadın ona baktı ve sonra hiç beklenmedik bir şey yaparak onu derinden sarstı. Bir kahkaha patlattı. "Yüce Tanrım, gerçekten bana her şeyin bittiğini söyleyebileceğini, ben dünyaya piç dedirteceğin çocuğun yasını tutarken üç aylığına gidebileceğini ve sonra hiçbir şey değişmemiş gibi geri dönebileceğini mi sanıyorsun? *Her şey değişti* James. Olanlar için seni suçlamıyorum, kendimi suçladığım kadar. Bu bir kazaydı. Ama olan oldu ve bunu geri döndürmek için hiçbir şey yapılamaz. Çok geç kaldın.

Doğmamış çocuğumuzla birlikte sahip olabileceğimiz her türlü şans da öldü."

Kelimeleri duydu ama ne dediğini duymak istemedi. Çok geç kalmış olamazdı.

Günün sıcaklığına rağmen teni buz gibiydi. Omurgasından aşağı bir ürperti aktı. Onun mantıklı düşünmesini sağlamak zorundaydı. "Aşırı öfkелisin, kızgınsın, Tanrı biliyor ya, buna hakkın var. Ama ciddi olmadığın bir şey söyleme. Sen beni seviyorsun Jo, ben de seni seviyorum. Bunu birlikte atlatacağız."

Başını iki yana salladı. "Birlikte' diye bir şey yok James. Sen ve ben asla birlikte olamayız, bunu şimdi anlıyorum. Her zaman geçmişimin önemli bir parçası olacaksın, ama orada kalacaksın."

"Ama lanet olsun, Jo, beni seviyorsun."

"Sevdim. Hem de çok. Çok fazla, çünkü önümde duran şeyi görmeme izin vermedi. Sen ve ben farklı şeyler istiyorduk."

James sanki kulaklarında, göğsünde alevler kükrüyor, orman yangını gibi kavuruyormuş gibi hissetti. "Bunu kastetmiyorsun."

Ama o biliyordu. Bunu onun gözlerinde görebiliyordu. Ona duyduğu aşkı, kalbine bir hançer saplamış kadar kesin bir şekilde öldürmüştü.

"Gitmelisin James. Buraya ait değilsin." "Sen de değilsin. Sen benimle birlikte Douglas'a aitsin."

Yüzündeki hüznü gülümseme aksini söylüyordu. "Ben de öyle düşünmüştüm. Ama ikimiz de yanılmışız. Ben mutlu olacağım yere aidim ve şu anda o yer burası."

Gözleri kısıldı, uzak tutmaya çalıştığı şüphesi öne ve merkeze doğru ilerliyordu. "Neden buradasın Jo? Bu Lindsay ile bir ilgisi var mı?" Onu kolundan tuttu ve içinde yanan tüm şiddetle ona baktı. "Eğer sana dokunduysa, onu öldürürüm. onu."

Kolunu adamın elinden çekip aldı, parlak mavi gözlerinde ilk duygu kıvılcımı parlıyordu. Ne yazık ki bu öfkeydi. "Bana iyilikten başka bir şey yapmamış bir adamı tehdit etmeye ve aşağılamaya nasıl cüret edersin! Sör David bir arkadaş, hepsi bu. Bu seni ilgilendirmez. Bana bittiğini söylediğiniz gün bu konudaki tüm söz hakkınızı kaybettiniz."

"Kahretsin Jo, öyle demek istemedim."

Birden alevlendiği gibi, öfkesi de söndü. Onun yerini üzüntü ve kararlılık almıştı. Kimdi bu sakın, kendi halinde Kadın mı? Günü daha parlak hale getirmek için ona gülümsemesi yeterli olan o coşkulu kıza ne olmuştu? Kalbi kasıldı ve sonra çok sıkıştı.

"Bunu isteyip istemediğiniz önemli değil. En iyisi buydu. Beni gerçeği görmeye zorladı. Seni çok fazla seviyordum ve bu ikimiz için de iyi değildi."

"Geçmiş zamanda konuşmayı kes, lanet olsun. Henüz bitmedi."

Gözlerindeki bakış ona farklı bir şey söylüyordu. "Git James. Seni burada istemiyorum. Seni bir daha görmek istemiyorum. Eğer bana değer verdiysen, beni rahat bırak."

Ve bununla birlikte dönüp kulübeye doğru yürüdü.

Şimdilik gitmesine izin verdi. Ama onun sonsuza dek kendisinden uzaklaşmasına izin vermeye hiç niyeti yoktu. Onu seviyordu ve lanet olsun, onu geri almak için ne yapması gerekiyorsa yapacaktı.

"Bir sorun mu var?" Sör David onu kürsüye geri götürürken sordu. "Dans fazla mı geldi?"

Joanna onun endişeli bakışlarına baktı ve küçük bir gülümsemeyle yetindi. "Dans mükemmeldi. Makara benim favorimdir."

Başka bir şarkı başladı ve sesini hareketli bir şekilde yükseltmek zorunda kaldı müzisyenlerin melodileri. "O zaman başka bir şey mi var? Yaraların canını mı yakıyor, acı mı çekiyorsun?"

Koluna dokunarak onu durdurdu. "Tamamen sağlıklıyım. Gerçekten, endişelenecek bir şey yok."

Bilinçsizce odayı taradı, ancak onun burada olmadığından emin olunca rahatladı. Gerçekten bu kadar kolay mı gitmişti? Öyle umuyordu. Elbette umuyordu.

Sör David kaşlarını çatarak onu inceledi. "Biliyor musun, geldiğinden beri salonda öcüler dışarı fırlayacakmış gibi etrafa baktığın onuncu sefer bu?"

Başparmağını ağzına götürmek üzereydi ama onun yerine dudağını ısırıldı. "Öyle mi?"

Başını salladı, sabırla devam etmesini bekledi - talep etmedi. Derin bir iç geçirdi ve ona şöyle dedi. "Sen gittikten sonra James beni görmeye geldi."

Onun yanında gerildiğini hissedebiliyordu. Vücudundaki her kas alevlenmiş gibiydi. Görünüşe göre, kurtarma içgüdüsünün yanı sıra, savunma ve koruma dürtüsü de onun içinde aynı derecede güçlüydü. Şövalyeler! Bunun kılıç ve zırhla bir ilgisi olmalı.

Ama dudaklarından dökülen tehditleri geri püskürttü ve kızın elinden tutarak onu salonun daha sessiz bir köşesine, kürsünün arkasındaki tahta paravanın kenarına doğru çekti. "Sen iyi misin?"

Hayır, o iyi değildi. James'i yanığın yanında bıraktığı anda başlayan iç sarsıntısı, özenle inşa ettiği kararlılığını hâlâ paramparça etmekle tehdit ediyordu. Onun arkasına bile bakmadan uzaklaşmasını izlemek ve kuzeninin ayaklarının dibinde hıçkıra hıçkıra ağlamamak için her şeyini vermişti. Onu tekrar görmek, sevgi dolu sözlerini duymak, sonra da kızın ikna olmayacağını anladığında yaşadığı şoku ve acıyı görmek kararlılığının her zerresini almıştı. Her şey bittiğinde kendini tükenmiş, tamamen bitkin ve güçsüz hissetti.

Doğru olanı yapmıştı ama bunu yapmanın bu kadar zor olacağını hiç tahmin etmemişti.

James uzun zamandır onun için her şeydi; onu tekrar görmek her şeyi geri getirmişti. Bir zamanlar ona duyduğu aşk yok olmuştu ama anılarında ve bedeninde onun izleri kalmıştı. Evet, ona karşı verdiği fiziksel tepki daha önce olduğu kadar güçlüydü. Sinir uçları alevlenmemesi gerektiğini bilmiyordu, cildi sıkılaşmaması gerektiğini bilmiyordu.

Yanakları kızarmaması gerektiğini bilmiyordu ve meme uçları sertleşmemesi gerektiğini bilmiyordu.

O uzun, güçlü vücudu görüp de üzerinde ne kadar katı hissettiğini, içinde nasıl kabardığını hatırlamaması mümkün değildi. Teninin onunkine sürtünmesinin anısı, vücudunun sıcaklığı, ellerinin altındaki sert kasların hissi...

Özlem göğsünde keskin bir şekilde yükseldi ve onu sıkıştırdı.

Daha önce ona her dokunuşu işkence gibi gelmişti. Ona dokunmaya o kadar alışmıştı ki, bunu yapmamak için eteklerini avuçlamak zorunda kalmıştı.

Ama yapmıştı. Onunla yüzleşmiş ve duygu fırtınasını atlatmıştı. Belki hırpalanmıştı ama hâlâ ayakta idi.

En iyisi buydu. Söylediklerinde ciddiydi: James Douglas onun geçmişiydi. Bugün bunu gerçeğe dönüştürmek için son adımı atmıştı.

Sör David'in onun duygularına gösterdiği ilgi ve özen onu çok etkilemişti. "Ben olacağım İyi," dedi ve bunun doğru olduğunu fark etti. "Zordu ama bir noktada yapılması gerekiyordu." Bir kez daha gülümsemeyi başardı. "Açıkçası, bunu atlattığım için memnunuzum."

Sör David'in yüz ifadesinde sertleşen bir şeyler vardı. Kızın omzunun üzerinden arkalarındaki salona bakıyordu. "Belki de umduğunuz kadar çabuk bitmedi."

Döndü ve kalbi sıkıştı. Yüzünde ona bu lakabı kazandıran siyah, ölümcül bakışla onlara bakan James'ti.

Onlara doğru yürüdü -daha doğrusu fırtına gibi esti- kutlama yapan kalabalığın arasından geçerken insanları yolundan itti.

Yiğit koruyucusu Sör David, akıllıca olmasa da cesurca onun elinden tuttu ve daha çok intikamcı bir şeytana benzeyen heybetli savaşçıyla yüzleşmek için yanında durdu.

James bu sahiplenici hareketi kaçırmamıştı ve kız onun gözlerinin öfkeyle parladığını görebiliyordu. *Kıskanç bir öfke*. Durumu yatıştırması gerektiğini bildiğinden, elini Sör David'inkinden dikkatlice ayırdı ve birkaç adım ötede durmuş olan James'le karşılaşmak için eğildi. Yumruğunu Sör David'in çenesine indirmek ister gibi görünüyordu ama neyse ki biraz egzersiz yapmayı başarmıştı.

ve eldivenli yumrukları bu tarafta sıkı toplar halinde kaldı.

"Ona bir daha dokunursan seni öldürürüm," dedi alçak bir sesle.

Sir David tehdide tepki vermedi, ancak hepsi bunun bir tehdit olmadığını biliyordu.

Boş bir tane. "Defol git, Douglas. Eğer hanımefendi ona dokunmamı istemiyorsa, bana söyleyecektir. Bu konuda söyleyecek bir şeyin yok."

Joanna içten içe inledi. Yüce Tanrım, Sör David durumu daha da kötüleştirecekti. Bu iki adamın yumruk yumruğa gelmesinden o sorumlu olamazdı. "Burada ne yapıyorsun James? Söylemem gereken her şeyi söyledim. Seni bir daha görmek istemediğimi söyledim."

"Öyle demek istemedin."

Joanna sessiz bir bakışla bu iddiayı yalanladı.

James'in gözleri kısıldı. "Belki de sana burada ne *aradığını sormalıyım?* Aranızda bir şey yok sanıyordum? Bana hiç de öyle görünmüyor."

"Herkes senin kadar büyük bir aptal değil, Douglas. Bir hazine gördüğümde farkına vardığım için beni suçlama."

James boğazından hırlamaya benzer bir ses çıkardı ve diğer adama doğru bir adım attı ama Joanna aralarına girdi. "Ne istiyorsun James? Ne söyleyeceksen söyle ve sonra git."

Adam ona öylesine kuşkuyla ve öylesine acı dolu bakıyordu ki, kızın dik durmak için harcadığı çaba omurgasını titretti.

"Hadi, Jo." Sesi daha önce hiç duymadığı yumuşak bir yalvarma tonuna bürünmüştü. "Böyle davranma. Sorun sen değilsin."

Joanna Sör David'e döndü. "Bize biraz izin verir misiniz lütfen?"

Genç şövalye ikisinin arasında bir ileri bir geri baktı. Yüz ifadesinden yapmak istediği son şeyin bu olduğu anlaşılrsa da başıyla onayladı. O uzaklaştığında Joanna rahat bir nefes aldı.

Ama gerginlik devam etti.

James onun kalabalığın içinde kayboluşunu daralmış bakışlarla izledi ve sonra ona döndü. Kız itiraz edemedi onu kolundan tutup bölmenin arkasına sürükledi.

Karanlıktı. Küçük alan, şu anda olduğu gibi kaldırıldıklarında sehpa masaları için bir depolama alanı olarak hizmet veriyordu. Fazla yer yoktu ama ihtiyacı da yoktu.

Salon'un görüş alanından kaybolur kaybolmaz, adam onu etrafında döndürdü, arkasındaki taş duvara doğru itti ve ağzını onunkine yapıştırdı.

Şoktan nefesi kesildi ve ilk duyu saldırısında yutuldu. Sıcak, sıırıslı, muhtaçlık hissi. Ağzının içgüdüsel olarak nasıl açıldığını ve vücudunun adamın dil darbeleri karşısında nasıl eridiğini açıklayan şey kesinlikle şaşkınlıktı. Elbette öyleydi. Adamın iri, sert vücudu kızınkine bastırıyor, sıcak ve ağır, onu sıcak ve erkeksi bir erkekle sarıyor, ona gidecek hiçbir yer bırakmıyordu.

Duyuları onun içinde boğuluyordu. Karanfilin sıcak, baharatlı tadı, her zaman yeni yıkanmış teninin sabunlu kokusu, paltosuna sinmiş funda kokusu. Tutku içinde bir girdap gibi yükseliyordu,

onu sürüklemekle tehdit ediyordu. Ama cevap verme dürtüsü -ihtiyacı- onu ele geçirmeden önce bastırdı.

"Hayır!" diye mırıldandı onun yağmalayan ağzına karşı. İki elini adamın omuzlarına koyarak onu sertçe itti. "Hayır!"

Bu kez sözcük duyulacak kadar biçimliydi. Onu serbest bıraktı, birkaç santim boşluk bırakmak için geri adım attı ama yine de üzerine abandı.

"Bu ne cüret!" diye haykırdı, göğsü kabarıyordu.
Hava.

Onun öfkesine sert bir bakışla karşılık verdi. "Sen benimsin, Jo. *Benim.*"

"Yani bu muydu? İlkel bir sahiplenme gösterisi mi? Neden bir yumruk dolusu toprak alıp ayaklarımın dibine fırlatmıyor ve seisin talep etmiyorsun?"

"Eğer işe yarayacağını düşünseydim, yapardım."

Ağzı sert bir çizgiye düştü. "Ben sana ait değilim James. Bana bu şekilde dokunmaya hakkın yok."

"Her türlü hakka sahibim. Vücudun yalan söylemez, Jo. Beni daha önce istediğin kadar çok istiyorsun."

Hâlâ ondan uzaklaşma çabası yüzünden titrerken tartışmayacaktı. "Şehvet aşk değildir James ve ikincisi olmadan birincisine boyun eğmeyeceğim. Beni istediğin kadar loş kuytularda köşeye sıkıştırabilirsin ama bu hiçbir şeyi değiştirmeyecek. Sınırsız tutkunun bedelini öğrendim ve bedenimi ne kadar iyi hissettirirsen hissettir, bunu unutmayacağım. Beni tutkuyla kazanamayacaksın."

"Seni nasıl kazanabilirim?"

Sesindeki yumuşak yalvarış onu neredeyse kırıyordu. *Ona bakma. Bakma.*

tereddüt etti. Başını çevirdi, savunmasını ve kalbini delip geçeceğini bildiği bakışlarla karşılaşmayı reddetti. "Yapamazsın."

Kolundan tutup ona sırtını döndü, yüzü öfke, kıskançlık ve başka bir şeyin maskesiydi. Daha iyi bilirse korku olduğunu düşüneceği bir şey. "Lindsay ile ne yapıyorsun? Onunla evlenemezsin!"

Bunu biliyordu ama bunu söylemeye hakkı yoktu. "Neden olmasın? Onun için yeterince iyi değil miyim? Bana hiç böyle hissettirmede James. Benim 'sadece şerifin kızı' olmamı umursamıyor."

Utanç, esmer yakışıklı yüz hatlarını kapladı. "Özür dilerim, Jo. Öyle demek istememiştim. Öfkeliydim. Düşünemedim. Sen her zaman benim her şeyim oldun."

"Ama adınla onurlandırılacak ya da arkadaşlarınla tanıştırılmanı gerektirecek kadar her şey değil." Duyguları onu boğdu, boğazını kapadı ve gözlerini deldi. Bunu ona yaptığı için ona lanet olsun. Bu konu hakkında konuşmamaya, düşünmemeye yemin etmişti. Her şey bitmişti. Bitmişti. Ama o öpücük her şeyi yeniden su yüzüne çıkarmıştı, acısı sanki dünmüş gibi çiğ ve pençeliyordu. "Daha iyisini hak ediyorum, onu bulmaya çalıştığım için beni suçlama. Şimdi bırak gideyim. Senden nefret etmiyorum James, ama kendini bana zorla kabul ettirmeye çalışıyorsun. ve yapacağım."

Gözyaşlarına boğulmasına ve her şeyi mahvetmesine saniyeler kaldığını bildiğinden, onun şokundan yararlanarak yanından geçti.

Ama yeterince hızlı değildi. Adam kolunu yakaladığında bölme duvarından salona doğru zar zor kaymıştı.

"Bırak beni!"

Etrafindaki herkesten habersiz, gözyaşları ona ihanet etmeden önce kendini onun elinden kurtarmak için mücadele etti. Bir tür deli kadın gibi çılgınca çırpındı ama adam onu sıkıca tuttu.

"Kes şunu, Joanna! Kahretsin, kes şunu!" Onu yüzüne doğru çekerken kolunu sıkıca kavradı. Adamın yüz ifadesi de Joanna'nın yüz ifadesi kadar vahşi ve öfkeliydi. "Peki. Eğer bu konuda inat edersen, her şeyi bir kenara bırakacağım. Görevimi, babamın isteklerini görmezden geleceğim ve klanımı ilerletme ve seninle evlenme şansından vazgeçeceğim." Onu tekrar sarstı. "Seninle evleneceğim, lanet olsun. İstedğin bu mu?"

DOKUZUNCU BÖLÜM

James düşünmüyordu. Müziğin durduğunu duymadı; meraklı bakışların üzerlerinde olduğunu hissetmedi ya da ilgi odağı haline geldiklerini fark etmedi; hayatından çıkıp gitmeye çalışan kadın dışında her şeyden habersizdi.

Ciddiydi. Her kelimesinde ve eğer onu elinde tutmak için bir şey yapmazsa Joanna'yı sonsuza dek kaybedeceğini biliyordu. Bu yüzden ne söylediğinin farkına varmadan aceleyle, beceriksizce kurguladığı teklifi ağzından kaçırmıştı. Daha doğrusu ne kadar kötü söylediğinin.

Ama yüzündeki dehşet ifadesi ve hemen ardından gelen, herhangi bir bıçak kadar derine saplanabilecek kadar keskin öfke, bir hata yaptığı konusunda onu uyardı. Korkunç bir hata.

Çenesini kaldırdı, bir prenses gibi dik ve gururlu durdu ve ona öyle bir küçümseme bakışı fırlattı ki, adam kendini onun minik terliklerinin altında bir böcek kadar büyük hissetti. "İstediğim bu değil. Aslında istediğim son şey. Yanıldın James Douglas. Benim için yeterince iyi olmayan sensin. Seninle evleneceğime bahçeyi temizleyen çocukla evlenirim daha iyi."

Sanki az önce ne söylediğini fark etmiş gibi aniden durdu. Gözleri dehşetle ve belki de sessiz bir özürle irileşti.

Ama artık çok geçti. Nefes alışları duydu. Rahatsız edici cıvıltıları. Öksürüklerin arkasında pek de boğuk olmayan kıs kıs gülüşler.

Kafasının içinde kan kükredi. Sıcaklık derisinin üzerinde geziniyordu. Bu aşağılanma, altı yıl önceki kadar keskin ve kesiciydi.

Garderobe Lordu. Kulakları çınladı. Gözleri sadece kırmızıyı görüyordu.

Onu bırakarak sert bir adımla geri çekildi. Sırtı bir balta kadar sertti.

"James, özür dilerim. Bu benim-"

"Sanırım cevabınızı aldım leydim. Sizi bir daha rahatsız etmeyeceğim."

Çenesi kilitli, başka bir bakış atmadan yanından geçip gitti. Dişlerini gıcırdatarak,

Hissettiği aşağılanmayı göstermemek için kendini zorladı, iradesinin gücüyle yüzündeki sıcaklığı zorladı. Ayrılırken ev sahibini selamlamayı bile başardı. Lindsay'in ifadesi asık suratlıydı ama başka türlü okunamazdı. Diğer adam olayların bu şekilde gelişmesinden memnun olduysa da bunu belli etmedi.

Kuleden çıkıp bineğini çağırırken güneş ışığı James'in yüzüne vurduğunda bile, onu tutan sıkı kontrol maskesini serbest bırakmadı. duygularını kontrol altında tuttu. Bu maskeyi taş gibi sertleşene ve hiçbir şey hissetmeye kadar yerinde tuttu.

Ertesi akşam atını Galloway ormanındaki kampa geri sürdüğünde, içindeki ölü hissi öfkeye dönüşmüştü. Onun canı cehenneme. O seçimini yapmıştı. Yalvarmayacaktı. Joanna Dicson onu yeterince utandırmıştı.

Ama garip bir şekilde, gecenin ilerleyen saatlerinde yatağında uzanıp çadırın kalın yün kaplı duvarlarına bakarken, onu uyanık tutan şey incinen gururu değildi. O kadar acı veren bir kayıp duygusuydu ki, sanki göğsünde kocaman bir yara açılmış gibi hissediyordu.

Ertesi sabah yaptıklarını açıklaması için kralın çadırına gitmesi emredildi. James'in tahmin ettiği gibi, kral onun aniden ortadan kaybolmasından memnun olmadı.

Robert the Bruce seferdeyken çalışma masası olarak kullandığı masanın arkasına oturmuş, onu rahat olduğundan çok daha fazla dikkatle inceliyordu. "Evet, bir dahaki sefere acil bir durum olduğunda bana haber vermeni tercih ederim.

ayrılmadan önce." Ağzının bir köşesi kalktı. "Bu koltuk için bana meydan okumayı düşünüyorsanız, ben hâlâ kralım."

James genellikle hırsıyla ilgili şakalardan en az kral kadar keyif alırdı ama bugün dudaklarını gülümsemeye zorlamak zorunda kaldı. O kadar kötü müydü? Ailesinin yüceliğine ulaşma arayışı fazla mı odaklanmıştı?

James mi Douglas mı? Joanna'nın sözleri kafasında yankılandı. Haklı mıydı?

Hırsı kendisi için miydi yoksa ailesi için mi? Tatmin olabilmesi için ne kadar yükseğe tırmanması gerekiyordu?

"O sandalyeye oturmak gibi bir niyetim yok lordum." Ciddiydi. Tanrı biliyordu, kral olmak gibi bir arzusu yoktu. Bruce'un ailesinin neredeyse her üyesi ve sevdiği her insan öldürülmüş ya da hapsedilmişti. Kralın bakışlarıyla karşılaştı, tüm şaka işaretleri kaybolmuştu. "İkimiz de yaşadığımız sürece yanınızda, ayaklarınızın dibinde ya da bana ihtiyaç duyduğunuz her yerde oturmaktan gurur duyacağım. Benden isterseniz sizi mezara kadar takip ederim."

Bruce alaycı bir şekilde gülümsedi. "O noktaya geleceğini sanmıyorum, en azından uzun yıllar boyunca gelmeyeceğini umuyorum. Ama bunu duyduğuma sevindim, özellikle de size sunmak üzere olduğum şeyle birlikte."

James kaşlarını çatdı. "Efendim?"

"Neredeyse beş ve yirmi yaşındasın." Haklıydı; James'in Azizler Günü gelecek aydı. "Sence de bir eş almanın tam zamanı değil mi?"

James hareketsiz kaldı. Kalbi atmaya bırakmış gibiydi. İşte buydu, beklediği şey. Ama şimdi buradaydı ve içini kaplayan korkunun belirgin ağırlığını hissediyordu. "Son zamanlarda bu konuda bazı düşüncelerim var, efendim."

Daha düne kadar, Tanrım, ne büyük bir felakete dönüşmüştü.

"Bunu duyduğuma sevindim. Eğer aklınızda bir gelin yoksa, size bir gelin önermek isterim. En küçük kız kardeşim Margery henüz üç on yaşında ama evlenecek yaşta. Bir kral kardeş aramaya ne dersiniz?"

"I..."

Alnında soğuk bir ter birikti. James krala baktı ve sanki karanlık bir girdabın içine çekiliyormuş gibi çadır duvarlarının etrafında dönmeye başladığını hissetti.

Tepkisini anlamamıştı. İsteddiği her şey buydu. Kendinden geçmiş olmalıydı. Dizlerinin üzerine çökmeli ve kendisine verdiği onur için krala teşekkür etmeliydi. Sevincini korkuluklardan haykırmalıydı. Babasının istediği şeyi başarmış, kralın adını yüceltmmişti.

Douglas'ı en üst seviyelere çıkardı. James'in çocukları kraliyet kanına sahip olacak ve bir kralın yeğenleri olacaklardı.

Ama düşündüğü çocuklar -çocuk- bunlar değildi. Midesi bulandı. İlk kez, kaybettiklerinin boyutunu anladı.

İstedikini düşündüğü her şeyi elde ettiği anda James en çok ne istediğini fark etti.

Mayıs Günü kutlamalarında James'le yaşadığı korkunç yüzleşmenin üzerinden bir hafta geçmemişti ki Joanna ailesiyle birlikte Hazelside'a geri döndü.

Kuzeninin artık ona ihtiyacı yoktu ve Joanna'nın saklanması için de bir neden kalmamıştı. James'le olan ilişkisinin kesin olarak sona ermesini, onu bu şekilde küçük düşürmekten daha iyi garanti edecek bir şey yapamazdı, ancak Tanrı niyetinin bu olmadığını biliyordu. Ne söylediğinin farkına varamadan ağzından kaçmıştı.

Garderobe. İçini bir korku ve suçluluk duygusu kapladı, midesi hala bulanıyordu. Adamın gözlerindeki ihanet ifadesini, yaşadığı şoku ve suçluluk duygusunu hâlâ görebiliyordu.

Gururlu, yakışıklı yüzünün yanaklarında bir tokadın el izleri gibi iğrenç bir utanç kızarması. Onun tokadı. Onun peşinden gitmemek ve özür dilemeye çalışmamak için her şeyini vermişti. O salondan kendisinden nefret ederek çıkmasına izin vermek. Ama kendine bunun en iyisi olduğunu söylemişti.

Her şey bitmişti, gerçekten bitmişti. Kabullenmek bir yana, inanması bile zordu. Kendini bildi bileli James Douglas hayatındaki en önemli şey olmuştu. Şimdi o gittiğine göre, sanki hayatı bir şey eksikmiş gibi içinde büyük bir boşluk hissediyordu. Babasının adamlarından biri savaşta bir bacağını kaybetmişti ve iyileşme sürecindeyken sık sık eskiden bacağının olduğu yerde. Şimdiye kadar bunu hiç anlamamıştı.

Zamanla kalbindeki boşluğu tekrar dolduracaktı. Öyle umuyordu. Yine de Sör David ile olmayacaktı. James gittikten sonra konuşmuşlardı ve onu arkadaşlığın ötesinde bir gelecek için cesaretlendirmeye devam edemeyeceğini biliyordu. Görünüşe göre, yüzünde gördüğü her neyse, onu samimiyetine ikna etmişti. Ya da belki de salonda tanık olduğu o korkunç sahneydi. Onun fikrini değiştirmeye çalıştı ve eğer isterse kendisini çağıracağına dair söz verdirdi ama ikisi de bunu yapmayacağını biliyordu.

Evlendiği adam onun tüm kalbine sahip olmayı hak ediyordu ve James'in elindeki son parmakları da koparıp atana kadar bu kalbi ona veremezdi.

Zaman, dedi kendi kendine. Zaman büyük bir şifacıydı. Zaman kalbindeki acıyı iyileştirecek ve ona ihtiyacı olan ayrılığı ve zihin berraklığını verecekti.

O zamana kadar ailesi vardı. Salonda annesiyle birlikte oturmuş, kürsü için hazırladığı yeni bir kumaşın karmaşık işlemelerinde ona yardım ediyordu. Normalde Joanna iğne işi yapmaktan kaçınırdı.

Onu açık havaya çıkaracak aktiviteler yapıyordu, ancak henüz gücünü tamamen geri kazanmamıştı ve kolayca yorulma eğilimindeydi.

Tam bu hoş ve sessiz monotonluğun sıkıcı bir hal aldığı noktaya gelmişti ki, kız kardeşi Constance kapıdan içeri daldı. "O burada!" diye heyecanla bağırdı. "Geri döndü!"

Annesi kaşlarını çattı. "Sakin ol çocuğum. Derin bir nefes al ve tekrar dene. Kim burada ve nereden döndü?"

Constance sabırsız bir hışımla da olsa annelerinin dediğini yaptı ve biraz daha az coşkuyla tekrar denedi. "Sör James." Joanna'nın yüreği ağzına geldi. "Krala hizmet ettiği yerden döndü."

Annesi, James'in adı geçtiğinde her zaman yaptığı gibi kaşlarını çattı ve gözleri endişeyle Joanna'ya kaydı. "Peki nasıl

Bunu biliyor musun?"

"Çünkü az önce babamı görmeye geldi ve babam hizmetçilere onun özel güneşi için bazı içecekler hazırlamalarını söylememi istedi. Görünüşe göre konuşacakları bir şey varmış." Constance'ın kaşları birbirine çatıldı. "Önemli bir şey olmalı ama babamın pek memnun olduğunu sanmıyorum."

Joanna kalbinin atmadığını ya da ciğerlerinden nefes çıkmadığını düşünüyordu.

Kız kardeşinin açıklamasından beri. Kanı damarlarında donmuş gibiydi.

"Neden böyle söylüyorsun?" diye sordu anneleri.

Constance sesini alçalttı. "Sör James'e ters ters bakıyordu ve babam da ona konuşacak bir şeyleri olmadığını söyledi." On üç yaşındaki masum bir çocuğun tüm umursamazlığıyla omuz silkti. "Ama Sör James onu ikna edecek bir şey söyledi." İç çekti. "Onu görene kadar bekle, Jo, Muhteşem görünüyor. Onu hiç bu kadar güzel görmemiştim. Douglas kollu bir palto giyiyor."

Ama Joanna'nın onu görmeye hiç niyeti yoktu. James babasıyla iş hakkında konuşmaya gelmişti ve muhtemelen onun burada olduğunu bile bilmiyordu.

Bakışları annesine kaydı. Annesi başıyla onayladı ve Joanna aceleyle salondan çıkıp odasına koşarken, daha önce durgun olan kalbi şimdi göğsünde gümbür gümbür atıyordu.

Sonraki iki saat acı verici bir yavaşlıkla geçti; Joanna endişesini kontrol etmeye çalışıyor, bir yandan da adamın gittiğini haber verecek olan kapının çalınmasını bekliyordu.

Saçmalıyordu. Eve dönmeye karar verdiğinde.

Bunu gelecekte onu görmekten kaçınamayacağını bilerek yapmıştı. Sadece geleceğin bu kadar yakın olacağını tahmin etmemişti.

Neden buradaydı? İngiliz kralının yaz aylarında yeni bir sefere çıkmaya hazırlandığı düşünülürse, savaşa ara vermek için garip bir zaman gibi görünüyordu. Kral Robert'ın en önemli şövalyelerinden birinin böyle bir zamanda gitmesine izin verdiğine inanamıyordu.

Sonunda kapı çaldı. Gelen annesi değildi. Onun yerine, babasının kendisini salonda görmek istediğini söyleyen hizmetçilerden biriydi. James'in gittiğini düşünerek içeri girdiğinde onu ayakta görünce şok oldu babasının yanında.

Constance haklıydı. Gerçekten de muhteşem görünüyor. Savaş çıkmasaydı, Douglas'ın genç lordu bu olacaktı. Saçları parlıyordu. Cilalı abanoz gibi, alnına, çenesine ipeksi koyu dalgalar halinde düşüyordu.

Yeni tıraş olmuştu, postal başlığı ve kılıcı lekesiz gümüş gibi parlıyordu ve Douglas armalarının mavi şeridi ve üç yıldızıyla işlenmiş kadife paltosu (gök mavisi üç kefal argent) bir kral için uygundu. Onu hiç görmediği kadar yakışıklı görünüyordu ama o kadar önemli bir lorddu ki göğsü sıkıştıyordu.

Babası konuşana kadar ayaklarının hareket etmeyi bıraktığını fark etmemişti. "Gel kızım. Endişelenecek bir şey yok."

Babasının sesinin yatıştırıcı tonu, içinde yükselen endişeyi hafifletmek için çok az şey yaptı.

Yanıdaki kule gibi adamın farkında olmasına rağmen, boş salonun orta koridorunda yavaşça ilerlerken bakışlarını babasına sabitledi. Annesi artık ateşin yanında oturmuyordu ve öğlen yemeği için masaları hazırlaması gereken hizmetkârlar hiçbir yerde yoktu.

Birkaç adım ötede durdu. "Baba," dedi. Sonra, ondan daha fazla kaçamayacağını bildiğinden, James'e döndü ve başını saygılı bir şekilde eğdi. "Lordum." James'in ağzının gerildiğini görecektense kadar bakışlarını kaldırdı (muhtemelen daha önce ona hiç vermediği bu selamdan dolayı) ve sonra hızla babasına döndü. "Beni mi görmek istediniz?"

Babasının yüzündeki normalde neşeli olan ifade kaybolmuştu. Onun Yüzü hiç görmediği kadar sertti ama ona baktığında endişeyle yumuşadı. "Evet. Genç lord sizinle konuşmak için izin istedi. Ben de izin verdim."

Adamın sesinden, bu kararın kolay verilmediği anlaşılıyordu.

Joanna reddetmesi gerektiğini biliyordu -Tanrı biliyordu ki en son "konuştuklarında" birbirlerine yeterince acı çektilerdi- ama onunla bir daha asla konuşmak istemeyeceğini varsaydıktan sonra, ne söyleyeceğini de merak ediyordu.

Belki de onun tereddüt ettiğini hisseden James ilk kez konuştu. "Lütfen Joanna, bu çok önemli."

Ses tonundaki sessiz aciliyet onu şaşırttı. Bakışları sonunda kilitlendiğinde gözlerindeki ifade de öyle. Ona yalvarıyordu, ki bu çok saçmaydı. James Douglas yalvarmazdı.

"Lütfen," diye tekrarladı, onun düşüncelerini yalanlayarak.

Göğsü sıkıştı. Bu küçük zayıflık belirtisi reddetme isteği uyandırdı.

"Onu dinle kızım," dedi babası. "O zaman onu göndermemi isteyip istemediğine karar verebilirsin."

Eskiden vassal ve lordtan çok baba ve oğul gibi davranan ama şimdi sert bir öfkeyle duran iki adam arasında gidip geldi ve göğsünün yeniden sıkıştığını hissetti. James'le olan ilişkisine verilen zararı onarmak için hiçbir şey yapamayabilirdi ama babasıyla olan ilişkisi hakkında bir şeyler yapabilirdi. James'le aralarında yaşananların aralarına girmesine izin vermeyecekti. Onun da bir görevi vardı. Sonunda başını salladı.

Babası gider gitmez Joanna onu geri aramak istedi. Sinirleri gerilmişti ve bükülmelerini önlemek için ellerini birbirine kenetlemek zorunda kalmıştı.

Belki de onun gerginliğini hisseden James, "Benimle dışarıda yürür müsün?" diye sordu.

Minnetle başını salladı ve adam onu salondan çıkarıp ahşap merdivenlerden avluya indirirken yanında yürüdü.

Hiçbir şey söylemedi ya da her zaman yaptığı gibi koluna girmedi ama ona tekrar alışması için zaman tanımak için elinden geleni yapıyor gibiydi. Fakat

Onun varlığı asla alışabileceği bir şey değildi. Farkındalık her bir sinir ucuna sığıyor ve o ne zaman yakınında olsa duyularını dolduruyordu. Sadece kokusu bile -her zaman çok temiz ve hafif bir sabun kokusuyla- sanki çok fazla kadeh şarap içmiş gibi hissetmesine neden oluyordu.

Küçük avluyu geçtiler ve ahşap parmaklıklı kapıdan çıktılar. Ilık bir bahar günüydü ve kalenin etrafındaki toprağı kaplayan funda, morun canlı tonlarında çiçek açmaya başlamıştı. Bilinçli ya da değil, tepelere doğru yürümeye başladı -onların tepelerine- ve kadın onu durdurdu. "Ne istiyorsun James?"

Sen, diye düşündü James. Ama bunu söylemedi, onu korkutacak bir şey yapmak istemiyordu. Şu anda ürkmüş bir tavşan gibiydi, yanlış bir hareket yaparsa kaçardı.

Birdenbire çok sıkı hissettiren boynundaki başörtüsünü çekiştirdi. Aslında her şey çok sıkı geliyordu. Gün sıcak olmasa da teninin terden kayganlaştığını hissedebiliyordu.

Lanet olsun, gergindi. Hayatında hiç olmadığı kadar gergindi. Sekiz on yaşlarında bir delikanlıyken Lamberton'ın onu İngiliz kralına başvurmaya ikna etmesine izin verdiğinde ve Edward o korkunç Angevin öfke nöbetlerinden birine girdiğinde bile

James peşinde o kaba unvanla kaleden canını kurtarmak için kaçıyordu. *Garderobe Lordu*. Kendi kendine utancı unuttuğunu, bunun bir erkeğin değil, bir delikanlının gururunu incittiğini söyledi. Joanna'nın kötü kaderine verdiği tepki

kelime seçimi onun yanıldığını kanıtladı.

Ama o bir erkekti ve erkek gibi davranmaya başlamasının zamanı gelmişti.

Derin bir nefes aldı. "Sana haklı olduğunu söylemeye geldim. Sen Sana verdiğimden çok daha iyisini hak ediyorsun, Jo. Seni çocukla bırakan ve karısı olmak için yeterince iyi olmadığını hissettiren adam da senin bahçeni temizlemeye uygun değil."

Yüzü pişmanlıkla buruştu. "Özür dilerim James. Çok geç olana kadar ne söylediğimin farkında değildim. Seni asla böyle incitmek istememiştim."

Onun özrünü elinin tersiyle itti. "Hayır, haklıydın. Bunu söylediğine sevindim, çünkü bu beni kendimle ilgili bazı tatsız gerçeklerle yüzleşmeye zorladı. En kötüsü de sevebileceğim tek kadının benim için önemli olmadığını düşünmesine neden olmamdı. Seni hafife aldım Jo ve bunun için üzgünüm. Ne kadar üzgün olduğumu bilemezsin. Senin tek başına yaşadıklarını ve benim yaşadıklarımı düşündüğümde dedi..." İğrenme refleksini bastıramadı. "Bunun için benden nefret etmeye hakkın var."

Elini onun koluna koydu. Kendi kendine bu bilinçsiz hareketi fazla önemsememesini söyledi ama üç ay önce onu terk ettiğinden beri ilk kez ona gönüllü olarak dokunmuştu. "Senden nefret etmiyorum James."

"Ama artık beni sevmiyorsun."

Bir süre onun bakışlarını üzerinde tuttu ve başını sallayarak başka tarafa baktı. "Özür dilerim."

Göğsü yanıyormuş gibi hissetti. Bunu duymanın bu kadar acı vereceğini tahmin etmemişti. "Özür dilemeni gerektirecek bir şey yok. Bu hak ettiğimden fazlası değil."

Bakışları belirsiz bir şekilde tekrar onunkilere kaydı. "Değil mi?"

Başını salladı. "Yaptığım şey için kendimi asla affetmeyeceğim ama umarım sen de zamanla beni affedersin. Ben artık o adam değilim, Jo."

Hemen bir şey söylemedi ama tekrar tepelerine doğru yürümeye başladı. Bu iyiydi, değil mi?

"Seni suçlamıyorum James. Olanlar için ben de aynı derecede hatalıydım. Riski biliyordum. Saflık ettim-"

Onu kolundan tuttu ve durdurdu. "Sen saf değildin. Seni ve aşkımızı evlilikle onurlandıracağımı beklemekte haklıydın; seni hayal kırıklığına

uğratan bendim. Dizlerimin üzerine çöküp sana yalvarmalıydım.

Yıllar önce benimle evlen, öfkeyle sana sert bir teklifte bulunmayayım." Derin bir nefes aldı. "Hiçbir mazeretim yok. Sen haklıydın. Hırs gözümü kör etmişti ve önümde duran şeyi göremedim."

Gözleri yaşardı. "Bunu neden yapıyorsun, James? Sana artık çok geç olduğunu söylediğim halde neden bana bunları anlatıyorsun?"

Buna inanamadı. Buna inanmayı reddetti. Ona korkunç bir şekilde haksızlık etmişti ve bunu biliyordu. Bu kız -bu kadın- neredeyse tüm hayatı boyunca onu sevmişti. Onu ve sevgisini hafife almıştı.

hep orada olacaktı. Ancak bunun böyle olmayacağını anladığında gerçeği görmüş ve ne yapması gerektiğini anlamıştı. Bunu ona kanıtlayacaktı. Onun kendisine tekrar aşık olması için her şeyi yapacaktı, bu hayatının geri kalanını alsa ve bugüne kadar başardığı her şeyi kaybetmesi gerekse bile.

Titremesini görmezden gelmeye çalışarak derin bir nefes aldı. "Babandan sana kur yapmak için izin istedim."

Gözleri fal taşı gibi açıldı. "Ne yaptın?"

Kadının sesindeki öfke karşısında irkildi. Hak etmişti ama duymayı daha kolay hale getirdi. Elbette bunun kolay olmayacağını biliyordu. Ama yüzündeki ifadeden anladığı kadarıyla, hayal ettiğinden çok daha zor olacaktı.

"Seninle evlenmek istiyorum, Jo. Hayatımın geri kalanını seninle geçirmek istiyorum. Seni seviyorum. Ve seni buna ikna ettiğimde, senden benim eşim olmanı isteyeceğim. bu sefer doğru şekilde."

Öfkeliydi ve döndüğünden beri ilk kez hatırladığı kızın izlerini görebiliyordu. Hayat ve duygularla parlayan kız. "Söylediklerimin hiçbirini duymadın mı? Artık çok geç. Her şeyi daha iyi hale getiremezsin James, bu sefer olmaz."

Sesi sonda kesildi ve James sanki içinde bir hançer dönüyormuş gibi hissetti. Bebeği duyduğundan beri içine gömdüğü duygular boğazına sarılmak için ayağa kalktı. "Tanrım, bunu bilmediğimi mi sanıyorsun? Kaybettiğimiz çocuğu ve bu acıyı seninle paylaşmak için orada olmadığımı düşünmediğim bir gün bile geçmiyor. Bunu değiştirmek için yapabileceğim hiçbir şey yok ve bunu biliyorum. Ama ben artık aynı adam değilim. Bunu görmeni sağlamak niyetindeyim ve bunu yapana kadar da gitmeyeceğim."

Ona uzun uzun baktı. "O zaman umarım burada uzun süre kalmaya hazırsınızdır çünkü bunun mümkün olup olmadığını bilmiyorum."

"Sadece bana bir şans ver. Senden tek istediğim bu."

Gözleri onunkileri taradı ve ifadesindeki temkinlilik -korku- adamın midesine bir hançer daha sapladı. "I..."

Gözleri doldu, sesi kesildi ve dönüp onu orada öylece bıraktı.

Bunun bir evet olup olmadığını bilmiyordu ama evet olarak kabul edecekti.

Joanna hayatındaki en önemli şeydi ve bunu ona kanıtlayana kadar pes etmeyecekti.

ONUNCU BÖLÜM

Kendine bunun uzun sürmeyeceğini söyledi. James sıkılacak ya da kızacak ve pes edecekti.

Ama iki hafta sonra Joanna artık o kadar emin değildi. İki hafta boyunca, James sabah yemeğinden yaklaşık bir saat sonra Hazelside'a geldi ve onu görmek istedi. Ve iki hafta boyunca reddedildikten kısa bir süre sonra oradan ayrıldı.

Joanna her gün arabayla uzaklaşırken kule evindeki odasına bakar ve tahta panjurun arkasından dışarıya baktığı yerden Onun gözlerindeki sessiz yakarışı görebildiğine yemin edebilirdi. Babasınınki de dahil olmak üzere en katı kalpleri bile eritebilecek bir bağışlanma ricası.

On beşinci gün babası bu isteği ona kendisi getirdi. Ona ciddi bir bakış attı. "Bilmiyorum ne oldu da kalbini ama her neyse, korkunç olduğunu varsayıyorum. Ama onu uzun zamandır sevdiğinizi de biliyorum ve eğer onu biraz olsun önemsiyorsanız, buna bir son verirsiniz. Neye mal olursa olsun sana bir şey kanıtlamaya kararlı. Üvey annesi dün beni görmek istedi ve aileyi mahvetmeden önce seni onunla evlenmeye zorlamamı emretti. Görünüşe göre, geçen hafta Bruce'a dönmesi gerekiyordu, ancak reddetti ve kral çok kızdı. James'i Azizler Adası'na göndermekle tehdit etti. Kilda'yı şerif olarak atayacağız."

St. Kilda, Batı Adalarının en uzak köşesinde bir adaydı; dünyanın sonuna sürgün edilmek gibi bir şeydi. Ve hırsı James'inkine rakip olan Eleanor de Lovaine'in

James'in Joanna'yla evlendiğini göreceğine dair umutsuzluğu bir an duraksamasına neden oldu.

Ama sadece bir an, sonra ağzı sert bir çizgiye düştü.

Babası hayal kırıklığına uğramış gibi bir ses çıkardı. "Sen de en az onun kadar inatçı bir aptalsın. Ama bu bir oyun değil Joanna. Bu genç lorda pahalıya mal olacak."

Genç lord ertesi sabah salona girdiğinde onu bekleyen babası değil Joanna'ydı.

Şaşkınlık ifadesini hemen bir gülümseme -sevdiği çocuksu çarpık bir gülümseme- takip etti ve göğsüne çarparak ilk çatlağı oluşturdu.

Kalbinin etrafındaki buzda.

Onun tepkisine öfkelenerek kaşlarını çatı. "Bunu neden yapıyorsun James?" "Neyi yapıyorum?"

Masum rolünü bir an bile yutmadı. Ellerini kalçalarına koydu ve ona en sert bakışını attı. "Ne yapmayı planlıyorsun, biri gelip seni görevi ihmalden ya da vatana ihanetten zincire vurana kadar her gün buraya gelmeyi mi?"

Çenesi kilitlendi. "Eğer seni sevdiğimi kanıtlamam için gereken buysa, evet."

Adamın sesi çok sakindi, oysa kadın hiç de öyle değildi. "Delirdin mi sen? Kralın emirlerini görmezden gelemezsin."

"Söylemedim. Ona ailevi bir acil durumum olduğunu söyledim." "Yani geri dönmeniz emredilmedi mi?"

"Yaptım."

"Ve?"

"Ve beklemek zorunda kalacak."

"Kral Edward'ı bundan haberdar etmiş olma ihtimaliniz var mı? Yakında bir şeyler planlamıyor mu? Belki bir savaş?"

Onun alaycılığına omuz silkerek cevap verdi.

Joanna onun dikkatsizliğine inanamıyordu. "Bunun için ne kadar çok çalıştığını biliyorum James. Gerçekten hepsini bir kenara atar mısın?"

"Bir şeyi çöpe atmak tam da yapmamaya çalıştığım şey. Sen Benim için dünyadaki en önemli şey sensin, Jo. Seni bir daha bırakıp gitmeyeceğim."

"Buna gerek kalmayacak. Sürüklenip götürüleceksin."

Kızın öfkesine gülümsedi. "O noktaya geleceğini sanmıyorum. Ama Bruce'un beni birkaç mülkümden -ve belki de unvanımdan- mahrum bırakacak kadar kızgın olduğundan şüpheleniyorum."

Joanna dehşet içinde ona baktı. Böyle bir konuda nasıl şaka yapabilirdi? Gözleri buluştu ve kalbinin etrafındaki buza bir çekiç darbesi daha indirdiğini hissetti. Sesi bir fısıltı gibiydi. "Bu konuda ciddisin, değil mi?"

Başını salladı ve elini uzattı. "Sana göstermem için bana bir şans ver, Jo. Sadece bir şans -birkaç gün- tek istediğim bu."

Gözleri yaşardı. Üç ay önce o korkunç günde gömdüğü duygular, aceleyle değil ama bir fısıltıyla geri geldi. Ne olabileceğine dair kışkırtıcı bir fısıltı.

Ona tekrar güvenebilir miydi? Geçmişi geride bırakıp ona bir şans daha verebilir miydi?

Joanna bilmiyordu ama deneyeceğini biliyordu. Derin bir nefes alarak elini onunkinin içine soktu.

Joanna ona birkaç gün vermişti ve James bu günleri en iyi şekilde değerlendirdi. Onu ata bindirdi, balık tuttu, Cumartesi günü Lanark'taki panayıra götürdü ve Douglasdale'in her yerinde, paylaştıkları tüm anıları hatırlatmaya çalışarak, neredeyse bulundukları her yere sürükledi.

Bir tanesi hariç. Pagie Tepesi'nden kaçınıyordu. Onların tepesinden ve ağaçların altında ilk kez -ve ikinci kez- seviştikleri yerden. Bu anıya hazır değildi ve doğrusu o da hazır değildi.

Keşke vücudu anlasaydı. Son birkaç gündür Joanna'yla bu kadar çok zaman geçirmenin en zor yanı, ona eşlik eden sürekli arzu ve acı verici sertlikti. Ama karısı olana kadar ona bir daha dokunmayacağına yemin etmişti ve bu yeminini tutmaya niyetliydi. Bu sefer onu onurlandıracaktı, bu onu öldürse bile -ki öldürebilirdi de.

Hades'te kim yüzmeye gitmenin iyi bir fikir olduğunu düşünmüştü?

Düşünmüştü ama lanet olsun, ıslak gecelikleri ve soğuk suyu düşünmemiştir. Saçları geriye taranmış, uzun kirpikleri nemden topaklanmış ve gözleri kahkahalarla parlayarak ondan uzaklaşırken ne kadar güzel olduğunu da hatırlamıyordu.

Ona yüzmeyi yıllar önce, tam da bu noktada, köyün içinden geçen Douglas Water nehrindeki derelerden birinin küçük havuzunda öğretmişti. Ama yıllar geçtikçe becerilerini mükemmelleştirmiş ve öğrenci ustasını hızla geride bırakmıştı. Genç kız suda akıcılık konusunda Erik MacSorley'e rakip olabilirdi ve Batı İskoçya reisi ve Bruce'un gizli İskoçya Muhafızları'nın üyesi suda insandan çok köpekbalığıydı.

Neyse ki James'in cüssesi ona sığ havuzda uzun bir uzanma mesafesi sağlıyordu ve kız uzaklaşmadan önce ince bileğini yakalamayı başardı. Güldü ve tekmeledi, neredeyse ondan tekrar uzaklaşacaktı ki James elini onun beline doladı ve onu kendine doğru çekti.

Kötü bir fikirdi. İniltisi kızın kahkahasıyla boğuldu. Ama ona bu şekilde sarılmayalı çok uzun zaman olmuştu ve yumuşak, kadınsı bedenini kendi bedeninde hissetmek inanılmazdı. Hâlâ çok sıskaydı ama kıvrımları

düşündüğü kadar kaybolmuştu ve her birinin kendisine yapıştığını hissedebiliyordu. "Sanırım sana yüzmeyi öğrettiğim için pişmanım."

Sırtarak bakışlarını onunkilere dikti, ama vermeye niyetlendiği küstah yanıt, ani farkındalık patlamasıyla yok olup gitti.

Kadın nefesini içine çekti ve adamın kolu içgüdüsel olarak kadının beline dolanarak onu daha da yakına çekti.

Gözleri buluştu ve bakışlarındaki tahrik edici yumuşak pus neredeyse adamın tüm iyi niyetini paramparça ediyordu.

"James," diye boğuk bir sesle soludu. Çok boğuk. Dudakları aralandı.

Onu öpebilirdi ve bu bilgi kanında bir orman yangınının tüm incelikleriyle dolaşıyordu. Kalbi küt küt atıyordu. Arzu, kalbinin etrafını sertçe sardı.

ve pompaladı. Ama ağzını onunkine indirmede. Dilini onun ağzının derinliklerine kaydırmadı ve sevdiğini bildiği şekilde onu okşamadı. Sadece ona sarıldı ve bir daha asla sahip olamayacağından korktuğu o bağlantı anının tadını çıkardı.

Bu kadarı yeterliydi.

En azından onun için. Ama onu öpmeyeceği anlaşıldığında, gözleri şaşkınlıkla kırıştı.

Gülümsedi ve onu bıraktı. "Bu bir kur yapma Jo, baştan çıkarma değil. Bu sefer her şeyi doğru sırayla yapıyorum." Kızın kaşları neredeyse onu güldürecekti. "Dikkatli ol, yoksa seni öpmemi istediğini düşünmeme neden olabilirsin."

Çenesini kaldırdı ve daha önce hiç görmediği bir güvenle onun bakışlarını karşıladı. Değişmişti ve ona gözlerinde yıldızlarla bakan kızın kaybına ne kadar üzülse de, şimdi bakışlarını karşılayan cesur kadının daha da büyüleyici olduğunu kabul etmek zorundaydı.

"Ya beni öpmeni istersem?"

Nefesi ciğerlerinde sıkışmış gibi hissetti. "Öyle mi?"

Kadın başını salladı ve adam tekrar ona uzandı. Ama bu sefer onu kendine doğru çekti, parmaklarıyla çenesini geriye yatırdı ve dudaklarına yumuşak bir öpücük kondurdu. Çok hafif bir öpücüktü ama onu inletmeye yetmişti. Bu dişlerini temizlemek için kullandığı macundan gelen hafif nane tadını almak ve kalın bir sıcaklık örtüsünün onu aşağı çektiğini hissetmek için yeterliydi.

Her şey mükemmel ve doğru geliyordu, ama kendini ona izin vermeye zorladı.

Git.

Kadın gözlerini kırpıştırarak ona baktı. "Hepsi bu kadar mı?"

Sonra güldü. "Evet, şimdilik. Daha fazlasını istiyorsan, yüzüğümü parmağına takman gerekecek."

Bu kez kaşlarını çatması onu memnun etmedi. "Ya bunu istediğimden emin değilsem?"

Hayal kırıklığı göğsünü ısırdı. Bir an için onun kendisini yeniden sevmeye hazır olduğunu düşünmüştü ama değildi. Birkaç gün olanları telafi edemezdi. Sabırlı olmak zorundaydı. Ama bu kolay değildi. Gülümsemeyi başardı. "O zaman umarım fikrini değiştirebilirim. Çünkü bunu çok istiyorum. Benim karım olmanı istiyorum. Kaybettiğimiz çocuğun yerini asla dolduramayacağımı biliyorum ama inşallah çocuklarımın annesi olursun ve son nefesime kadar yanımda olursun."

Onun gözlerinin içine baktı. Dudağının titremesi ilk işaretti ve sonra kırıldı. Gözyaşları nemli yanaklarından aşağı süzüldü.

Bir lanetle onu kollarına aldı ve sudan çıkardı. Bir kayanın üzerine oturdu ve kız başını göğsüne gömüp duygularını sert, omuzlarını sarsan hıçkırıklarla dışa vururken ikisinin de etrafına sıcak bir örtü sardı. Başına doğru yatıştırıcı sözler mırıldanırken, kendi duygularının boğazında sıcak ve gergin olduğunu hissetti.

Daha fazla ağlayamayana kadar ağladı ve son hıçkırıkları da dindiğinde, kırmızı çerçeveli gözleri ve kirpiklerindeki yaşlarla ona baktı. "Oh, James, korkunçtu."

"Anlat bana," dedi nazikçe.

Söyledi de. Ona çocuklarını taşıdığını öğrendiğinde duyduğu sevinç ve bunu önce o gün tepede, sonra da ertesi gün tam gitmek üzereyken onu yakaladığında söylemek istediğini anlattı. Ona ne kadar korktuğunu, düşmeden hemen önce bebeğin yok olmasını nasıl dilediğini anlattı. Ve sonra suçluluğunu, dualarının kabul edilmiş olmasından duyduğu korkuyu itiraf etti. "Henüz bebeğin hareket ettiğini bile hissetmemiştim," dedi.

"Sadece birkaç aylık olduğumu biliyordum ama bana çok gerçekçi geldi."

"Tabii ki öyleydi," dedi saçlarını okşayarak. "Benim için de gerçekti."

Kız kararsızca ona baktı. "Öyle miydi?"

Başını salladı. "MacGowan bana söylediğinde çok şaşırdım ama en azından bir an için çok mutlu oldum."

"Thommy mi söyledi?"

"Evet." James kampta eski arkadaşına nasıl rastladığını anlattı. Kavgalarını anlatmadı ama kaşlarının endişeyle kıvrılmasından ne olduğunu tahmin ettiğini söyleyebilirdi.

"Aptalca bir şey yapmadı, değil mi?"

James'in ağzı sertleşti. "Hak etmediğim bir şey değildi."

James'in kucağında biraz doğrulup oturdu. "Ona zarar vermedin mi?"

Sırtını nazikçe okşayarak onu göğsüne yasladı. "Ona dokunmadım."

Kadın kaşlarını çatarak ona baktı ve adamın ağzı buruştu. Kadın onu çok iyi tanıyordu. James bir kavgadan asla geri adım atmazdı. "Gerçek bu, Jo-yemin ederim."

Ona inanıp inanmayacağından emin olamadığı belli olan keskin bir hıçkırık sesi çıkardı. "Thommy bazen aşırı korumacı bir kardeş gibi davranıyor ama onu seviyorum ve benim yüzümden incindiğini görmek istemem."

Onu seviyorum. James onun bu sözlerle bir şey kastetmediğini bilse de, duymayı çok arzuladığı kelimelerin onun dudaklarından bu kadar kolay döküldüğünü duymak oldukça nahoş bir kıskançlık kıvılcımına neden oldu. "Evet, şampiyonunuz gayet iyi durumda.

Ve onun için endişelenmene gerek olduğunu sanmıyorum." Bilinçsizce, MacGowan'ın kendisine vurduğu çenesini ovuşturdu. "Biraz eğitimle kendi başının çaresine gayet iyi bakabilir." Muhtemelen fazla iyi. Ama bir dahaki sefere eski arkadaşı ona bir yumruk attığında James orada öylece oturmayacaktı.

Çenesini kavradı ve bakışlarıyla buluşması için yüzünü geriye doğru eğdi. "MacGowan haklıydı, Jo. Götün tekiydim. Senin onurunun savunulmaya ihtiyacı olmamalıydı. Ve bana bebekten bahseden de o olmamalıydı. Orada olmalıydım ve bunu farklı bir şekilde yapmayı ne kadar istediğimi bilemezsin."

Bakışlarını onunkilere dikti ve göğsünde bir şey burkuldu. Nefesini kesecek kadar şiddetli bir özlem. Tanrım, onu seviyordu. Nasıl böyle bir aptallık yapabilmişti? İki hayatı birden yaşamaktan asla mutlu olamazdı ve önerdiği şey ikisini de mahvedebilirdi.

Uzun bir süre sonra başını salladı ve adamın göğsüne yaslandı.

Orada, güneşin altında, ekoselerine sarınmış ve havuzun kenarındaki bir kayanın üzerine oturmuş bir halde, kaybettikleri çocuğun yasını tutuyorlardı.

birlikte onların olmuştu. Olması gerekenden aylar sonraydı ama James geleceğe doğru ilk adımı attıklarını biliyordu.

Bir şeyler değişmişti. İkisi de bunu hissetmişti. James'le havuz başında geçirdiği sinir krizinden sonra Joanna kendini o kadar da boş

hissetmiyordu. Kalbini saran karanlık o kadar da siyah değildi. Kendini açıldığını hissedebiliyordu.

Uzun ve sert bir kıştan sonra bahar güneşinin ilk ışıklarıyla birlikte bir çiçeğin taç yaprakları gibi yeniden açtı. Umudun ve olasılığın sıcaklığını hissetti.

Küçük bir kızken James'e duyduğu aşk artık yoktu ama onun yerine yeni ve daha güçlü bir şey büyümüştü. Ortak anıları ve bir zamanlar sahip oldukları aşk, üzerine inşa edecekleri yeni temelleri oldu. Kör, kız gibi hayallere değil, gerçekliğe dayanan bir temel. Vassalın kızı ve genç lord arasında değil, bir kadın ve bir erkek arasında bir temel.

James Douglas, bir zamanlar tapınmaya benzer bir sevgiyle saygı duyduğu mükemmel yarı tanrı değildi. O da bir insandı. Bazen korkunç hatalar yapan bir adamdı. Yine de bir şekilde onu bu yüzden daha çok seviyordu. Yanılabilirliği onu gerçek kılıyor ve ikisini eşit konuma getiriyordu.

Ama o burada, onlar için yarattığı bu sahte dünyadaydı. Etraflarında savaş tamtamları çalarken, kırlarda gezip tozdukları -gülüştükleri, yüzdükleri, ata bindikleri- bu geçici cennette. Bunun yakında sona ereceğinin fazlasıyla farkındaydı. Her gün Ufukta bir haberci ya da daha kötüsü, onu Bruce'a geri götürecek askerlerle birlikte sancaklar belirecekti.

Neyi riske attığını bildiği için muhtemelen onu göndermeliydi ama tekrar gitme düşüncesi onu parçaladı. Onun geri döneceğinden ve aynı şekilde hissedeceğinden nasıl emin olabilirdi? Ya görevi onu çağırıyorsa? Yine mi? Onu kendisiyle eşit görse de dünyanın geri kalanı öyle düşünmüyordu. Hırs, efsanevi hidra gibi tekrar büyümek için bir kez kesilen çirkin başını tekrar ortaya çıkaracak mıydı?

"Endişelenmen için bir neden yok. Üvey annem ısırmaz." James belli ki Park'a doğru giderlerken onun sessizliğini yanlış anlamıştı. Castle yaklaşan toplantıdan dolayı gergin.

Yüzünü buruşturdu. Heybetli Eleanor de Lovaine, karşısına çıkma ihtimali olan en cesur kadının bile terliklerinin içinde titremesine neden olabilecek kadar korkutucu bir kadındı.

Elbette Joanna, Leydi Douglas'la daha önce de sayısız kez karşılaşmıştı -kazadan sonra Park Şatosu'nda geçirdiği bir hafta ya da daha fazla süre de dahil olmak üzere- ama James bu formalite konusunda ısrar etmişti ve Joanna da onun için önemli görüldüğü için öğle yemeğinde onlara katılmayı kabul etmişti.

"Bundan emin misin? Benden hiç hoşlanmadı James ve şimdi daha da az hoşlandığından şüpheleniyorum."

Teklifini tekrarlamamış olsa da James yaptığı her şeyde onunla evlenmek istediğini açıkça belirtmişti.

Başını iki yana salladı. "Yanılıyorsunuz. İlk başta şaşırmış olabilir ama bu fikri kabul etti. Hatırlayacaksınız, babamla pek de tipik bir flört dönemi geçirmemişlerdi." Bu yetersiz bir ifadeydi. Douglas Lordu'nun zengin dulu kaçırıp zorla evlendirmesi o zamanlar büyük bir skandal olmuştu. Ancak aralarındaki aşk göz önüne alındığında, Joanna "zorlamanın" esas olarak öfkeli bir kralı yatıştırmak. Öfkeli krallardan bahsetmişken, Bruce'un James'in evlilik planları hakkında ne söyleyeceğini merak ediyordu. "O oldukça

Kalbinde romantizm var," diye ekledi James.

Dudaklarının arasından keskin bir kahkaha kaçtı. "Aynı kadından mı bahsediyoruz? Sanırım sana eş olarak bir kraliçeyle yetinmeyecektir. Evet, kral tüm kız kardeşlerini senin önünde geçit törenine çıkarabilirdi ve muhtemelen karısını getirene kadar hepsini geri gönderirdi."

Ağzının bir köşesi gizemli bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Bu onun seçimi değil. Ama dediğim gibi, yola geldi."

Gözleri kısıldı ve ondan gülümsemesini açıklamasını isteyecekti ama oraya varmışlardı ve seyislerden biri atından inmesine yardım etmek için yanına gelmişti.

Salona girdikleri anda Joanna kandırıldığını anladı. İçerideki şenlik seslerine bakılırsa bu samimi bir aile yemeği değildi. Kaşlarını kaldırdı. "Bir ziyafet planladığınızı fark etmemiştim."

Masum numarası yaptı ama pek de iyi yapmadı. "Bundan bahsetmedim mi?" "Bahsetmedin. Kutlama nedir?"

"Hiçbir şey." Ona ölçülü bir bakış attı. "Henüz."

Kalbi çarpmaya başladı. Korku ve endişe onu soğuk bir ter içinde bıraktı. James niyetini gizlememişti ve belki de bu fikre alışmıştı bile ama bu bir duyuru yapmaya ya da herkesin önünde bir teklif daha duymaya hazır olduğu anlamına gelmiyordu. "James, ben..." Sesi çaresizce kesildi.

Anlamış gibiydi ve elini nazıkçe sıktı. "Her şey yoluna girecek, Jo. Bugünün senin için özel olmasını istiyorum, hepsi bu."

Kararsızca ona baktı ama samimiyetini görünce başını salladı.

Ve bu özeldi. Hayal edebileceğinden çok daha özeldi. Ziyafeti kendisinden bir şekilde saklamayı başaran ailesi de dahil olmak üzere, bölgedeki önemli herkes davet edilmiş gibi görünüyordu.

Dans ediliyor, kaval çalınıyor ve savaşın başından beri görmediği kadar çok yiyecek ve içecek vardı. Sadece Fransız şarabı bile ona bir servete mal olmuş olmalıydı. Fransa ve İrlanda gibi diğer ülkelerle ticaret yeniden başlamış olsa da, bu zorluklar yok değildi ve ister Fransız şarapları, ister egzotik baharatlar, silahlar ya da giysiler olsun, yabancı mallar hâlâ nadir ve pahalıydı.

Ve tüm bu kutlama ve cömertliğin merkezinde o vardı. James geldikleri andan itibaren onun yanından hiç ayrılmamış, önce onu kürsüye götürüp yanına oturtmuş (ve üvey annesine resmen takdim etmişti), sonra da diğer konukları selamlaması için odanın içinde dolaştırmıştı. Niyetini gizlemiyordu. Kızın boynuna şöyle bir işaret asmış olabilirdi
EVLENMEYİ DÜŞÜNDÜĞÜM KADIN BU.

Kendini bir prenses gibi hissediyordu ve tüm bunların romantizmine kapılmamak için taştan bir kalbe sahip olmak gerekirdi, en azından biraz. Belki birazdan da fazla. Kur yapmakla geçen son birkaç gün buzların çoğunu eritmişti bile.

Eğer durmuş olsaydı, ona yeniden aşık olurdu ve her gülüşte, dans pistindeki her dönüşte, her gururlu "Joanna Dicson'ı hatırlıyorsun, değil mi?" deyişte gerçeği inkâr etmek daha da zorlaşıyordu.

Ama ona evlenecek kadar güvenebilir miydi?

Günün heyecanı sadece artan endişesi ve etrafındaki beklenti duygusuyla gölgeleniyordu. Büyük bir şey olacağı hissinden kaçamıyordu. Asıl soru buna hazır olup olmadığıydı.

Haberci gelene kadar cevabını alamamıştı.

James onu kürsüye geri götürmeyi henüz bitirmişti ki seneschal yaklaştı ve kulağına bir şeyler fısıldadı.

"Sorun değil Roger," dedi James. "Bırak girsin. Ben de onu bekliyordum."

James çok endişeli görünmese de, sözlerindeki bir şey kızın omurgasına fısıldayarak bir ürperti gönderdi. "Bir sorun mu var?" Birden aklına korkunç bir düşünce geldi. "Kraldan gelen başka bir mesaj mı?"

Gülümseyerek onun elini kendi eliyle kapattı. "Bir bakıma, evet. Ama merak etmeyin, sizi tanıştırmak istediğim biri var."

Bir an sonra, tepeden tırnağa o güne kadar gördüğü en parlak postayı -o kadar parlaktı ki parıldıyor gibiydi- giymiş bir adamla birlikte eğlence kalabalığı dağıldı.

Kırmızı ve altın rengi bir tabard giymiş, bir kralın tüm ihtişamı ve kibriyle orta koridorda ilerliyordu. Bu adamı daha önce gördüğünü fark etti. Bu James'in o korkunç gün konuştuğu adamdı, ona hiç kimse olmadığını söylediği adam.

Ancak kalbini titreten o sert sözlerin anısı değil, arkasında yürüyen bir düzine askerin görüntüsüydü.

Dehşet içinde James'e döndü. "Seni almaya geliyorlar!"

Kalkmaya başladı -ne amaçla, bilmiyordu. Onu zorlukla sürükleyebildi. Ama adam onu tuttu. "Her şey yolunda, Jo. Güven bana."

Gözleri buluştu. *Güven bana*. Çaresizce güvenmek istedi ama güvenebilir miydi? Yutkundu -ya da aniden kuruyan boğazıyla yutkunmaya çalıştı- ve kısa bir baş sallama hareketi yaptı.

Adam miğferini çıkarmıştı ve yaklaşırken Joanna onun aslında oldukça yakışıklı olduğunu görebiliyordu. Muhtemelen James'in yaşlarına yakın, siyah saçlı, siyah gözlü, kısa, düzgün kesilmiş sakallı ve güzeldi, bir prensin ince yüz hatlarına sahipti. Gerçi birkaç James'ten birkaç santim daha kısaydı ama onun kadar geniş omuzluydu ve görünüşe göre

-Postanın altından bunu söylemek zor olsa da iyi kaslanmıştı.

Kürsünün önünde durdu ve konuşmadan önce bir süre James'e baktı. Hâlâ yiyecek ve içeceklerle dolup taşan uzun masaya anlamlı bir bakış atarak kuru bir sesle, "Bu oldukça acil bir aile meselesi, Douglas." James'in diğer tarafında oturan Douglas hanımlarına döndü ve resmi bir selam verdi. "Leydi Eleanor," dedi James'in üvey annesine ve sonra kız kardeşine, "Leydi Elizabeth."

James'e kaşlarını çatmadan önce bakışları takdirle Joanna'ya kaydı.

James'in gözleri kısıldı. Ona döndü. "Joanna Dicson, size Sör Thomas Randolph'u takdim edebilir miyim?"

Joanna'nın gözleri büyüdü. Demek Bruce'un yeğeni ve James'in kötü şöhretli rakibi buydu. Joanna ona değerlendirci bir bakışla baktı, James de ona iki kat karşılık verdi.

Sonunda onun elini tuttu ve kibar bir selam verdi. "Leydim. Sizin gibi bir güzelliği unutmak kolay değil. Sizi daha önce gördüğümü hatırlıyorum; tanışma fırsatı bulamadığımız için üzgünüm." James'e kendini beğenmiş bir bakış fırlattı.

"Douglas rekabeti sevmez."

James şüpheli bir şekilde boğazının altından hırlamaya benzeyen bir ses çıkardı. "Bırak onun lanet elini. Ve ben rekabeti severim."

Bende hiç yoktu."

Sir Thomas sadece gülümsedi. "Bunu duyduğuma sevindim."

Meydan okumayı kabul ederek yanındaki banka oturdu ve önümüzdeki yarım saat boyunca onunla o kadar çirkin bir şekilde flört etmeye başladı ki, James'in şakağında şişen damarın patlayacağını düşündü.

Aralarındaki bilinen şiddetli rekabete sadık kalan Sir Thomas, arkadaşını ne kadar zorlayabileceğini görmekten hoşlanıyor gibiydi ve her ikisi de kadehlerine uzanırken eli yanlışlıkla onunkine geldiğinde, James'in alışılmadık hoşgörüsü kırılma noktasını buldu. "Bunu bir daha yaparsan Randy, hançerimi saplarım."

Sir Thomas sırtıttı, bu tehdit onu sadece eğlendiriyor gibiydi. Ama elini çekti. Şarabından uzun bir yudum aldı, bir avuç dolusu değerli üzümünden birkaç tanesini daha gelişigüzel ağzına attı ve sonunda onu buraya getiren işe koyuldu. "Umarım bu ziyafet, seni amcamın yanından alıkoyan 'acil durum' her neyse onu hallettiğin anlamına geliyordur." Bakışları bir an için Joanna'ya kaydı. "Dönüşün için sabırsızlanmaya başladı."

James'in ifadesi sertleşti. Bakışlarını Sör Thomas'ın üzerinde sabit tuttu. "Korkarım bir süre daha beklemek zorunda kalacak. Henüz geri dönemem."

"Bu bir rica değil." Sör Thomas'ın ifadesi ölümcül bir ciddiyete büründüğünde tüm şakalar bir kenara bırakıldı. "Seni geri getirmem emredildi."

James'in ağzı inatçı bir çizgiye düştü. "Biraz daha zamana ihtiyacım var."

Joanna daha fazla sessiz kalamadı. Eli yalvarırcasına James'in koluna gitti. "Reddedemezsin. Gitmek zorundasın. Bana bir şey kanıtlamak için bunu yapmana gerek yok."

Gözlerindeki inatçı parıltı aksini gösteriyordu. "Aramızdaki meseleler çözülene kadar gitmeyeceğim ve sen hazır olana kadar seni bir karara zorlamayacağım."

Joanna, Sir Thomas'ın bakışlarının aralarında gidip geldiğini hissedebiliyordu. Birden kahkahayı bastı. "Tanrım, seni reddetti!" Joanna'nın elini tuttu ve ağzına götürdü. "Güzelliğin yanı sıra zekâ da. Leydim, siz gerçek bir ödülünüz. Bir erkeğin kraliyet gelinini reddetmesine neden olan kadına hayret etmiştim ama şimdi anlıyorum. Siz nadir bulunan bir zevke ve anlayışa sahip bir hanımefendisiniz. Sizin için Douglas'la savaşmam gerekebilir." Öfkesini kontrol altında tutmaya çalışan James'e gülerek bir bakış attı. "Seni reddetti," diye tekrarladı Sir Thomas. "Hawk bunu duyana kadar bekle."

Joanna, Hawk adındaki bu adamı merak edebilirdi ama Sör Thomas'ın söyledikleri onu çok şaşırtmıştı. Büyük bir şaşkınlık içinde James'e döndü. "Kraliyet gelini mi?"

Kontrol altında tutmak için mücadele ettiği öfkesi, onun bakışlarıyla karşılaştığında utanca dönüştü. "Önemli bir şey değil."

Açıklamaya çok hevesli olan Sir Thomas'a soran gözlerle baktı. "Amcam ona Margery halamla nişanlanmasını teklif etti. Douglas bunu reddetti ve evlenebileceği tek bir kadın olduğunu söyledi."

Joanna yüzündeki kanın çekildiğini hissetti. Buna inanamıyordu. Böyle bir ittifakın James için ne anlama geldiğini bir tek o biliyordu. Bu onun istediği her şeydi. Ve o reddetti mi?

Gözlerini onun yüzünden ayıramıyordu. "Bu doğru mu, James?"

Sör Thomas'a sinirli bir bakış fırlattı. "Evet, ama bir kısmı atladı. "Eğer beni kabul ederse" dedim."

"Neden bana söylemedin?"

Omuz silkti, gerçekten kafası karışmıştı. "Önemli olduğunu düşünmedim. Bizimle hiçbir ilgisi yok."

Mutluluk gözyaşları gözlerini bulanıklaştırdı. Adamın samimiyeti konusunda herhangi bir şüphesi kaldıysa bile, hepsi yok olmuştu. Bruce'un kız kardeşi. Onun için böyle bir ittifaktan vazgeçtiğine inanamıyordu. Onu gerçekten seviyordu. Onunla gerçekten evlenmek istiyordu.

Ve onunla evlenmek istiyordu. İlk gözyaşları yanaklarından aşağı süzülürken kalbi kabardı. Ama bunlar sevinç gözyaşlarıydı ve gülümseyerek, "Sana sahip olacak," diye fısıldadı.

Elini tuttu, gözleri onunkilere kilitlendi. Adamın bastırmak için büyük mücadele verdiği duyguların yoğunluğunu görebiliyordu. "Ciddi misin? Yapmayacağım

Söylediği her şey sizi zorluyor." Başıyla Sör Thomas'a doğru bir işaret yaptı.

Gözyaşlarını geri püskürterek güldü ve başını salladı. "Eminim."

İnkar edilemez bir rahatlamayla karışık bir sevinç çığlığı attı ve dizlerinin üzerine çökmeden önce ona şiddetle sarıldı.

Ve orada, tüm salonun ve üç hafta sonra evlilik ilanları okunduktan sonra onun yanında duracak olan rakibinin önünde James Douglas Lordu Douglas, Joanna'ya ikinci kez evlenme teklif etti.

Bu sefer evet dedi.

EPILOG

Park Kalesi, üç hafta sonra

James ölse bile bu işi doğru düzgün yapacaktı. Ama kapıyı arkasından kapatıp yeni karısını yatakta uzanmış onu beklerken gördüğü an, haftalardır süren işkence dolu kısıtlama onu yakaladı.

O kadar güzel görünüyordu ki, iri mavi gözleri çenesine tutturulmuş örtünün üzerinden bakıyor, altın sarısı saçları arkasındaki yastığa ipeksi bir tül gibi dökülüyordu ve adam onu çaresizliğe benzer bir şiddetle istiyordu. Çok uzun zaman olmuştu. Ona dokunmadan, onun içinde olmadan, onun altında hareket ettiğini hissetmeden dört buçuk ay.

Ama bunu doğru yapmak zorundaydı, lanet olsun. Az önce kurdukları bağı onurlandırmalıydı. O onun karısıydı. Düğün gecesinde sevişilmeyi hak ediyordu, açlıktan ölmek üzere olan bir canavar tarafından ırzına geçilmeyi değil.

Kapıya yaslandı ve derin bir nefes aldı. *Yavaş*. Çarpık bir gülümsemeyi başardı. "Bunun umduğun ya da hak ettiğin bir düğün olmadığını biliyorum ama söz veriyorum, bu lanet savaş bittiğinde bunu telafi edeceğim."

Sözleri onu rahatlatmış gibiydi. Örtüdeki ölümcül tutuşunu bıraktı ve büyük yatakta biraz yükseldi. Genç adam onun ince keten geceliğini fark etmemeye ya da altındaki çıplak teni düşünmemeye çalıştı. Ama sadece boynundan görünen kremi teni bile onu sertleştirmeye yetmişti.

"Kralın sana izin vermesine şaşırdım. Sör Thomas'ın söylediklerine bakılırsa, Edward kuzeye gitmediği için şanslısınız, yoksa Bruce size hâlâ siper kazdırırdı."

"Randolph abartıyor. O kadar da kötü değildi." "Gerçekten lağım çukurlarını kazmayı teklif ettin mi?"

Yatağın kenarına oturmak için odanın içinde ilerledi. Ağzı alaycı bir gülümsemeye kıvrıldı. "Tam olarak değil. Seninle üç yıl içinde evleneceğimi söyledim.

Savaşın geri kalanında foseptik çukuru kazmak zorunda kalsam bile. Kral bu ironiyi takdir etti ve bu onu ciddi olduğuma ikna etmiş olmalı.

Bunun gerekli olmayacağını söyledi, ama Edward'ın gelişi için bazı 'zemin' hazırlama görevi bana verildi."

Daha önce olduğu gibi Bruce'un Edward'la savaş alanında karşılaşmaya niyeti yoktu ama Bruce ve hayalet muhafızlarının meşhur olmaya başladığı hızlı, sürpriz korsan saldırılarından bolca yapacaklardı. Siperler hem süvarilere zarar vermek hem de varlıklarını gizlemek için kullanılıyordu.

Ancak Edward'ın İskoçya'ya yapacağı ikinci seferden vazgeçmek ve Londra'ya dönmek zorunda kalacağına dair söylentiler vardı. baronlarından daha fazla sorun.

Joanna doğrulup oturdu, örtü beline kadar düştü. James nefesini içine çekti, çarşafın altında sivri meme uçlarının belirgin gölgesini gördü.

"Koşullar göz önünde bulundurulduğunda, bir düğün gecesi yaşadığım için mutluyum."

Adam cevap vermeyince, bakışlarının yönünü takip etti ve kızardı.

Üstünü örtmek için ipek yatak çarşaflarını yukarı çekmeye çalıştı ama adam onu durdurdu. "Yapma," diye boğuldu. Gözleri onunkileri yakıyordu. "Çok güzelsin." Kadının yanakları daha da ateşlendi ve adam keskin bir kahkaha attı. "Tanrım, sakın bana utandığını söyleme. Güneş ışığında her santimini çıplak gördüm."

Gülümsemeye karşı koyarak dudağını ısırıldı. "Evet, ama bu farklı hissettiriyor."

"Öyle, değil mi?" diye itiraf etti, az önce o da aynı şeyleri düşünmüştü. "Ben de kendimi biraz gergin hissediyorum."

"Öyle mi?"

Kız o kadar şaşırılmış görünüyordu ki, adam gülmek zorunda kaldı.

"Evet, mükemmel olmasını istiyorum." Geniş bir gülümseme güzel yüzünün her köşesini aydınlattı. "Nasıl olmasın ki, James mi? Bana her dokunuşun mükemmel."

Haklıydı ve bunu kanıtlamak için bir dakika daha bekleyemezdi. Elini kızın boynunun arkasına dolayarak ağzını kendine çekti ve onu öptü.

Temasla, sıcaklığın ve yumuşaklığın baş döndürücü hissiyle inledi. Dudakları önce nazıkçe onunkilerin üzerinde gezindi, sonra ağzı dilini almak için açıldığında daha ısrarcı oldu.

Tanrım, onu böyle öpmeyeli çok uzun zaman olmuştu. Dillerinin sıcak, hınzır darbeleri, içinde kontrol altına almayı umamayacağı bir yangını ateşledi. Elleri her yerdeydi, kızın her santimine dokunuyordu. Onu çılgına çeviren yemyeşil bir vücut. Bunun onun düğünü olduğu gerçeğini unutmuştu.

ağırdan almaya yemin etmişti, o onun karısıydı. Önemli olan şey hiç değişmemiştir. Onu seviyordu ve ona dokunduğunda her şey doğru geliyordu. Her şey mükemmeldi.

Önemli olan tek şeye odaklandı: ona zevk vermek.

Gerginlik ve utanç unutulunca, öpüşmeye ara verip giysilerinden kurtuldu ve geceliğini başının üzerinden kaldırdı. Adam onun üstüne, sonra da içine kaydıığında onları ayıran hiçbir şey yoktu; ten tene, ısı ısıya.

Bir nefes ve iniltiyle onu içine çekti, elleri adamın omuzlarının ve kollarının bükülmüş kaslarını kavradı.

"James!"

Onun ılığına sert bir hamleyle karşılık verdi ve sonra bir tane daha. O kadar iyi hissettiriyordu ki, her darbeye boşalma dürtüsüyle savaşmak zorunda kaldı. Güçlü hamlelerini karşılamak için kalçalarını kaldırırken, vücudu onu sıkıca kavradı, daha derin ve daha derin tuttu.

Ve güçlüydü, sadece güç olarak değil, önem olarak da. Her sert vuruşta, kalçalarının her sevgi dolu eğiminde, asla kopmayacak bir bağ kurdular. Vücuduyla ona bir söz verdi. Onu hayatının sonuna kadar seveceğine, onurlandıracağına ve el üstünde tutacağına yemin etti.

Ancak kadın ikinci kez haykırdığında kendini bıraktı. O kadar yoğun bir zevk duygusu içindeydi ki, ölüp cennete gittiğini düşündü. Kısa bir süre sonra Joanna ona sarılıp yumuşak yanağını göğsüne bastırdığında ve uykuya daldığında, bundan emindi.

Çok şanslıydı ve bunu biliyordu. Onu kaybetmeye çok yaklaştı. Hırsı neredeyse her şeyine mal oluyordu. Büyüklüğe ulaşabilir ve klanını baş döndürücü yüksekliklere çıkarabilirdi ama Joanna yanında olmadan bunların hiçbirisi bir anlam ifade etmezdi.

YAZARIN NOTU

Bruce'un İskoçya tahtına geçmesinden belki de hiç kimse James Douglas kadar fayda sağlamamıştır. Thomas Randolph ile birlikte Gelecekte Moray Kontu olacak olan "İyi Sör James", Bruce'un en çok övündüğü ve güvendiği komutanlarından biri olacaktı.

Hikayeye göre, genç James 1306'da taç giyme törenine giderken müstakbel kralın yolunu kesmiş ve ona sadakat yemini etmişti. Douglas'ın, 1306'dan 1307'ye kadar Bruce'u sürgüne kadar takip eden bir avuç yakın destekçisi arasında olduğu ve Bruce inanılmaz geri dönüşünü yaptığında yine onun yanında olduğu söylenir.

Önsözde (*The Ranger*'da da yer alan) Brander Muharebesi'ndeki önemli Bruce zaferinde, Douglas ve okçuları pusuya yatmış bekleyen MacDougall'ların üzerine tırmanıp pusu kurdukları için takdir edilmişlerdir. Daha sonra James, Randolph, Robbie Boyd ve Edward Bruce, Sınırlar'daki savaşı yönetti ve sonunda İngiliz kırsalının derinliklerine kadar saldırılar düzenledi.

James'in sadakati ve savaş alanındaki başarıları ödüllendirildi ve Douglas hanedanı gerçekten de baş döndürücü yüksekliklere yükseldi. Hatta o kadar yükseldi ki, James'in ölümünden yüz yıl sonra Douglas Kontları

Kraliyet için bir tehdit haline geldi ve 1440'ta meşhur "Kara Akşam Yemeği"nde (George R. R. Martin'in *A Storm of Swords* kitabındaki Kızıl Düğün'e ilham kaynağı oldu) altıncı kontun ve 1452'de Kral James II tarafından sekizinci kontun öldürülmesine yol açtı.

Böylesine ünlü bir adam için karısı hakkında çok az şey bilinmesi ilginçtir, ancak dönem göz önüne alındığında bir karısı olması muhtemel görünmektedir. En az iki oğlu olduğu söylenmektedir: Gaddar Archibald ve 1333 yılında Halidon Tepesi savaşında ölen bir başka oğlu. Soyağacı çizelgeleri ve klan tarihleri pek yardımcı olmuyor, ancak birkaçı Joan veya Joanna adında bir eşten bahsediyor.

Bruce'un maiyetindeki önemi ve konumu göz önüne alındığında, Bruce'un Neil Campbell, Hugh Ross, Christopher Seton ve Alexander Fraser gibi diğer yakın arkadaşlarına yaptığı gibi ona da bir kız kardeş teklif etmemesini garip buldum. James'in akrabası Walter Stewart da Bruce'un maiyetinde genç ve önemli bir şövalyedir ve sonunda kralın kızıyla evlenir.

Bu beni nedenini merak ettirdi. O dönemde evliliklerin çoğu siyasi ittifaklar ve hanedan motivasyonlu olduğu için, muhtemelen James'in karısı önemli bir asilzadenin kızı olsaydı, bu not edilirdi. Fakat belki de "önemli" değildi? Ya James başka nedenlerle evlendiyse? Böylece, şerifin kızı için ilham kaynağı oldu. Ayrıca onu meşhur Douglas Larder olayına ve yerel adama bağlama fikri de hoşuma gitti, Thomas Dicson (Dickson), o kutlu Palmiye Pazarında James'e yardım ederken hayatını kaybeden Douglas Kalesi'nin kalıtsal kastellanı.

Ya 1307 Palmiye Pazarında ya da 1308'de gerçekleşen Douglas Larder (burada ve *The Viper'da* ikincisi olarak yer alıyor), James Douglas'ın Lord Robert Clifford'un İngiliz garnizonunu kalesinden çıkarmak için James'in meşhur olduğu hile ve psikolojik savaş yöntemlerini kullanarak gerçekleştirdiği üç saldırıdan ilki ve en iyi bilinenidir. Douglas Kalesi'ni elinde tutmanın tehlikesi, Sir James'in üçüncü saldırısının Sir Walter Scott tarafından *Tales of My Landlord* adlı eserinde kurgusal olarak anlatılmasıyla ölümsüzleşen "Tehlikeli Kale" lakabını kazanacaktır.

Bu üçüncü saldırı, *Şövalye'de* anlattığım, saman taşıyan köylüler tarafından güvenli surların arkasından ayartılan garnizon ve kaleyi bir yıl boyunca elinde tutabilirse kendisiyle evleneceğine söz veren sevgilisinden bir mektupla ölen İngiliz yüzbaşısıdır. James'in mektuptan etkilendiği ve mahkûmların İngiltere'ye dönmesine izin verdiği, ardından da kaleyi yıkarak William Wallace'ın yakıp yıkma politikasını devam ettiren Bruce savaşının önemli bir parçası olan İngilizlerin daha sonra burayı garnizon haline getirmesini engelledi.

Clifford ve Douglas arasındaki kan davası bir yüzyıl boyunca sürecekti. Clifford, Boyd ve Douglas hakkında daha fazla bilgiyi *The Raider'da* okuyabilirsiniz.

Linlithgow Kalesi'nin yerel bir adam olan "Binny "nin yardımıyla ele geçirilmesindeki hileler Sir Walter Scott tarafından *Tales of a Grandfather* (*Büyükbabanın Hikâyeleri*) adlı eserinde de ele alınmıştır, tıpkı James'in Highland Guard Serisi'nin 11. kitabında yer alacak olan Roxburgh Kalesi'ni ele geçirmesi gibi. Linlithgow'un düşüş tarihi konusunda bazı anlaşmazlıklar vardır, ancak bazı tarihçiler bunun 1313 gibi geç bir tarihte gerçekleştiğini iddia etmektedir.

İngilizler 1311'de yaklaşık kırk İskoç kalesini ellerinde tutuyorlardı ve bu süre zarfında dokuz kadarı Bruce tarafından, birçoğu da Douglas ya da Randolph tarafından geri alındı.

James'in Randolph ile rekabeti efsaneviydi. Randolph'un *The Hawk'ta* yer alan İngilizlere sığınmasından sonra James

ve onu tekrar aramıza kattık. Bu rekabetin dostane bir rekabet olup olmadığını ancak tahmin edebilirim, ancak muhtemel görünüyor. İki adamdan sık sık birlikte bahsedilir ve gerçekten de 1318 tarihli Uzlaşma Yasası'nda Bruce'un ölümü halinde Moray (Randolph) naip olarak atanır, Moray'ın ölümü halinde ise Douglas varis olarak gösterilir.

Sir James'in ne zaman şövalye ilan edildiği konusunda da bazı anlaşmazlıklar vardır; bazı tarihçiler bunun 1314'teki Bannockburn arifesine kadar olmadığını söylemektedir ki bu James'in askeri kariyeri için çok geç bir tarih gibi görünmektedir. Bannockburn'de aslında "şövalye banneret" yapılmış, şövalye bekarlığından yükseltilmiş olabilir, bu da temelde savaşta kendi bayrağı altındaki adamlara liderlik edebileceği anlamına geliyordu.

Şövalye'de James, Bruce'u ölüme kadar takip etmeyi teklif ettiğinde, onun en ünlü eylemlerinden biri olacak gelecekteki bir olayı ima ediyorum. Bruce ölüm döşegindeyken James'ten kalbini Kutsal Topraklar'a taşımasını ister.

Sadık James elbette kabul etti ve kralın kalbini bir tabut içinde boynuna taktı. Ne yazık ki James dramatik bir şekilde öldürüldü. görevini yerine getiremeden kuşatıldı. Bruce'un kalbi ve James'in kemikleri İskoçya'ya iade edildi; ilki Melrose'a, ikincisi ise Douglas'taki Aziz Bride Şapeli'ne defnedildi.

Fiziksel betimlemelerle karşılaşmak her zaman eğlenceli olmuştur ve James'in yüzünde yara izi olmaması da bunlardan biri.

Her zaman olduğu gibi, bahsi geçen yerlerden bazılarının fotoğraflarını Şövalye ve daha fazla bilgi web sitemde: [www.monicamccarty .com](http://www.monicamccarty.com)

Monica'nın *New York Times* & *USA Today*'deki diğer kitaplarını kaçırmayın

çok satan Highland Guard Serisi!

[ŞEF ŞAHİN](#)
[KORUCU](#)
[ENGEREK](#)
[AZİZ ACEMİ](#)
[AVCI](#)

[THE RAIDER](#) (Şubat 2014'te çıkacak) [link]

Monica'nın çok satan Highland Guard serisinin bir sonraki kitabından bir alıntıyı okumak için lütfen devam edin...

THE RAIDER'dan alıntı

Düşman İngilizlere karşı kazanımlarını pekiştiren İskoçya Kralı Robert the Bruce, en iyi askerlerini kanunsuz sınırları güçlendirmek için gönderir. Highland Muhafızları'nın bu efsanevi savaşçıları, kalplerinin çağrısı dışında hiçbir şeyin kral ve ülkelerinin önüne geçmesine izin vermezler.

Bruce'un tüm seçkin savaşçıları arasında Robert "Raider" Boyd en zorlu olanıdır. Çıplak elleri ölümcül bir silah olan gerçek bir vatansever olan Robbie, Muhafızların en azılı infazcısıdır. İngilizlere olan nefreti jilet keskinliğinde bilenmiş. Ancak düşmanının güzel kız kardeşi eline düştüğünde ve kendini kaybetmeyi çok istediği bir savaş olan günaha karşı savaşırken bulduğunda intikam acı tatlı olduğunu kanıtlar.

Leydi Rosalin Clifford, altı yıl önce idamdan kurtardığı asi mahkûmu zar zor tanır. Genç kızlık idealleri olgunlaşıp adalete olan tutkusuna dönüşmüş olsa da Rosalin eşine ihanet ettiğine inanmaktadır. Bu tehlikeli adamın kaçmasına yardım ettiğinde kardeşi. Şimdi, yaptığı haince hareket ona musallat olmak için geri dönmüştür. Ama bu işkence görmüş savaşçının içinde tutuşturduğu özlemi inkâr edemez ya da yeminini değiştiren tutkuyu reddedemez. düşmanlar aşıklara dönüşür. Ama gerçek bir İngiliz gülünün nazik aşkı, İskoçya'nın en acımasız savaşçısını çok geç olmadan intikam yolundan kurtarmaya yetecek midir?

Önsöz'den bir alıntı...

Kildrummy Kalesi, İskoç Dağlık Bölgesi, Ekim 1306

Öldürüldü mü? Rosalin neredeyse bir parça sığır etiyle

boğuluyordu.

"İyi misin?" diye sordu ağabeyi, eğilip sırtını sıvazlamak için.

Bir öksürük patlamasının ardından şekerli şaraptan bir yudum aldı ve başını salladı. "Ben iyiyim." Onun endişesini görünce gülümsemeyi başardı. "Gerçekten. Rahatsız ettiğim için özür dilerim. Mahkûmlar hakkında bir şeyler mi söylüyordunuz?"

Kızın soğukkanlılık çabası onu yanıltmadı. Kaşlarını çatı. Diğer tarafındaki vasisi Sir Humphrey ile alçak sesle konuşuyordu,

ve belli ki konuşma onun kulakları için yapılmamıştı. Ona masumca göz kırptı ama ilk Baron de Clifford olan Robert, asi İskoçlara karşı savaşta en önemli komutanlardan biri olmamıştı

Rütbesi ve yakışıklı yüzü yüzünden -her ikisine de sahip olduğu kesin olmasına rağmen. Hayır, akıllı, sadık ve kararlı olduğu için Kral Edward'ın gözünde bu kadar yükselmişti. Ayrıca İngiltere'nin en büyük şövalyelerinden biriydi ve onunla son derece gurur duyuyordu.

Tamamen fazla anlayışlı olsa bile.

"Talihsiz bir kaza, hepsi bu. Mahkûmlar duvarı sökerken duvarın bir kısmı çöktü. İsyancılardan ikisi taşın altında kalarak öldü."

Kalbi gırtlığına kadar fırladı ve kendini tutamadan küçük bir sıkıntı çığlığı attı. *Tanrım, lütfen o olmasın!*

Ağabeyinin dikkatli bakışlarının farkında olan kız, fazla endişeli tepkisini bir kız gibi "Bu korkunç!" diyerek örtmeye çalıştı.

Onu biraz daha inceledi ve sonra elini okşadı. "Bunun seni üzmesine izin verme."

Ama sıkıntılıydı. Hem de çok sıkıntılıydı. Yine de kardeşine bunun nedenini kesinlikle söyleyemezdi. İsyancı mahkûmlardan birine olan ilgisini öğrenirse, bir hafta önce yeni vasisi Hereford Kontu Sir Humphrey de Bohun'la birlikte beklenmedik bir şekilde geldiğinde tehdit ettiği gibi, onu ilk gemiyle Londra'ya geri gönderirdi.

"İsa'nın Haçı, Rosalin! Burası Hristiyan âleminde genç bir kız için uygun olan son yer."

Ama Cliff'i görme fırsatı karşı konulamayacak kadar cazipti. Kendisi Londra'dayken ve kardeşi Kuzey'de İskoç isyancılarla savaşırken, onu görmeyeli neredeyse iki yıl olmuştu ve onu umutsuzca özlüyordu. O, Maud (Cliff'in sekiz yıllık karısı) ve çocukları, geriye kalan tek ailesiydi ve onları görmek için Hades'e gitmesi gerekse bile giderdi. Maud bu yolculuğu Rosalin ve Kont'un partisiyle birlikte yapacaktı ama yeniden hamile olduğunu yeni öğrenmişti.

Rosalin, "Duvarın neden yıkılmaya çalışıldığını anlamıyorum," dedi. "Savaş kazandığımızı sanıyordum?"

Dikkatini dağıtması işe yaradı. Cliff, İngiltere'nin büyük zaferinden bahsetmekten başka bir şeyi sevmezdi. Robert Bruce'un taç için yaptığı teklif başarısız olmuştu. Kanun kaçağı kral İskoçya'dan kaçmak zorunda kalmıştı ve İngilizler artık

İskoç Mar Kontlarının eski kalesi olan bu kale de dâhil olmak üzere İskoçya'nın önemli kalelerinin çoğunu işgal etmiştir.

"Başardık. Robert Bruce'un kısa ömürlü isyanı sona erdi. O olabilir Dunaverty Kalesi'nde onun için kurulan kementten kaçtı, ama Batı Adalarında uzun süre sığınak bulamayacak. Filomuz onu bulacaktır." Omuz silkti.

"Öyle olmasa bile, emrinde sadece bir avuç adam kaldı." Sesini fısıltıya kadar alçalttı. "Ama onlar İskoçyalı değil mi?"

Kardeşi güldü ve onun burnunu çimdikledi. On altı yaşına yaklaşmasına rağmen

on yedi yaşındaydı- ince ayar yapmak için çok büyüktü, ama aldırmadı. Kendisiyle bu kadar yakından ilgilenen bir erkek kardeşi olduğu için ne kadar şanslı olduğunu biliyordu. On dört yaşındaki pek çok erkek, ebeveynleri öldüğünde dört yaşındaki bir kız kardeşe uğraşmazdı ama Cliff her zaman ona göz kulak olmuştu. İkisi de kralın koruması altına alındıklarında bile, kız kardeşinin yalnız olmadığını bilmesini sağlamıştı. Bazen bir kardeşten çok aşırı korumacı bir baba gibi davrandıysa da, kız buna aldırmadı. Ona göre o her ikisiydi.

"Onlar öcü değil, ufaklık. Ya da süper adamlar, sarayda ne duyarsan duy. Barbarlar gibi savaşabilirler, ama karşılaştıklarında Bir İngiliz şövalyesinin kılıcının çeliği, kanları diğerleri kadar kırmızı akar."

Mahkûmları izlemesi gerekmediği için, o sırada neden bu kadar sıkı korunduklarını sormaktan kaçındı.

Ağabeyi Sör Humphrey'ye döndü ve Rosalin, Kar Kulesi'ndeki odasına koşmadan önce uzun öğlen yemeğinin bitmesini bekleyerek zaman geçirdi.

Genellikle odasına dönüşünü mümkün olduğunca geciktirirdi. Cliff onun İskoçya'da, Kildrummy'de kalmasına sadece yemek ve kilise ayini dışında odasına kapanması şartıyla izin vermişti (onlardan biriyle temas etme ihtimali olmasını istemiyordu) ve küçük oda artık bir hapisane gibi gelmeye başlamıştı. (Kız bunun adil olmadığını, Sir Humphrey'nin partisindeki diğer hanımların hapsedilmediğini söylediğinde, Sir Humphrey diğer hanımların on altı yaşındaki kız kardeşi olmadığını söylemişti!) Ama şu anda tek düşünebildiği avluya bakan pencere ve kalkan şeklindeki perde duvardı. Yıkılan ve iki mahkûmun ölümüne neden olan perde duvarı.

Lüks kulenin en üst katına çıkan yedi kat merdiveni tırmanırken kalbi de ayakları kadar hızlı atıyordu. İskoçlar

"asi barbarlar", ama kesinlikle nasıl kale inşa edeceklerini biliyorlardı.

Kral Edward'ın Kildrummy'nin yok edilmesi konusunda bu kadar istekli olmasının nedenlerinden biriydi. Kral Edward olarak bilinen "İskoçların Çekici", gelecekte başka hiçbir isyancının bu zorlu kaleyi sığınak olarak kullanamayacağından emin olmak istiyordu.

Lordun odasının ağır kapısını açıp devasa ahşap yatağı, eşyalarını taşıyan yarı paketlenmemiş sandıkları ve içinde bir sürahi ile küçük bir masa bulunan küçük masayı geçerken parlak güneş ışığı odayı dolduruyordu.

Yıkanmak için leğen. Kalbi artık boğazına dayanmıştı, pencerenin altındaki banka diz çöktü, kalın taş pervaza yaslandı ve ince camlı pencereden aşağıdaki avluya baktı.

Bunun yanlış olduğunu biliyordu ve ağabeyi onun asi tutsağa olan ilgisini öğrendiğinde çok kızacaktı ama elinde değildi. Onda göze çarpan bir şey vardı. Ve bu sadece heybetli cüssesi ya da yakışıklı yüzü değildi, her ne kadar başlangıçta onu cezbeden şeyin bu olduğunu kabul etmek zorunda kalsa da. Hayır, o... nazıktı. Ve asil. Bir asi olsa bile. Onun zayıf adamlardan biri için suçu (ve dolayısıyla cezayı) üstlendiğini kaç kez izlemişti? Ya da kendi payına düşenden daha fazlasını omuzladığını?

O olamaz.

Düşüncesini tamamlamayı reddetti ve güneydoğu kulesi ile mahkûmların çalıştığı yeni inşa edilmiş Kapı Binası arasındaki taş döşeli avluyu ve duvar alanını taradı.

Duvarın yanındaki adam kalabalığında bir avuç isyancıdan fazlası yoktu ama kardeşinin adamlarından en az bir kaçı tarafından korunuyorlardı. Tutsakların durumu göz önüne alındığında, bu aşırı bir tedbir gibi görünüyordu. Belki de bir ay önce kale ilk ele geçirildiğinde böyle bir Güç gösterisi haklı olabilirdi, ancak kaba deri savaş paltoları ve silahlarından arındırılmış, onları hayatta tutmaya yetecek kadar yiyecek ve suyla haftalarca hapsedildikten ve bütün gün neredeyse ölümüne çalıştırıldıktan sonra, yırtık pırtık görünümlü mahkûmlar fazla bir direniş gösterecek donanıma sahip görünmüyorlardı.

Biri hariç.

Baktı, baktı, panik göğsünde yükseliyordu. Adam neredeydi? Ezilen adamlardan biri miydi?

Gözlerinden sıcak yaşlar süzüldü ve kendi kendine saçmaladığını söyledi. O bir mahkûmdu. Bir İskoç. Robert the Bruce'un asilerinden biri.

Ama aynı zamanda.

Güçlü yapıllı savaşçı duvarın arkasından çıktığında kalbi arpdı ve küçük bir rahatlama çığlığı attı.

Tanrı'ya şükür! O iyiydi. İyiden de öteydi aslında, muhteşemdi.

Neredeyse on yedi yaşındaki kalbinin her zerresiyle iç çekti. Saraydaki kadınlar saflığı ve masumiyeti konusunda onunla acımasızca alay ediyorlardı.

"Ne kadar da çocuksun Rosie-lin," derlerdi gözlerini devirerek.

Onların konuşmalarına girmeye cesaret etti (bu lakap onlardan çok kardeşinden geliyordu).

şu anda kesinlikle bir ocuk gibi hissetmiyordu. Hayatında ilk kez, bir erkek tarafından tamamen büyülenmiş bir kadın gibi hissediyordu.

Ve ne adamdı! Efsanelerin ve ozanların masallarının yemiydi. Uzun boylu ve geniş omuzlu, siyah saçları vahşice yakışıklı bir yüzün etrafında uzun karışık dalgalar halinde sarkan, en güçlü, en heybetli savaşçılara benziyordu.

Sanki onu haklı çıkarmak istercesine eğilip kocaman bir taş aldı. Nefesi kesildi ve kalbi göğsünde çılgınca çarpmaya başladı. Odadaki serinliğe rağmen teni kızarak ısındı. Nemli keten gömleği geniş göğsünü zorlayarak geriyor, her çıkıntıyı, her şişkinliğii, alttan gerilen her keskin kası ortaya çıkartıyordu - ki

bir bolluk vardı. Hapsedildiği için zayıflamış olsa bile, çıplak elleriyle bir garnizon dolusu askeri parçalayacak kadar güçlü görünüyordu.

Daha önceki fikrini gözden geçirdi: Belki de çok sayıda askerin nöbet tutması her şeye rağmen ihtiyatlıydı.

Ancak adam duvarın diğer tarafında kaybolduğunda tekrar nefes almayı hatırladı. Birkaç dakika sonra adam yeniden ortaya çıkıyor ve her şey yeniden başlıyordu. Arada sırada mahkumlardan biriyle bir iki kelime konuşuyor, sonra da gardiyanlardan biri, genellikle bir düğmeye basarak konuşmayı kesiyordu.

En çok uzun boylu, sarı saçlı bir adamla konuşuyordu ama ona karşı üçüncü kızıl saçlı adam kadar dostça davranmıyordu. O da uzun boyluydu ama benzerlikler burada sona eriyordu. Kızıl saçlı adam diğer mahkûmlardan daha fazla ağır işlerin etkilerini gösteriyordu. Cılız ve solgundu ve her geçen gün daha da kamburlaşıyordu.

İskoçyalı -bu etkileyici savaşçı hakkında böyle düşünüyordu- muhafızlar bakmadığında ona yardım etmek için elinden geleni yaptı. ya da çekici kullanmak için sıradaki yerini alırdı. O da

Hatta İskoç'un kısa molaları sırasında izin verilen birkaç kepçe suyu diğer adama verdiğini bile gördü. Ama adam gözlerinin önünde eriyip gidiyordu.

Pencereden uzaklaştı. Durmak zorundaydı. Bunu yapamazdı. Bu onu çok çaresiz hissettiriyordu. İsyancı olduklarını ve cezalandırılmayı hak ettiklerini biliyordu ama adam ölecekti. İş bittiğinde muhtemelen idam edilecek olması önemli değildi. Kimse bu şekilde acı çekmemeliydi.

İğne işini eline aldı ama birkaç dakika sonra bıraktı ve bakışlarını pencereye çevirdi.

Başka tarafa bakamazdı. Bir şeyler yapmak zorundaydı. Ama ne yapmalıydı? Kardeşi onu müdahale etmemesi konusunda uyarmıştı.

Cevap ona ertesi sabah kiliseden sonra geldi. Sabah duasından çıkarken, hapishaneye doğru büyük bir kâse ve birkaç parça ekmek taşıyan hizmetli bir kadın gördü; bu kadar çok adam için çok az bir miktardı.

İşte bu kadar! Onlara fazladan yiyecek bırakırdı.

Bir plan yapması birkaç gününü aldı ama sonunda harekete geçmeye hazırды.

Fazladan et parçalarını gizlice almak işin kolay kısmıydı. Yemek yerken onları kucağında tuttuğu beze sardı ve sonra bohçayı ayrılmadan önce belindeki cüzdanı. Ancak mahkûmlara yemek götürmek zor bir işti.

Mahkûmları rutinlerini bilecek kadar izlemişti. Her sabah muhafızlar onları şapel ile hasarlı Büyük Salon arasındaki küçük avludan geçirerek ana avluya çıkarıyordu. Fırının yan tarafında depolanan arabaları almalarına izin verilmeden önce sıraya diziliyor ve talimatlar veriliyordu. Arabalar onun hedeflediği şeydi.

O gece, kale sessizken, karanlık bir pelerin giydi ve kuleden gizlice çıktı. Gölgelede kalarak, devriye geziyor olabilecek muhafızlardan uzak durmaya dikkat ederek avluda ilerledi. Ama ortalık oldukça sessizdi. İsyancı güçler ezildiği için saldırı tehdidi çok azdı. Bohçasını hızla arabalardan birine bıraktı ve odasına geri döndü.

Ertesi sabah pencereden adamlardan birinin at arabasıyla dönüşünü izledi, hemen İskoçya'ya gitti ve gizlice

bohçayı ona uzattı. İskoçyalı bir hileden şüpheleniyormuş gibi etrafına bakındı, ama muhafızlardan biri ona bir emir verdiğiinde -muhtemelen Bir gülümsemenin belli belirsiz kıvrımını gördü.

İhtiyacı olan tek cesaret o gülümsemeydi. Gece vakti Geziler bir hafta boyunca devam etti ve koyu kızıl saçlı adamın daha da güçlendiğine yemin etti. Erkeklerin çoğu biraz daha uzun yürüyor gibiydi.

Ağabeyinin ne yaptığını öğrenirse çok kızacağını biliyordu ve aralarında bir sır olması fikrinden nefret ediyordu ama kendi kendine bunun küçük bir jest olduğunu ve hiçbir zararı olmayacağını söyledi.

Ama yanılıyordu. Hem de çok yanılıyordu.

...Monica McCarty'nin THE RAIDER adlı kitabından alıntı ©

2014 [RAIDER](#)'ı satın alın

[Monica'nın haber bültenine kaydolmak ve gelecekteki kitapları yayınlanır yayınlanmaz öğrenmek için buraya tıklayın.](#)

